



**Eugen Șerbănescu**

**După-amiază cu o  
nimfomană pe vârful  
muntelui Parâng**

**roman**

**Editura Polirom**

**2011**



© 2011 by Editura POLIROM

*www.polirom.ro*

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506  
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;  
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN eBook: 978-973-46-2089-0

ISBN 978-973-46-1854-5

Redactor: Alina Radu

Coperta: Laurențiu Midvichi

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro



Întâmplările și personajele neistorice din acest volum sunt pură ficțiune, orice asemănare cu situații și persoane din realitate fiind întâmplătoare și neintenționată.

MOTTO

*România este țara pe care cu  
cât o cunoști mai bine, cu atât o  
înțelegi mai puțin.*

Jonathan Scheele

*Dacă ai un vagin și un punct de  
vedere, asta este o combinație  
mortală.*

Sharon Stone

## După-amiază cu o nimfomană pe vârful muntelui Parâng

---

Știi că s-a inventat *sexul la distanță*? Uite-așa-bine, la distanță, adică... prin computer! Sau prin laptop, dacă preferi dumneata! Nu, nu sunt eu inventatoarea, istețule! E-adevărat că sunt o mare inventatoare în domeniu, ha, dar eu performez de aproape, de foarte aproape, de cât mai aproape... De încercat, *sure*, am încercat, dar doar așa... din plictiseală. Nu e rău, ce să zic. Cu juisare, firește, altfel cum?! O juisare mai specială, dar bună și asta la o adică! Vorba ceea, *faute de mieux, on couche avec son ordinateur*! Lucrurile se petrec, cum să spun, foarte curat, excitația reciprocă transmițându-se... on-line. Avantajele? Nenumărate. În primul rând, niciun risc de îmbolnăvire. Adio prezervative, care, în treacăt fie spus, mă enervează cumplit! În al doilea rând, nicio complicație de ordin... metafizic. Pur și simplu, faci sex cu respectivul și... atât! Nu-ți pierzi capul, nu-ți pierzi controlul, nu te îndrăgostești, dar mai ales nu se îndrăgostește el, adică eviți cea mai mare belea la care te poți aștepta din partea unui bărbat! Așadar, fără probleme... sentimentaloide, vinovății închipuite sau speranțe deșarte. Fără scene de isterie sau de gelozie (ah, urăsc gelozia bărbaților, mă scoate din sărite!), fără telefoanele stupide gen „unde ești?, cu cine ești?, de ce nu vii?, cât mai întârzii?”, fără vizite inopinate la domiciliu, fără nimic din toate tâmpeniile astea... care, zău, îi fac pe bărbați tare nesuferiți. Pentru că, vezi tu, *asa* vă compromiteți voi toate șansele, insistând, acaparându-ne, venind peste noi și luându-ne aerul – adică nu mai pot să ies cu nimeni, nu mai am voie să mă văd cu nimeni altcineva decât cu tine!? Ei, asta nu merge, nu se poate, e contra naturii! Nu poți să pui stăpânire, nu poți să pui monopol pe sexul meu! Sexul meu nu e feuda nimănui,

nici măcar a mea! Sexul este un organism în sine, altul decât cel căruia îi aparține anatomic – e o ființă separată, care trăiește separat și se schimbă de la o clipă la alta. E ca o cascadă sau ca un râu vijelios de munte, niciodată nu faci baie în aceeași apă. Adică niciodată nu faci sex cu „același” sex. *Non bis in idem...* Chiar dacă partenerul este mereu același, sexul tău (ca și al lui, de altfel) este de fiecare dată „altul”. Fiindcă după fiecare experiență sexul se îmbogățește, evoluează, capătă sensuri și înțelesuri noi, nebănuite. Deci nu poți să pui monopol pe el, că nu ai pe ce, e o structură în devenire, ca un scenariu de film. (Sexul e un film care se turnează chiar în timp ce rulează, ha!) Or, făcând dragoste prin computer, scapi de acest risc major, riscul înfeudării personale, individul nici măcar nu știe cum te cheamă sau unde locuiești și deci nu poate emite niciun fel de pretenții, n-are de unde să te ia! Ești perfect liniștită, îți vezi de viața ta. Când am chef, stau acasă, în arealul propriu, și *navighez*. Navighez pe coama valului. Dacă mă plictisesc, închid computerul și... pa, adio și n-am cuvinte! Sau poate navigăm și mâine, la aceeași oră, cine știe?

Iată de ce a face sex la distanță este soluția ideală pentru toate neacazurile. Cum funcționează mecanismul? Păi, uite cum: faci dumneata rost de un set de două... cum să le spun? – dispozitive sau aparate. Un fel de cutii negre. Din care intră și ies semnale sexuale, ha! *Sexual black boxes*. În America ar costa cam 500 de dolari bucata. Aici, în Europa, pot să coste mai mult, că-i marfă de import. Cutia electro-sexuală pe care o folosește bărbatul este prevăzută cu o fantă – care îți dai seama ce întruchipează... Fanta se continuă în interior cu un fel de tunel-manșon, dintr-o textilă specială, folosită de NASA la

costumele astronauților, capabilă să se muleze pe sexul masculin ca o mănușă, subțire și catifelată ca propria ta piele sau... ca un adevărat sex de femeie. Pe exteriorul acestui tunel – să-i spunem... feminin – sunt montate sute de senzori electronici și sute de ventuze mici cât o gămălie de ac, toate echipate cu pistonase acționate electro-magnetic. Buuun. Cealaltă cutie electro-sexuală, cea pe care o folosește doamna, nu are fantă, ci, normal, are un fel de baton de cauciuc – să-i spunem... masculin – în erecție, ha! Acest penis de cauciuc este și el prevăzut, dar nu pe exterior (pe exterior este lubrifiat), ci pe interior, cu sute de senzori electronici și sute de ventuze de acționare locală. Buuun. Acum, cutiile astea se conectează la computerele amantilor, fiecare la el acasă. Transmiterea actului sexual propriu-zis se face în timp real. Mișcările bărbatului, de du-te-vino sau circulare, după stilul fiecăruia, executate, la el acasă, în tunelul-manșon al cutiei feminine, sunt recepționate de senzori și transmise on-line la celălalt computer, aflat la locuința femeii, care le transformă în impulsuri și le trimite la ventuzele batonului masculin. Acesta, introdus în sexul doamnei, reproduce exact mișcările „originalului” – provocându-i astfel pulsația erotică specifică. Pulsație care – în același timp – este captată de senzorii batonului masculin și transmisă, tot on-line, înapoi la fanta feminină, la ventuzele de pe tunelul feminin, pe care îl mulează și-l văluresc în consecință, producând, pe viu, reacția sexului domnului. Și tot așa, acțiune și reacțiune, acțiune și reacțiune... Un principiu fundamental al Universului. Ține cont că fluxurile astea se transmit instantaneu, cu viteza luminii. Dacă adaugi sonorul – gemetele, exclamațiile de extaz – și imaginea excitantă de pe monitoare (cei doi vizionându-se reciproc), ai tabloul complet.

De fapt, ce se ascunde în spatele acestui „tablou complet”? Un transfer de emoționalitate sexuală? Un duplex erotic? O... osmoză post-modernistă între realitatea concretă și realitatea virtuală?... Nu cumva textila aceea de la NASA, subțire și catifelată ca pielea de om, este chiar frontiera permeabilă dintre umanitate și tehnologie, dintre trecutul bunicilor noștri, cu budigăi și maiou, și viitorul copiilor noștri, când organul vostru masculin va deveni, iartă-mă, un simplu joy-stick?! Un joy-stick care, e-adevărat, nu va mai muri niciodată... pe ecranele monitoarelor! Iar orgasmul, deși real, oh, Doamne, și numai eu știu cât de real poate fi un orgasm!, este în același timp și virtual, întrucât nimeni nu poate pune mâna pe el, pe orgasm. Orgasmul – cea mai înaltă sistare a vieții în favoarea plăcerii – se poate transmite prin orice: țesut uman sau cip de calculator. Bineînțeles că trebuie să-l ai, ca să poți să-l transmiți, orgasmul! Dacă nu-l ai, adio și n-am cuvinte, nu ți-l poate inventa nici mama computerului! O să întrebi care e resortul sexului la distanță. Înstrăinarea. Alienarea omului față de om. Neputința de a mai face curte unei femei ori neputința de a mai accepta curtea unui bărbat. Sau o imensă frică față de sexul celălalt, o groază de a nu fi refuzat, respins, ignorat, anulat. Deși nu sexul opus, în ansamblul lui, te refuză când te refuză cineva, ci numai... un membru al acestuia, al ansamblului! Deci nu trebuie generalizat. Mai sunt milioane de alți membri (alte membre, ha!) care nu te-ar refuza deloc, dimpotrivă – te-ar lua bucuroase dacă te-ar cunoaște, dac-ar ști că ești! Dar nu știe nimeni că ești. Or, prin computer, exact asta faci – anunți că ești și ești disponibilă. Totul devine astfel mult mai simplu, niciunul dintre parteneri nu mai are nicio responsabilitate și nicio vină. Merge contactul, cu atât mai bine, nu merge – computerul e de vină! Las la o parte diverse alte



perversități conexe care sunt acolo, de un potențial afrodisiac indubitabil – poți să fii, de exemplu, în aceeași casă cu el, dar în camere diferite sau chiar în aceeași cameră, dar faci amor cu el fără să-l atingi! Adică ai partenerul la îndemână, dar nu-l folosești direct, ci prin Internet! Pentru variație, ha!... *In varietate voluptas!* Te uiți când la el, direct – cum penetrează cutia aceea, care ar trebui să fii *tu* –, când la monitor. Apare o senzație de dedublare stranie, parcă ai fi în două locuri în același timp. Ubicuitate curată! Foarte tare! Nu mai vorbesc dacă te afli la distanță, să spunem tu la București și el la New York, fie că e vorba de un necunoscut, fie chiar de iubitul *en-titre*, invenția te ajută enorm, umple, orice s-ar spune, un gol... nu, nu *golul acela*, dragule, la care visați voi tot timpul!, ci un alt *gol*, *golul de comunicare!*... Dacă tipul e un necunoscut, explorezi on-line orgasmul pe care ți-l va putea oferi pe viu, când veți interacționa în carne și oase, nu de alta, dar e bine să știi dacă merită osteneala întâlnirii... Iar dacă e iubitul oficial, îi ții interesul treaz până vine din delegație, bursă etc. Compensezi adică distanța, care este cel mai mare ucigaș al iubirii. Pentru că depărtarea geografică e fatală pentru un cuplu, produce nu numai despărțiri, ci și tot felul de alte surprize, chiar drame. Am o prietenă, doctoriță la Filantropia; a plecat trei luni de zile la Madrid, pe un contract cu un spital de-acolo, are 30 de ani, cam de vârsta mea, are și o fetiță de 14 ani (bine dezvoltată), ce mai – femeie serioasă! Vorbea la telefon aproape în fiecare zi cu prietenul ei, om serios și el, profesor de istorie la Facultatea de Drept, l-am cunoscut și eu, că vreau să intru în Barou. Când s-a întors doctorița acasă, necaz mare, fetița ei – gravidă. În sfârșit, n-a fost o problemă pentru maică-sa s-o rezolve, numai că adevăratul necaz a venit după aceea, când fata a dezvoltat *cu cine* rămăsese gravidă. Cu cine crezi? Cu profesorul de

istorie!... Ha-ha-ha-ha!.... Vezi ce surprize poți avea din cauza geografiei? Normal că, între timp, m-am culcat și eu cu el, doar nu puteam să scap ocazia! *Occasio facit furem*. Întotdeauna am avut o predispoziție pentru profesorii de la Drept. De ce? Pentru că... declamă. La pat, vreau să spun. Declamă nemaipomenit la pat. N-ai mai auzit de asta?! Cum fac?! Foarte simplu: rostesc clar și răspicat, ca niște stentori, versete romane. E foarte interesant. Și ceea ce mă face să înnebunesc de plăcere este că, *în acele momente*, în timp ce mă penetrează... sunt complet indiferenți, adică nu-mi dau nicio atenție, ca și cum aș fi un obiect acolo... neimportant... al inspirației lor retorice. Nu *erotice*, dragule! *Retorice*! Ceea ce, de altfel, e cam același lucru! Nu degeaba *retoric* e anagrama lui *erotic*! Eu cred că, așa cum retorismul este elocința spiritului, erotismul este elocința sexului. Câte procese la bară câștigă sexul, oho! Și câte favoruri sexuale am văzut eu în justiție, n-ai tu păr în cap! Nu mai vorbesc câtă adrenalină se varsă în marile pledoarii!! Tone. La urma urmei, ce sunt marile triumfuri retorice, acele discursuri brilante care aruncă audiențele în aer, dacă nu juisări ale spiritului! (Ale spiritului celui care pronunță discursul, dar și ale celor care ascultă; se intră, mă-nțelegi, într-o rezonanță de juisări.) Bunăoară, împărații romani pe care-i aduc mereu în pat când sunt cu un bărbat... (Totdeauna în pat suntem cel puțin trei, doi reali și restul fantasmatici – fantasmaticii mei, dar poate și fantasmaticele lui...) Ei bine, aroganța lor imperială mă strivește și nemilos, și delicios în același timp. N-ai idee ce poți simți în acele momente, senzația aceea copleșitoare, de care nu te poți apăra, *de cădere în sus*, complet detașată de orice grijă de orice apăsare... *de minimis non curat praetor*... sau, dacă preferi, *aquila non captat muscas*... Deși, în cazul meu, s-ar potrivi... *ad augusta per angusta*... Ha, ha, ha, ce, nu sunt suficient de

strâmtă pentru tine, iubitele?... Așadar, principiile Dreptului roman, dar și proverbele lor, recitate cu nesaț, în timp ce... mă harponează cu prelungi lovituri neglijente și disprețuitoare de șolduri, sunt afrodisiace rău de tot, mă excită mortal. Nu-i de glumă, în acele momente mă posedă chiar marii senatori ai Romei, care și-au abandonat o clipă, special pentru mine, treburile lor importante de stat, poate tocmai au venit de la vreo întrevedere secretă cu Nero sau Caligula sau Traian sau Titus-Livius, tizul meu, poate chiar uneltesc asasinarea lui Cezar, mai știi?... Sau poate tocmai pun la cale creșterea frontierelor imperiului, de exemplu, cucerirea Franciei, da, sau, vorba ta, cucerirea Daciei, de ce nu?!... Bărbații ăștia întorceau istoria cu fundul în sus și-i făceau apoi ce voiau, n-aveau grețuri, vărsături sau dureri de cap, îți dai seama... Cred că istoria a juisat de multe ori sub togile lor imaculate... Ei bine, la apelul meu, ei fac un salt înainte de două mii de ani și ies din tunelul timpului pentru a intra în... tunelul sexualității mele nesățioase, ca într-un ocean întors în timp. E minunat. Dintr-odată eu sunt... revanșa, revanșa istoriei: acum Dacia îi cucerește pe ei, decăzuți din cezari în muritori, îi inhalează pe toți la un loc, îi dizolvă, îi aneantizează... în spasmele și volutele sexului meu carnivor. (Există și sexuri vegetariene.) E monstruos de senzual recursul la istorie, mie una îmi produce orgasm după orgasm. Și intru astfel în rezonanță cu ritmul cadențat, de marș forțat al marilor cohorte romane, în mirosul acru al scuturilor și-n zăngănitul zalelor peste pulpele lor goale... mășăluind asudate peste punți și peste poduri și peste viaducte, în timp ce eu mă zbat, ba nu, mă zbegui în sulile lor de soldați stătuți, trepidez toată până la autodistrugere... până când lava le țâșnește fierbinte, ca la Pompei și la Haerculanum... Ah, ia-mă acum, ia-mă, te rog, te implor!... Altfel nu pot să scap de

ei... ah, da, da, da.... DA!!!!!!.... Ave, ave, ave... muritorii,  
*Cezarina va salutat....*

Uff, te-ai speriat? Ca scriitor ai văzut multe la viața ta, nu? Nu, nu mă cheamă *și Cezarina*. Mă cheamă, după cum știi, Livia. Și Anabela. Livia Anabela Hosta. Îmi plac fotoliile astea, chiar în fața ferestrei, le-ai așezat special pentru mine? Pentru picioarele mele?! Ha, nu sunt chiar așa de lungi pe cât aș vrea. Deși, fie vorba între noi, lungimea picioarelor n-are nicio legătură cu... senzualitatea! Dacă ai știi câte femei cu picioare potrivit de lungi, normale, ba chiar scurte, sunt mult mai diligente la pat decât cele mai sofisticate modele! Pentru că responsivitatea erotică a femeilor n-are nicio legătură cu silueta lor. Dar voi faceți confuzie. Între aparență și esență. De altfel, bărbații trăiesc într-o confuzie totală în relația cu femeile de când se nasc până mor. Foarte bine, foarte bine! Asta îmi convine și mie. Pot să vă manipulez mai bine. Normal, ce, voi nu ne manipulați pe noi?! Ha! Toată lumea manipulează. Și copilul din leagăn își manipulează părinții. Manipularea face parte din instinctul de conservare, dragule. Iubirea cea mai sinceră, nesuținută de o manipulare discretă, de bună-credință, din partea amândurora, colapsează în două zile. Apropo, mă placi mai mult pe tocuri sau în picioarele goale? În picioarele goale?! Vezi, ai marcat un punct! Știu că nu ești sincer, dar nu contează... Sinceritatea bărbaților oricum mă irită. Știu că vă placem pe tocuri. Goale și pe tocuri. Vă place cum ni se zguduie fesele, nu? Dacă nu v-aș cunoaște... Stau în burta voastră turcește. Așa cum voi *ați stat* în burta noastră când erați mici, noi stăm în burta voastră *acum*, când sunteți mari! De fapt, tot mici sunteți, dar dacă vă place să vă dați mari, treaba voastră... *Anyway...* Ia să vedem

perspectiva... Pot să deschid fereastra? Ce vârf e acela? *Mândra*... Uite ce frumos se decupează pe cer, parcă e pictură, de la Hollywood! Ce aer curat!... Te liniștește muntele? Nu, nu neapărat Parângul, muntele în general... Și pe mine. Singurul lui dezavantaj este că n-are viață socială. Ceea ce, pentru mine, e fatal. N-aș putea să locuiesc aici. Însă pentru evadări în genune... genuine vreau să spun... nu e rău... Ce liniște!... Ascultă!... Parcă latră câinii în fundal! Ba nu, chiar în curte, chiar sub noi, unde naiba? Sub pervaz? Hei, dragule, de ce latră? Hai, vino la mine, vino la mine!... Uff, prăpăditule, ești frumușel!... A câta oară venim aici? A treia?! Numai atât?! Parcă venim aici de-o veșnicie. Uite, să-ți fac o tumbă! Tabadup, tabada, tabadup!... Te-așteptai la chestia asta de la o avocată serioasă? Păi vezi că nu mă cunoști? *Natura non facit saltum*... Dar eu fac salturi! Tabadup, tabada, tabadup!... Crezi că am corp frumos? Sâni frumoși? Ce au?! Metafizică?! Ah, ești drăguț... Dă-mi, te rog, un halat, ceva... Nu, șampanie nu beau, mulțumesc. Ți-am mai spus... nu beau alcool. Puțină apă, te rog... Apă plată... Mulțumesc. Ce curtenitor ești!... Nu știu, ar trebui să mă trimiți s-o iau singură! Și să-ți aduc și ție... Mi-ar plăcea să mă pui să te servesc, să fii mai dictatorial... Când suntem doar noi doi, bineînțeles. Atâția mă servesc la București, că m-am plictisit!...

Va să zică, un laptop și un șemineu... Doar atât îți trebuie pentru inspirație? Vii des aici? Cum îi spune? *Căsuța din povești*... Înțeleg că nu-i a ta, dar a cui? A Uniunii Scriitorilor!? I-auzi! Credeam că Uniunea Scriitorilor nu mai are facilități locative. Nici la munte. Nici la mare. Nu le-ați pierdut pe toate după Revoluție? De îndată ce Partidul Comunist a dispărut, nemaifiind nevoie de propaganda

voastră mascată, de complicitatea voastră cu regimul, *oops*, ați pierdut și facilitățile! Oricum, voi, scriitorii, sunteți cam săraci și nici n-aveți putere, *no offense*. N-aveți putere socială... Cei care aveți emisiuni pe la televizor sunteți mai cunoscuți, aveți ceva notorietate, dar restul... pe cine interesează ce scrieți voi? Bateți apa în piuă, în loc să scrieți marile romane ale căderii comunismului... S-a schimbat o lume, băieți, materie epică din belșug, dar unde sunt scriitorii care s-o toarne în pagină? Barem ăilalți, ăia de dinainte de Revoluție, au avut și ei acolo ceva, *un obsedant deceniu*, voi nici măcar atâta n-ați inventat! Ei bine, îți dau o veste: cenzura comunistă a generat creatori mai autentici decât toate libertățile astea... *postcomuniste* la un loc! Bizar, nu? Te-ai fi așteptat ca, după căderea sistemului, să apară o inflație de capodopere de sertar, adică lucrările acelea, știi tu, care fuseseră strangulate de cenzură, nu putuseră să vadă lumina tiparului din cauza regimului opresiv și de-abia așteptau momentul potrivit să explodeze! Ei, unde sunt? Păi asta e, că nu sunt! Au trecut atâția ani și... nimic! Sertarele au fost, de fapt, goale. E înfricoșător să ajungi la concluzia că regimul comunist a fost, de fapt, în pofida voinței lui, un catalizator de talente și un făuritor de opere de valoare, nicidecum un deșert spiritual (cum s-ar fi vrut el însuși). E tare, nu? Adică pușcăria te inspiră mai mult decât libertatea? Oare spiritul uman devine mai fertil când este agresat, când e pus sub presiune, când e băgat *la mititica*, decât când se află *à l'aise* și poate călători și se poate exprima după voie? Starea de detenție (fie și mascată, cum a fost comunismul, cum e, de fapt, orice dictatură) să fie, ea, prolifică pentru artiști? Brrrr! M-apucă groaza!.. Reiese că, în comunism, obstacolele reprezentate de dogmă și de cenzura ideologică au obligat creatorii la muncă și la sudoare, frate! Le-au impus cel

puțin... recursul la metodă, ha!... și-anume metoda ambiguității, combinată cu încifrarea ideilor. Or, căutând ambiguitatea și încifrarea ca pe o cale de ocolire a dogmei și ideologiei, scriitorii, dar și alți creatori au nimerit, nu de puține ori, tocmai peste *cealaltă* ambiguitate și încifrare, cea *artistică*, au dat adică peste codificarea proprie oricărei opere autentice! Și astfel au apărut cărți valabile și perene! Comunismul chiar a produs opere substanțiale, care stau în picioare bine-mersi, nu?! Ce se observă astăzi? Că dispariția dogmelor ideologice și implicit a opreliștilor de exprimare este confundată de cei mai mulți cu dispariția necesității codificării artistice. Pentru ei, libertatea de creație înseamnă pur și simplu să spui lucrurilor pe nume, să prezinți emoția enunțiativ, declamativ, ca pe o marfă de tarabă, în loc s-o sădești, s-o crezi în mintea receptorului... s-o codifici. Ceea ce, vezi bine, este profund greșit. Fără codificare artistică n-ai operă estetică. Iar fără estetică n-ai plăcerea lecturii. Lectură care, la rândul ei, avea un farmec special atunci, în dictatură, și e altfel acum, în extra-dictatură. În vremea aceea, literatura era o cale de supraviețuire. Deopotrivă și a autorilor, și a receptorilor. Cititul, incluzând aici tot traseul, de la ce citeai la ce gândeai despre ce citeai, era unul dintre puținele acte personale care îți mai rămâneau sub control *ție*, și nu regimului. (Altfel, un act atât de intim cum este actul sexual fusese ultra-comunizat, fiind complet mistificat de frica sarcinii de care nu se putea scăpa sau din cauza condițiilor precare de desfășurare: frig în case, lipsa apei calde etc.). Or, actul lecturii, actul ca atare, se putea încă desfășura nestingherit, nereprimat, în stare pură. (De-asta eu am spus întotdeauna că *lectura* are același grad de intimitate ca și *sexul*.) În extra-dictatură, adică în tranziția asta *à la roumaine*, care nu se va termina niciodată, lucrurile se schimbă: lumea, normal,

vrea să trăiască, nu să citească. E timpul trăirii, dragule... (Timpul mărturisirii nu va fi niciodată, ha!...) Eu îi înțeleg, destul au citit, destul s-au refugiat, nu-i așa, în alte realități, când realitatea înconjurătoare era așa cum era... Când ieși din detenție, nu-ți arde de citit. Îți arde de trăit. Îți arde buza de recuperat viața. Că unii, după cum văd eu, cu uimire, de când m-am întors din America, recuperează anapoda, mănâncă, lacomi, fructele libertății – amestecându-le de-a valma – necoapte, dulci, stricate, fermentate –, apoi se strâmbă, făcându-și gura pungă (asta e, domne, libertatea? Dacă știam, nu mai făceam revoluție), și scuipe sâmburii pe jos, iar copacul îl lasă neudat, în pericol de a se usca – asta nu mai e vina copacului. Că nu știu să se bucure de libertate, se sperie de ea, o siluiesc, și o stîlcesc, și o neagă, și o scuipe prostește, și-i dau cu piciorul în coaste, uitând din ce-au scăpat – asta nu mai e vina libertății. Unii poate nici nu știți că ați fost în detenție... Poate nici acum n-ați aflat că v-ați eliberat, și-asta e posibil... Bun, de acord, nu e vina voastră. Dar a cui? Eram condamnați să supraviețuim într-un fel sau altul, de acord. Unii am fugit în străinătate, alții ați supraviețuit aici. Și v-ați obișnuit atât de tare cu pușcăria, că mai-mai v-ați întoarce în ea, nu-i așa?! Nu e vina voastră, a celor care ați rămas, și nu e vina nici a noastră, a celor care am plecat... Nimeni n-are nicio vină, aud asta la fiecare pas... Oricum, cu trecerea timpului, nimeni nu va mai ști a cui a fost vina, care nu e singulară și nu e de ieri, de azi, nu, vina s-a acumulat, ca straturile geologice, ehe, vina e istorică... Și va rămâne în paginile de istorie<sup>1</sup>. Pentru cine are timp s-o răsfoiască. Eu nu am.

---

<sup>1</sup> România de azi nu poate fi înțeleasă, în articulațiile ei psiho-socio-politice, fără apelul la istorie. Țara de azi nu vine din neant, ci din perioada comunistă imediat anterioară, care, la rândul ei, a fost consecința directă a confruntării dintre Germania nazistă și Rusia



Să judec cu mintea de-acum istoria, mai veche sau mai recentă, ar fi o greșeală. Sau cel mult o aventură, sortită eșecului. Istoria trebuie judecată în contextualitatea vremii de care se ocupă. Or, eu trăiesc acum și nu atunci! Contextualitatea vremii este imposibil de înțeles de un ne-contemporan. (Uneori este aproape la fel imposibil de înțeles chiar și de către un contemporan...) Am senzația că

---

comunistă din cel de-al Doilea Război Mondial. Înainte de a constata *paradigma de conduită existențială*, atât individuală, cât și colectivă, care s-a impus de-atunci și grevează și România de azi, înainte chiar de a observa greșelile politice sau militare ale personajelor din epocă, trebuie avută în vedere *poziția geografică a țării*, care a reprezentat întotdeauna un factor generator de istorie, cauzând deturnarea destinului națiunii pe o jumătate de secol și, probabil, pe încă multe decenii în plus. La români, geografia s-a transformat, mai frecvent decât la alte popoare, în istorie rea. De-abia în 2002, poziția geografică – ieșirea la Marea Neagră plus statutul de țară frontalieră a Europei – a generat un moment de recompensă, accelerând, pe fondul necesităților globale de blocare a terorismului, acceptarea țării în NATO.

Lipiți atât geograficește, cât și prin religie, de marele vecin pravoslavnic – care încă de pe vremea lui Petru Cel Mare urmărea ieșirea la „marea cea caldă” –, românii rezistaseră de-a lungul vremurilor, de bine, de rău, tendințelor acaparatoare ale imperiului de la Răsărit. Dar la capătul celui de-al Doilea Război Mondial, România, deși n-avusese niciodată nici cea mai mică afinitate cu ideologia comunistă, a fost pusă total, cu complicitatea jumătate forțată, jumătate lașă a anglo-americanilor, la dispoziția apetitului sovietic de export al comunismului – în fond o altă formă de manifestare a vechiului expansionism imperial. Instaurarea deplină, „cu acte în regulă”, a *genocidului autohton de conștiință* – ale cărui urmări schimonosesc țara de azi – n-a mai fost, după aceea, decât o problemă „tehnică” de câțiva ani.

În ianuarie 1933, în Germania zguduită de crahuri bancare și scufundată în instabilitate politică (dar niciodată împăcată cu înfrângerea din Primul Război Mondial), Hitler ajungea cancelar,

mi se aşază tot mie pe umeri o vină care nu e a mea, dar pe care nici nu pot s-o atribui sută la sută cuiva anume. Şi-atunci, m-apasă ca şi când mi-ar aparţine mie *ab initio*. Ştiu că mi se trage din comunism, când tot timpul te simţeau vinovat de câte ceva, te simţeau vinovat de cele mai fireşti gesturi, de propria viaţă. Şi-atunci de ce să-mi mai bat capul? Nu sunt cinică, dragule, sunt realistă.

---

pregătindu-se să devină unul dintre cei doi megaterorişti de stat care au schimbat destinul Europei Centrale şi de Est pentru (mult) mai mult decât o jumătate de secol. Adolf avusese o copilărie nefericită, încasând, el şi mama lui Klara, bătaii teribile de la tatăl său, vameş de meserie. În acel an, 1933, în numai câteva luni de la numire, Hitler suspendă garanţiile constituţionale, provoacă incendierea Reichstagului, este investit cu puteri speciale şi organizează Gestapoul. În anii următori, dictatorul îşi întăreşte puterea şi se pregăteşte de război, escaladând până la fanatism doctrina naţional-socialistă bazată pe ura de rasă, superioritatea rasei ariene şi antisemitism. După ocuparea Austriei şi Cehoslovaciei, Germania semnează numeroase tratate înşelătoare de neagresiune, pe care urma să le încalce în scurt timp. La 23 august 1939 se semnează pactul Ribbentrop-Molotov, nimic altceva decât un târg de anexare de teritorii şi de împărţire a zonelor de influenţă între Germania şi URSS. Într-o secţiune secretă, URSS revendica teritoriile româneşti Basarabia, Bucovina de Nord şi Ținutul Herța, iar Germania accepta aceste pretenții.

La vremea aceea, în URSS domnea un bolșevic care în copilărie fusese poreclit Soso, iar după aceea se autobotezase Stalin (omul de oțel) – celălalt megaterorist de stat care avea să schimbe destinul Europei de Est pentru (mult) mai mult decât o jumătate de secol. Stalin venise la putere încă din 1922, deși Lenin, lovit de un prim atac cerebral, încă nu murise. (Într-un fel, n-avea să moară nici până în ziua de azi...) Până să închidă ochii, chiar el și-a avertizat tovarășii din conducerea partidului să se debaraseze de Stalin, care, în calitate de secretar general (post nou creat), era pe cale să acumuleze o putere nelimitată. Lucrul nu s-a făcut. Din contră, Stalin însuși – marcat și el de bătaiele crunte din copilărie la care fusese supus, ca și mama lui, Ekaterina, de tatăl său, cizmar de meserie – a început să se debaraseze, prin eliminare fizică, de tot mai mulți conaționali, fie din sfera politică, fie din afara ei.

Încerc să mă protejez, ba chiar să mă salvez. De fapt, toată viața n-am făcut decât să încerc să mă salvez. Sunt conștientă că m-am născut sub comunism, sunt produsul lui sută la sută, chiar dacă, după aceea, am umblat atât de mult în Lumea liberă. Dar dacă nu te-ai născut de la început în libertate, nu vei face decât s-o mimezi, libertatea, cu mai mult sau mai puțin talent, toată viața. Și-atunci ce să fac, să mă sinucid? De fapt, eu am trecut

---

Bunăoară, foametea provocată de colectivizarea forțată a ucis în anii 1932-1933 în jur de 5 milioane de oameni, iar Marea Epurare din 1936-1938 a exterminat majoritatea membrilor Comitetului Central și jumătate dintre delegații la cel de-al XVII-lea Congres. Procesele-mascaradă, întemnițările, torturile, deportările în Gulag, execuțiile și asasinatele se țineau lanț. Membri și nemembri de partid, intelectuali, muncitori, chiaburi (culaci, adică țărani mai vrednici și mai gospodari), ofițeri, generali (chiar și mareșalul Tuhacevski), colegi din Biroul Politic (Buharin, Zinoviev, Kamenev, Troțki etc.), ruși, evrei sau alte naționalități, oameni din toate mediile și segmentele sociale au căzut astfel victime „construcției comunismului” urzite și puse în practică de Stalin. Fantoșa naționalistă fluturată de dictator consta în „necesitatea păstrării unității interne pentru a rezista pericolului imperialist, mai apoi german”. (Peste zeci de ani, Ceaușescu, urmând același model propagandistic, încerca să abată atenția de la privațiunile impuse poporului român și de la actele de reprimare a oricăror libertăți civice prin invocarea „necesității de a rezista pericolului... rusesc”.) În total, Stalin este responsabil direct sau indirect de moartea în timp de pace a peste 10 milioane de locuitori ai URSS.

Să ne întoarcem în 1933 și în România. În acel sfârșit de an, prim-ministrul, I.G. Duca, era asasinat de Garda de Fier – organizație de extremă dreaptă, naționalistă, anticomunistă și antisemită –, pe care tot el o scosese în afara legii. Era începutul deteriorării climatului politic și al ascensiunii mișcării legionare. Totuși, România era (încă) orientată către valorile democratice și cultural-europene ale epocii. Economia, în curs de revenire, avea să atingă un maximum în 1938. Orașul București era recunoscut în toată Europa drept cel mai important și prosper oraș sud-est-european, fiind supranumit *Micul Paris*. Consensul filo-francez s-a destrămat însă în august 1936, după înlăturarea lui Titulescu de la Externe.

de partea cealaltă a sinuciderii, orice disconfort, dezagrement, umilință le-am transformat în plăcere. De aceea, mai bine mă culc cu un bărbat decât să citesc o pagină de istorie, al cărei timp oricum nu-l mai pot da înapoi. Un bărbat îl poți da mereu înapoi, ca un resort pe care-l armezi și-l destinzi de câte ori vrei, ăsta-i și fermecul lui, repetabilitatea cu variațiuni, ha, pe când istoria, n-ai ce

---

În condiții de criză politică, și internă, și externă, Carol al II-lea pune capăt, în februarie 1938, regimului parlamentar – care, deși imperfect, se dovedise funcțional –, desființează partidele politice, creează partidul unic (Frontul Renașterii Naționale) și instaurează *dictatura regală*. Era prima lovitură de palat după abdicarea forțată a lui Al.I. Cuza, în 1866. Trecuseră de-atunci 72 de ani de construcție instituțională și de progres. Acum istoria începea să alunece la vale și nimeni nu știa unde se va opri. Înainte de rapturile teritoriale cărora le va cădea victimă în scurt timp, România Mare, ca spirit, înceta să mai existe.

Suntem acum în 1939, anul izbucnirii celui de-al Doilea Război Mondial. Hitler invadează o parte din Polonia, iar Stalin invadează cealaltă parte, apoi intră și în Finlanda. Guvernul polonez se refugiază în România. După ce asistaseră (imposibile?, nepregătite?, temătoare?) la căderea Austriei și Cehoslovaciei, Franța și Anglia declară, în sfârșit, război Germaniei. România se declară neutră, dar situația din țară nu era deloc neutră. După ce, cu un an în urmă, Carol al II-lea dăduse ordinul de executare a lui Zelea-Codreanu, legionarii ripostează acum printr-un nou asasinat politic, ucigându-l pe Armand Călinescu, prim-ministrul în funcție. Îi succedă cu rapiditate Argeșanu, Argetoianu, apoi Tătărescu, instalat în noiembrie 1939, perceput în epocă drept francofil. Regele tot mai miza pe alianțele tradiționale occidentale, ce urmau să se dovedească însă, foarte curând, inutile. La începutul lui iunie 1940, aviația lui Hitler ajunge să bombardeze Parisul și Franța cedează. România rămâne singură. Pentru URSS, era momentul propice de a pune în execuție prevederile anexelor secrete ale Pactului Ribbentrop-Molotov. Cu acceptul lui Hitler, Stalin somează printr-un ultimatum guvernul de la București să cedeze Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ceea ce se întâmplă la 28 iunie, sub cabinetul Tătărescu, același care – ciudat sau nu – avea să facă parte din primul guvern comunist Petru Groza, de la 6 martie 1945.

să-i mai faci, n-ai cum s-o mai dai înapoi. S-a petrecut și gata! Așa că propun să sărim acest capitol, vrei?!

Am vrut să dau la Filosofie. Până la urmă am dat la Italiană, secundar Latină. Am făcut un an la Craiova. Pe urmă am plecat în Italia, pe urmă în Bosnia, apoi în

---

Fără aliați, încercând să salveze ce mai putea fi salvat, Carol al II-lea, adoptând *o ambivalență strategică*, îl numește prim-ministru pe Ion Gigurtu, un filogerman, și orientează politica țării către Hitler. România se retrage din Liga Națiunilor, Garda de Fier intră la guvernare, căsătoriile dintre români și evrei sunt oprite, iar accesul evreilor la educație este aproape interzis. Totuși, pentru Hitler nu era suficient. Ca de altfel nici pentru Stalin. În timp ce URSS înglobează Estonia, Letonia și Lituania, Hitler, prin cel de-al II-lea Dictat de la Viena, obligă România, la 30 august 1940, să cedeze Transilvania de Nord Ungariei horthiste. Apoi, tot la presiunea lui Hitler, România cedează Bulgariei Cadrilaterul pe care îl anexase în 1913. Astfel, prin cele trei amputări, țara rămâne fără mai mult de o treime din teritoriu (aproximativ 100.000 de kilometri pătrați). România Mare nu mai exista, nici *de jure*, nici *de facto*.

Depășit de evenimente, Carol al II-lea încredințează, la 5 septembrie 1940, formarea guvernului generalului Ion Antonescu, căruia îi oferă puteri dictatoriale, apoi abdică în favoarea tânărului principe Mihai. Antonescu se proclamă șeful statului și, după modelul *Führerului*, își arogă și el titlul de *Conducător*. Atașați parlamentarismului, dar și prizonieri ai unei anumite *ambivalențe politicianiste*, liderii partidelor istorice, Maniu și Brătianu, se derobează de orice responsabilitate politică (cum aveau s-o facă și mai târziu, inclusiv la 23 August 1944), astfel că Antonescu se vede nevoit să-i asocieze la guvernare din nou pe legionari. Horia Sima devine vice-prim-ministru, iar România devine *stat național-legionar*. Noua titulatură nu ajută cu nimic la păstrarea independenței față de Reich. Dimpotrivă.

Presiunea germană crește, procesul de satelizare a țării se intensifică. În octombrie 1940, trupele germane intră în țară și ocupă obiectivele strategice; în noiembrie, România aderă la *Pactul tripartit* de la Berlin; iar la 4 decembrie este semnat acordul economic româno-german, care pune economia țării la dispoziția

Olanda, pe urmă în America. Acolo am făcut Dreptul, la New York University. Ești impresionat? De ce?! Păi vezi că nu mă cunoști?!... Ah, sunt foarte ambițioasă, te-anunț de-acum, sunt Leoaică. Mi-am resetat creierul de mai multe ori... de fiecare dată când am schimbat țara, am resetat și creierul... Nu, altceva nu mi-am resetat, doar creierul, el resetează și... restul, istețule!... Vorbesc șase limbi străine;

---

Reichului. Corespunzător, legionarii presează acum pentru preluarea întregii puteri. Echipele morții se dedau la noi asasinate politice (Nicolae Iorga și Virgil Madgearu) și pregătesc chiar asasinarea lui Antonescu, în timp ce alt detașament de camarazi intră în contact cu comuniștii, în vederea unei colaborări. Nu era ultima dată când cele două extremismisme, comunismul și legionarismul - *fațade diferite ale aceluiași tip de terorism, terorismul drapat în ideologie* -, își dădeau mâna: după 23 august 1944, comuniștii aveau să extermine o parte dintre legionari, dar și să înroleze o altă parte, urmând una dintre tacticile lor cadriste preferate: *cei mai fideli slujitori ai cauzei sunt cei șantajabili*.

Necesitatea eliberării teritoriilor naționale din nord-est și promisiunile viclene ale lui Hitler privind reunirea Transilvaniei de Nord împingeau țara într-o singură direcție - aceea a războiului alături de Germania. În ianuarie 1941, Antonescu acceptă să intre în război, iar Hitler își abandonează brusc acoliții de ideologie din România. Fanatismul și misticismul legionarilor nu țineau loc de trupe pentru front. În consecință, lipsită de sprijinul moral și militar german, *Rebeliunea legionară* este repede anihilată de armată, la ordinul Conducătorului, lăsând în urmă morți și răniți și mii de arestați. Însă cu sau fără legionari, România, cu resursele ei substanțiale de petrol, tot ar fi fost rechiziționată de Hitler, în drumul lui spre Moscova, fie prin cucerire armată, fie „amiabil”, ca țară aliată (în realitate tot ocupată).

Pe alte fronturi, Germania, Italia și Ungaria atacă Iugoslavia, trupele germane ocupând Belgradul. Bulgaria atacă Iugoslavia și Grecia. Wehrmachtul ocupă Atena și insula Creta. Din cauza poziției geografice, prinsă în menghina Hitler-Stalin, România nu avea alternativă extra-război.

Astfel că în iunie 1941, când Germania atacă URSS, România i se alătură. După o lună de lupte grele, Basarabia și Bucovina de Nord erau eliberate. Dar, în timp ce generalul finlandez Mannerheim se

pe unde am fost, am învățat imediat limba. În rest, sunt... cum să spun?... Umilo-dârză. Cu timpul, mi-am transformat inteligența – iartă-mi lipsa de modestie – din strălucită în diabolică.

Te-am speriat? Ha-ha-ha... Dacă mă provocă... Altceva?! Ce mai vrei să știi despre mine?! Dieta? Am faze: în America,

---

oprește, după recucerirea Căreliei, pe râul Svir și refuză să participe la atacarea orașului Leningrad, generalul român Antonescu continuă războiul peste Nistru, ceea ce, ulterior, s-a dovedit a fi o gravă eroare istorică. Unii istorici pretind că Hitler nu i-ar fi cerut niciodată acest lucru, alții – din contră. Operațiunea *Barbarossa* se anunța oricum foarte dificilă, chiar și pentru reductibila mașină de război germană; era vorba de confruntarea cu imensul spațiu rusesc, apărat de o armată dispusă la orice sacrificiu și protejat de o climă aspră, în care nici Napoleon nu biruise. De aceea, deși nu a existat niciun document semnat de cei doi, e greu de crezut că Făhrerul nu și-a presat aliatul să meargă cot la cot până la capăt. De altfel, Anglia și Statele Unite – care nu aveau să declare război României decât în decembrie 1941 și, respectiv, iunie 1942 – recunoșteau că România era doar din constrângere parte cobeligerantă alături de Germania.

După eliberarea Basarabiei, și Regele Mihai, și Iuliu Maniu îi ceruseră lui Antonescu să se oprească. Generalul, în calitate de militar, refuzase, dar le oferise puterea spre a proceda în consecință. Din nou, liderii opoziției s-au derobat, marcând un alt moment de *ambivalență politică*, cu urmări tragice. Trecerea Nistrului a deteriorat statutul țării la Conferința de Pace de la Paris și a grevat nivelul de trai al populației române pe mulți ani după 23 august 1944, din cauza cotelor exorbitante ale reparațiilor de război reclamate de URSS. Însă dincolo de această greșală, de care, indirect, sunt responsabili *toți* factorii de putere, realitatea postbelică din zonă ne arată că Stalin, chiar dacă armata română nu ar fi trecut Nistrul, tot ar fi intrat și ar fi impus comunismul în România în drumul său spre Berlin – cum s-a întâmplat, de exemplu, cu Polonia, Bulgaria sau Cehoslovacia, țări care, deși n-au atacat niciodată URSS, au fost și ele ocupate și transformate în colonii sovietice.

eram vegetariană, aici în România, sunt omnivoră. Ce-mi place cel mai mult? Hmm... Îmi place să demontez. Orice. De la jucării la bărbați. Deconstructivismul bărbaților, plăcerea mea numărul unu, ha! Mai ales psihologiile lor. Nu posologii, dragule... Psihologii!... Dar și posologii, ai dreptate, posologii și moduri de întrebuintare. Ale bărbaților și ale pisicilor. Între bărbați și pisici există o

---

În septembrie 1941, *Wehrmachtul* declanșează marea bătălie de lângă Moscova, dar orașul rezistă, iar sfârșitul anului găsește deja trupele sovietice în contraofensivă. Pe de o parte, atât rezistența acerbă la blocade, cât și contraofensivele declanșate de Armata Roșie, sprijinită, mai târziu, logistic și cu echipament militar, de Statele Unite, și pe de alta bombardamentele intensive ale aviației britanice asupra orașelor germane indicau o probabilă întoarcere a cursului războiului. În noiembrie 1942 începea marea bătălie de la Stalingrad. Antonescu declarase deja, în octombrie 1942, că „Germania a pierdut războiul... Trebuie să ne preocupe acum să nu-l pierdem și pe-al nostru”. Însă el depășise de mult *războiul nostru*. În februarie 1943 trupele germane și române sunt înfrânte la Stalingrad, ceea ce a marcat o victorie esențială, militară, politică și psihologică, a lui Stalin. Pentru armata română, Stalingradul a fost un dezastru. Apoi, în august 1943, Hitler pierdea și bătălia de tancuri de la Kursk. Soarta războiului era jucată. Începea ofensiva sovietică generalizată. În decembrie 1943 Antonescu îi declara, din nou, lui Maniu că este gata să demisioneze dacă astfel România ar fi obținut condiții de armistițiu mai bune. Este refuzat din nou. Situația de pe front se degrada continuu și odată cu ea situația României, prinsă într-o conflagrație care avea să ucidă 60 de milioane de oameni și să mutilizeze destinul altor zeci de milioane de nevinovați, complet străini și de ideologia nazistă, și de cea comunistă.

În martie 1944, Armata Roșie ajunge la Prut. Aviația anglo-americană bombardează masiv Bucureștii și alte orașe. Molotov face o declarație prin care se angajează să nu schimbe regimul politic din România, iar Stalin îi transmite lui Antonescu, la 12 aprilie, prin canalele deschise la Stockholm și Cairo, condițiile de armistițiu – întoarcerea armelor împotriva Germaniei, frontiera pe Prut, despăgubiri de război, repatrierea prizonierilor. De asemenea, Kremlinul promitea revenirea, în totalitate sau „în bună parte”, a



Înrudire, orice s-ar spune. Și unele, și ceilalți sar pe tine. Îmi plac pisicile la nebunie. E animalul meu favorit. Am acasă două birmaneze. Sunt atât de drăguțe... Le mângâi tot timpul, ca pe niște amulete vii... mă uit în ochii lor și ele se uită la mine de departe, de departe... misterioase ca un sfinx. *Et pour cause!* Și eu am ochi cenușii-marin!... Dar tu? Ai ochi verzi, desigur. Mi s-a spus că observi mai multe

---

Transilvaniei de Nord la țară. În pofida cursului evident al războiului, Antonescu a respins aceste condiții. El tot mai credea că rușii pot fi opriți pe linia Focșani-Nămoloasa-Galați.

În același timp, la 6 iunie 1944, în *Ziua cea mai lungă*, aliații debarcă în Normandia, intensifică bombardamentele de aviație asupra obiectivelor germane, declanșează ofensiva spre Berlin. Hitler se îndreaptă implacabil către înfrângere – și odată cu el și aliații lui. Opoziția din România și Regele acceptă, la 10 iunie, condițiile armistițiului, plănuiind, în ultimă instanță, răsturnarea lui Antonescu. Rușii ajunseseră deja la Botoșani, în timp ce românii tot mai sperau în deschiderea frontului britanic în Grecia, urmărind o capitulare doar în favoarea anglo-americanilor, lucru care n-avea să se întâmple niciodată. Dimpotrivă, România avea să cadă, în final, *doar și numai* în mâinile Uniunii Sovietice.

(Încă din ianuarie 1943, la întrevvedere de la Casablanca, Roosevelt îl convinsese pe Churchill că o eventuală debarcare în Balcani ar fi fost inoportună. În martie 1943, Eden declara: „Politica noastră față de România este subordonată legăturilor cu Uniunea Sovietică... nu dorim să acceptăm vreo obligație sau să întreprindem vreo acțiune decât cu știința deplină și cu consimțământul guvernului sovietic”. Miza înfrângerii lui Hitler era mult prea mare pentru ca anglo-americanii să-și mai facă scrupule în legătură cu soarta unei victime colaterale cum era România.)

În iunie 1944, în fața ocupației rusești iminente, țărăniștii și liberalii, sfătuiți de englezi și cu aprobarea Regelui Mihai, au acceptat să formeze, împreună cu comuniștii și cu social-democrații, Blocul Național Democrat. Toți sperau ca, prin atragerea comuniștilor, să obțină condiții mai favorabile și un comportament de ocupație mai atenuat din partea rușilor. În realitate, comuniștii români – în jur de o mie de membri de partid, dintre care mulți închiși la Târgu Jiu – abia așteptau ocuparea și înfeudarea țării de către Armata Roșie, altfel ei n-ar fi pus niciodată mâna pe putere. Acceptarea

decât lași impresia... Normal că m-am informat despre tine, ce părere ai, crezi că mă combin cu necunoscuți? De unde știi? Pe surse... Mă privește, sursele nu se deconspiră. Ia să vedem, tu ce-ai observat la mine? Fire voioasă... Asta știi, vede toată lumea că sunt voioasă, tu spune-mi ceva ce nu se vede... Atunci să-ți spun tot eu. Sunt voioasă, e-adevărat, dar câteodată m-apucă o

---

comuniștilor în Blocul Național Democrat, chiar dacă din rațiuni (iluzorii) de salvare națională, a reprezentat primul gest de *ambivalență comportamentală* al liderilor politici și autorităților statului *vis-à-vis* de tăvălugul comunist, de fapt primul pas în tunelul *complicității pasive (silite, forțate, impuse) cu comunismul, stare existențială ce avea să devină caracteristica generală, arhetipală a societăților postbelice est-europene*. Liderii Blocului Național Democrat erau Iuliu Maniu, Dinu Brătianu, Titel Petrescu și Lucrețiu Pătrășcanu, un intelectual comunist. *Acceptarea comuniștilor*, gest la care primii trei au fost împinși de deteriorarea situației de pe front, nu avea să le ușureze deloc soarta: niciunul (și nici chiar Pătrășcanu, în final) nu va supraviețui terorii dezlănțuite de comuniști după preluarea puterii.

La 23 august, Regele îl arestează pe mareșal la Palatul Regal și proclamă întoarcerea armelor împotriva Germaniei. Anterior, Maniu și Brătianu îi refuzaseră lui Antonescu scrisoarea de recunoștere a condițiilor armistițiului, situație în care mareșalul ar fi acceptat să demisioneze. Se formează guvernul Sănătescu, un guvern de militari, mult mai slab în fața ocupației rusești inevitabile decât un guvern politic. Ca și în 1938, liderii partidelor istorice s-au eschivat din nou de la implicarea politică pe care momentul le-o cerea, generând astfel un vid de putere de care, până la final, aveau să profite tot comuniștii.

După arestare, nici Regele, nici Maniu nu s-au mai interesat de soarta mareșalului, care a ajuns astfel pe mâna comuniștilor lui Bodnăraș, în cartierul Vatra Luminoasă. Deportat în URSS la sosirea trupelor rusești, Antonescu va refuza grațierea pe care rușii i-au oferit-o în schimbul recunoașterii „dreptului” URSS asupra Basarabiei. Va fi retrimis în țară, în 1946, și executat după un simulacru de proces. Dincolo de gravele responsabilități reținute în seama lui Antonescu, se observă *duplicitatea* factorilor din epocă: livrarea- din indolență sau premeditat - a șefului Armatei în mâna

disperare groaznică. Nu știu de unde-mi vine. Nu, nu e vorba de singurătate. Parcă aş vrea să fiu în mai multe locuri în același timp. Și nu pot... Nu pot! Nu pot să fiu *ubicuă*, asta mă deprimă... În momentul în care intru la un *cocktail*, la o recepție sau la un dineu, în aceeași clipă m-am și plictisit, aş vrea să fiu în altă parte, să cunosc alți oameni, să primesc alte cărți de vizită, deși nici pe-acelea

---

„fostului” dușman. Românii, chiar și cei la nivel de elită de stat, nu știu să reacționeze într-un mod coerent, de amplitudine națională, la provocările istoriei, rămânând prizonierii resentimentelor și deșertăciunii pedestre, plătindu-și polițele personale, uneori până la lichidarea fizică. Mulți sperau că, dacă „se dau bine” cu rușii și le cântă în strună, închizând ochii la crimele și abuzurile care se produceau, scapă. Naivă duplicitate. N-a scăpat nimeni.

La 31 august 1944, tancurile rusești intrau într-un București care fusese deja eliberat de către trupele române. Cu aprobarea anglo-americanilor, rușii mută semnarea Armistițiului de la Cairo la Moscova și o amână până la 12 septembrie, când Armata Roșie ajunge suficient de stăpână peste țară pentru a o putea controla în toate privințele. Textul Armistițiului, semnat de ruși și în numele celorlalți aliați, avea stipulații diferite față de forma convenită inițial. De exemplu, documentul nu mai prevedea o zonă neocupată, cum fusese înțelegerea la convorbirile duse pe canalele diplomatice, în schimb obliga guvernul român la întreținerea armatei de ocupație pe timp nespecificat și la o plată a despăgubirilor de război de circa 300 de milioane de dolari, o sumă exorbitantă în epocă. Nu s-a acceptat nici statutul de cobeligerant, deși România participa acum la operațiunile de război alături de aliați cu 20 de divizii. Pierderile românilor între august 1944 și mai 1945 s-au ridicat la peste 150.000 de militari, în Transilvania, Ungaria și Cehoslovacia. Dacă punem la socoteală pierderile de pe frontul de Est și adăugăm și pe cei 130.000 de soldați și ofițeri căzuți prizonieri pe aliniamentul Focșani-Galați la momentul proclamării întoarcerii armelor, ajungem la circa o jumătate de milion de români pierduți în cel de-al Doilea Război Mondial. România s-a situat pe locul al patrulea în ce privește efectivele angajate în lupta împotriva Reichului. Delegația României la Moscova a insistat și asupra menționării în document a necesității evacuării teritoriului național de către trupele rusești după

nu le-aș citi, nu știu, e foarte complicat... Păi da, tu ai fost un norocos, pe-a ta am citit-o chiar a doua zi, în pat, la *breakfast*. M-a intrigat că n-aveai niciun titlu. Cine o fi omul ăsta care îmi dă o carte de vizită așa, fără niciun titlu? Nici ministru, nici senator, nici deputat, nici om de afaceri!... E nebun? Ce tupeu! Doar nu crede că o să-l sun eu? Dar, dacă n-are niciun titlu, ce caută la *Ziua Americii*?

---

terminarea războiului. Molotov a refuzat, iar reprezentantul american, adoptând atitudinea servilă față de sovietici caracteristică aliaților în tot ce privea România, a declarat că „era de la sine înțeles că forțele sovietice vor părăsi România la încetarea ostilităților”. (Armata Roșie a părăsit România abia în 1958, la 13 ani de la încetarea ostilităților...) A fost înființată o Comisie aliată de control, însărcinată cu aplicarea Convenției de armistițiu, în care anglo-americanii erau ca și inexistenți, neavând voie să călătorească prin țară fără aprobarea sovietică. Ambasadorul A. Harriman a sintetizat cât se poate de clar situația din teren: „Rușii vor avea și puterea polițienească, și controlul nelimitat asupra vieții economice a României”. În aceste condiții, se pune întrebarea dacă actul de la 23 august nu s-a dovedit a fi fost, de fapt, nu o întoarcere a armelor împotriva nemților, ci o capitulare (cu beneficiul reîntregirii frontierei de vest) față de ruși. Pe de altă parte, chiar dacă România n-ar fi scurtat războiul cu șase luni, configurația europeană postbelică ar fi fost aceeași, întrucât aliații își împărțiseră continentul cu mult înainte de lovitura de palat din România.

Odată România ocupată, URSS declară peste noapte război Bulgariei, Armata Roșie trece Dunărea și instaurează la Sofia, la 9 septembrie 1944, un guvern pro-sovietic. Acum rușii amenințau să invadeze și Grecia. După ce în mai-iunie Moscova și Londra conveniseră în scris împărțirea Balcanilor în zone de influență – în proporțiile de 90 la sută dominație sovietică în România și 90 la sută dominație britanică în Grecia –, Churchill s-a grăbit, în octombrie 1944, la Moscova, să întărească și să extindă acest aranjament, nutrind iluzia că procente respective vor fi redefinite mai târziu, la conferința de pace. Dar în februarie 1945, la Yalta, aliații au adoptat o poziție comună ambiguă care practic consfințea dominația Moscovei în țările ocupate. Documentul adoptat, „Declarația privind Europa eliberată”, nu era decât o perdea de

Erai cu profesorul Șaru V. și m-am oprit să-l salut, avem prieteni comuni, acesta a fost norocul tău! Se vede că nicio întâlnire nu e întâmplătoare, dragule... Și l-am sunat, a doua zi, și mi-a spus că ești scriitor și că-ți merge vestea că ești cam enigmatic și distant. A, atunci se schimbă situația! Ia să vedem noi cât de distant e! Și te-am sunat... Pur și simplu din curiozitate. N-am niciun interes cu tine, ce interes să am cu un scriitor!? Eu am interese cu oameni de afaceri, politicieni, alte cercuri... Însă vreau să spun că nu ești enigmatic, ești doar selectiv. Din cauza asta lași impresia că ești distant. Pe dinăuntru, însă, ești destul de

fum, în spatele căreia rușii aveau mână liberă. Războiul îl câștigaseră aliații, dar pacea o câștigaseră rușii. Anglo-americanii erau mult prea obosiți pentru a începe un nou război contra rușilor, spre a-i împinge eventual înapoi, în granițele lor naturale. În plus, popoarele englez și american nu mai erau dispuse la niciun sacrificiu uman (pentru terți).

În consecință, pe lângă înfrângerea Germaniei naziste, deznodământul celui de-al Doilea Război Mondial a adus și intrarea unei jumătăți de Europă, inclusiv a României, sub stăpânirea Uniunii Sovietice. De-acum înainte, multe generații, zeci de milioane de oameni nu vor avea alternativă, nu vor avea altă cale de a-și cumpăra supraviețuirea decât practicând *ambivalența existențială*. Astfel, *popoarele Europei de Est au fost, implicit și explicit, forțate de complicitatea Occidentului cu ocupantul să pactizeze în diverse grade, de la pasivitate (alb) la hiper-militantism (roșu), cu regimul comunisto-securist. Cu timpul, cei mai mulți locuitori din această parte a lumii au pierdut orice posibilitate de autocontrol al propriei vieți, abandonându-se modelului ambivalent, înghițiți și mistuiți de conviețuirea cu sistema ideologică și polițienească de extracție sovietică.*

Cât de hilară, dar și cât de relevantă apare acum declarația lui Franklin D. Roosevelt din 1943, monument al amestecului de naivitate, credulitate, ignoranță și cinism occidental (care, în unele cazuri, se mai păstrează și în ziua de azi): „Stalin nu vrea altceva decât securitate pentru țara sa. Cred că dacă îi dau tot ceea ce pot, ce e posibil să-i dau, și nu-i cer nimic în schimb, *noblesse oblige*, nu va încerca să anexeze nimic și va lucra împreună cu mine pentru o lume a democrației și păcii” (!!??).

cald. Ești chiar un exploziv. Ha, exploziv cu efect întârziat! Dar nu știu dacă pot să am încredere în tine. Da, toți spuneți la fel și pe urmă mă vorbiți la colț de stradă. Însă tu... trebuie să recunosc, până acum, nu te-ai lăudat nimănui. Țasta e un fapt, nu mi-am auzit vorbe de la tine. Ești discret. Tipii cu care am mai ieșit și, după aia, povestesc colegilor, prietenilor – aici, în România, pentru că, în străinătate, bărbații nu vorbesc despre aventurile lor – ce fac eu, cum fac, uneori cu lux de amănunte, mă scot din sărite. Îmi vine să-i împușc. „Cine, avocata aia blondă și sexy care s-a întors din America? Care a avut emisiunea aceea nostimă, cu tinerii de succes, la televizor? Am avut-o, bineînțeles, e bună rău...” Miticismul ăsta de mahala este nociv, mai ales acum, după intrarea țării în Europa, unde e mai multă discreție. Nici nu mă repatriasem bine și unii mă și avuseseră! Normal, nu-i așa, până nu-ți anunți prietenii, familia, cercul de relații, eventual presa, că te-ai culcat cu celebritatea X sau Y, nu te simți fericit! E ca și în politică, degeaba faci o acțiune de binefacere dacă nu o și mediatizezi, e ca și cum n-ai fi făcut-o deloc! Ce observ eu de când m-am întors: românii le place tare mult să se laude cu cuceririle lor sexuale. Ajung până acolo încât preferă ca lumea să știe că s-au culcat cu o VIP, fără să se fi culcat cu ea în realitate, decât să se fi culcat cu ea în realitate, fără să știe nimeni! Chestia asta mă enervează. După ce au norocul să se culce cu mine, se mai și laudă?! Păi da, să te culci cu mine e un noroc, cred că ți-ai dat seama... Îi copleșește pe mulți, ca la premiul cel mare la Loto, o iau razna. N-am ce să le fac, așa-s bărbații. Eu asimilez avansuri de toate felurile, și mai fine, și mai abrupte, de genul „Pledați și la bară? Cunosoc o introducere care v-ar plăcea...”. Nu mă deranjează niciun tip de avans, oricât ar fi de impertinent. Pe toate le primesc cu zâmbetul pe buze, relaxată. Dacă nu-mi place cineva, n-are nicio

șansă, indiferent de tipul avansului, iar dacă îmi place, are toate șansele, indiferent de tipul avansului, repede ajunge cu mine în pat, totul curge de la sine, ai văzut și tu, eu nu fac un eveniment din chestia asta, mă bucur de tine, mă simt bine cu tine și-atât. Nici nu pun condiții, nici nu dramatizez, pe când bărbații, *după*, dramatizează întotdeauna: fie triumfă, exultă, de parcă aș fi prima femeie din viața lor, de parcă ar fi cucerit o redută și trebuie neapărat să se împopoțoneze cu decorația în piept, Legiunea de Onoare, nu alta! Fie cad în depresie și se țin ca scaiul, nu mai poți să scapi de ei. De tine mi-a plăcut din prima clipă: nu mi-ai făcut niciun avans, nu mi-ai cerut nimic, nici întâlnire, nici număr de telefon, nici carte de vizită, nici când ne mai vedem, nici când nu ne mai vedem... Am vorbit puțin... ceva serios, mi se pare... exact, despre războiul din Irak, după asta mi-ai dat cartea de vizită, te-ai scuzat și-ai trecut, firesc, la alți invitați. Și mi-am zis, uite un tip care nu-mi cere nimic, nici nu încearcă să mă agațe sau să mă acapareze toată seara, cum fac alții... Pe urmă mi-am dat seama care a fost tactica ta... Ai împins meciul în prelungiri. Până când am cedat și te-am sunat. Cum ar veni – moarte subită! Golul de aur... Bravo! Ai riscat... și ai câștigat! Într-adevăr, *golul de aur* eram chiar eu!...

Acum, te ascult. Vorbește-mi *tu* despre mine. Ce impresie ți-am făcut, ce imagine ai avut prima dată când m-ai văzut? Eh, nu sunt chiar așa înaltă... Un metru șaptezeci și șase... Cu tocuri, ies la unu optzeci și ceva. Nu, în *Playboy* n-am pozat, dar nu e timpul trecut, ha!... Și altfel? Misterioasă... intangibilă, pierdută în mine însămi... Nu e rău. Ești inspirat, îți priește *Mândra*... Îți priesc eu? Ha-ha-ha!... Dar ochii? Îți plac ochii mei? Păi da, când sunt

cenușii, când sunt albaștri-marin, depinde... Hipnotizez și bărbați, și femei, deopotrivă?! Cu atât mai bine! Magnetism latent?!... Femeia-puzzle, și angelică, și demonică?! Asta da, eu sunt. Ce-mi place!!... Tabadup, tabada, tabadup!... Magnetism latent... Foarte bine, foarte bine, e secretul puterii, magnetismul guvernează lumea. Și părul, ai uitat părul! Ce emană?! Feromoni?! Ce-mi place!!... Semăn cu Rene Russo? Poate ea seamănă cu mine!... Tabadup, tabada, tabadup!... Odată, o coafeză tâmpită de pe Madison Avenue mi-a tăiat părul mai mult decât trebuia. Am vrut s-o dau în judecată, n-am fost om zile întregi, eram hotărâtă să le cer daune materiale, nenorociții, dar n-am mai apucat, că m-am repatriat. Da, m-am repatriat acum câțiva ani. Ocazie cu care mi-am schimbat complet *look*-ul. Înainte eram brunetă, apoi am fost roșcată. Dacă mi-ai vedea fotografiile din acea vreme, nu m-ai recunoaște. Nici eu nu mă mai recunosc. Brusc, am avut revelația că românilor le plac blondele. Și m-am făcut blondă. La New York, în preziua plecării. De fapt, sunt mereu alta, asta e ideea. Bosch, nu frigiderul, pictorul, ar fi fost mândru de mine, el e maestrul schimbărilor astea, din înger în demon și invers, și al păcatelor senzuale. Mă obsedează nebunia lui luciferică, pedepsele lui sexuale mă fascinează și mă excită în același timp. De fapt, în orice tip de fascinație - cât ar fi de non-erotică - există o excitație sexuală sublimată, nu? Odată mi-am creat o adresă de e-mail, o am și acum - *Hieronymmus@excite.com*. Cu doi de *m*, te rog, pentru că celălalt, originalul, cu un singur *m*, era dat... Adresa asta avea un succes enorm. Primeam mesaje nu numai de la bărbați, dar și de la femei, însă de la femei nu mă prea interesau, pentru că dacă îl căutau pe *Hieronymmus*, îți dai seama, atunci nu erau *lesbi*. Deși, între noi fie vorba, toate femeile sunt lesbiene, în afară de cele care nu știu...



Ah, ce întrebări indiscrete îmi pui! Da, îmi plac și femeile... câteodată... Rar. De ce-mi pui atâtea întrebări, vrei să scrii o carte despre mine? N-ai să reușești. Cuvintele sunt slabe... Dacă erai pictor, era altceva. Da, Bosch e maestrul meu favorit. Prin muzee, și la Viena, și la Prado, și la Frankfurt, și la Rotterdam, și la Washington, numai pe el îl caut, stau ore întregi, ca hipnotizată. *Grădina deliciilor* și *Judecata de apoi*... Ce fantezii înfricoșătoare, dar cum să spun... excitante! O lume fabuloasă, monstruoasă, dar foarte... reală. Dacă-aș fi trăit în Spania, mi-ar fi plăcut să fiu un inchișitor cu chipul diafan, să anchetez, să interoghez. Nu, nu bărbați, cum aș putea să vă torturez tocmai pe voi!... Femei. Femei păcătoase. Eh, le urăsc... da' de unde! Câteodată le și iubesc! Pedepsa mea favorită pentru păcătoase? Hm... Secret. Deja devii periculos... Dar, în definitiv, de ce nu? Nu știu de ce, am încredere în tine, pari un tip *cool*, inofensiv, cufundat într-o lume a ta... literară... Dar poate, în real, ești o fiară, știu și eu? Uite cum mă trage el de limbă!... O.K. Dar să nu te șochezi!... Păi, aș pune să fie dezbrăcată, să fie unsă cu ulei de măsline, apoi aș îngropa-o pe jumătate în mîlul unei mlaștini, până la mijlocul coapselor, poate chiar mai sus, puțin înainte de curbura feselor, cu mâinile legate la spate de un stâlp, și aș lăsa-o acolo, noapte după noapte, cu un plasture pe gură, ba nu, fără plasture, să țipe, să se audă singură țipând. Cu veverițe jucăușe în jur, dar și cu nevăstuici răutăcioase, care iau mai mult decât le trebuie, șerpi neveninoși, dar umezi și reci, cu limbile ascuțite, păienjeni nesătui, broaște hidoase, râme lungi, insidioase, lipitori însetate, lilieci hrăpăreți, șobolani mici, dar pofticioși, în sfârșit, toată fauna intimă a locului. Dacă încearcă să se miște, să se zbată, se afundă și mai tare în mîlul cleios. Deci trebuie să stea nemișcată, la dispoziția tuturor „vizitatorilor”, trebuie să fie „o gazdă” perfectă, ha.

Eh, sunt crudă, nu sunt crudă deloc, doar că îmi place disciplina. În fiecare dimineață aș veni la interogatoriu până ar spune tot, tot adevărul... Care de fapt nu mă interesează, pentru că îl știu dinainte. Mă interesează doar s-o văd cum mărturisește, cum se confesează... S-o văd cum încă mă mai minte, dar din ce în ce mai puțin, noapte după noapte petrecută în compania animăluțelor acelora înfometate, care o inspectează peste tot, cu insistență, încercând și ele, pe alocuri cu succes, să-și creeze un drum în... viață - până ce nu mai opune nicio rezistență, devine un *eu aneantizat*, vegetal, se topește în peisaj și începe să-și inventeze tot felul de vinovații și păcate apocaliptice numai ca să-mi facă plăcere, să-mi dea satisfacție, să-mi producă delicii vizuale, mentale, ca s-o iert... deși știe că n-o voi ierta niciodată, că soarta ei de „gazdă” e pecetluită... Totuși încearcă, încearcă, fabulează obscen în perioadele de *respiro* ale „vizitatorilor” nemiloși, ce altă speranță mai poate să aibă?... Eu?! Ce să mărturisesc, n-am ce să mărturisesc!... Nu sunt vinovată. Nu sunt vinovată de nimic. Credeam că ești scriitor, nu psihanalist!... Nimeni nu e vinovat de nimic, am stabilit odată, nu? Nici măcar de moartea lui taică-meu nu sunt vinovată. Confesiunea mea?! Ha, ai vrea tu... Confesiunea mea... erotică?! Ce idee!! Hm, ce satisfacție ai avea? Mai mult decât să mă ai, ce mai dorești să știi? Să mă ai pe de-a-ntregul?... Și crezi că, dacă ai avea confesiunea mea, m-ai avea pe de-a-ntregul?... Îți faci iluzii... Nimeni nu mă poate avea pe de-a-ntregul. Sunt de necuprins, ha! Deci, găsește altceva!... Interes scriitoricesc?! Nu cred în interesul scriitoricesc al bărbatului... Bărbatul e bărbat. El are totdeauna un gând ascuns, vrea să-ți afle secretele ca să-ți controleze viața.

Ce să faaaci?! Să scrii o carte?! Extraordinar! Deci am avut dreptate! Uite de ce m-a sedus el pe mine, ca să scrie o carte!... Păi, da, e-adevărat, *eu* ți-am dat telefon, dar *tu* m-ai sedus!... Pentru o carte?! Adică, mai rău decât să-mi controlezi viața, vrei să mi-o exploatezi pentru interesul public!... Să devii celebru pe spinarea mea!... Ba nu, gloria nu va fi și a mea, nu se-mparte, gloria e doar a ta, lumea te vede pe tine pe copertă, nu mă vede pe mine. De ce? De-aia, pentru că nu pot să-mi dau numele! Ce, vrei să emigrez din nou? Și-atunci, cine profită, eu sau tu? Și ce dacă suntem la *Căsuța din povești*? Povestea mea... nu e o poveste ca toate poveștile. *O mie și una de nopți*, privite pe sub fustă... Nu știu, e o nebunie ce-mi ceri. Te joci cu focul... Fii atent, îți fac o propunere. Ți-o fac o singură dată, dacă o scapi, *forget it!* A doua oară n-o mai auzi. N-ai s-o mai auzi niciodată. E un pact, o înțelegere, cum vrei s-o iei. Deci... fie. Îți voi face... o confesiune, în această după-amiază. Bineînțeles că sinceră, sinceră și adevărată, de-o să ți se facă părul măciucă. Deși, pe mine, adevărurile trecutului meu nu mă interesează, adevărul – în general – nu mă interesează. Mai devreme sau mai târziu sucombă sau se sinucide. Dacă e s-o luăm așa, n-are nicio valoare, n-are identitate, pentru mine e o piatră de moară, dacă i-aș da atenție, mi-ar hăitui gândurile și m-ar împiedica să mă bucur de viață. Iar ceilalți, cei din jurul meu, și-așa ajung invariabil la adevăruri false despre mine, la adevărurile care le convin *lor*, care le fac *lor* viața confortabilă, nu *mie*. Așa că l-am decartat de mult. Dar, pentru tine, să spunem c-aș face o excepție. Voi flirta, uneori – poftim, știu că asta vrei –, voi face chiar dragoste cu *adevărul*. În fața ta. Voyeuristule!... E singurul bărbat cu care nu m-am gândit s-o fac până acum. Și nici măcar bărbat nu e tot timpul. Când e bărbat, când e femeie... E hermafrodit rău *adevărul*, nu crezi?! Pe vremuri nu exista

decât un singur adevăr, adevărul partidului... Am învățat asta încă din școală. Școala era toată împănată cu minciuni, filosofia întoarsă cu fundul în sus, socialismul științific falimentar, istoria falsificată și ea. La examen nu știai niciodată dacă spui adevărul disciplinei respective sau adevărul partidului. Nu știai niciodată cât din ce spui la tablă e-adevărat... Și-atunci, ce era să fac, m-am adaptat... Adevărul e un corset de care m-am dezbrăcat de mică, dragule, de când eram pionieră... Salut voios de pionier, ha!...

Va să zică dorești un... o... Șeherezadă post-modernistă... la poalele Parângului... de ce nu? Eu să povestesc și tu să scrii o carte. Foarte bine, foarte bine. Dar e și un *deal*. Iată: din clipa în care încep să vorbesc despre viața mea, noi doi am terminat-o. Rămânem prieteni și atât. Te faci că nu-nțelegi? Vrei să-ți fac un desen?... Nu mă mai culc cu tine, așa e mai clar? Păcat, nepăcat, absurd, ne-absurd, ăsta-i *deal-ul*. *Take it or leave it!*... Mă rog, dacă vrei, se poate numi și-așa – pactul cu diavolul<sup>2</sup>... Nu, eu nu sunt

---

<sup>2</sup> În perioada interbelică, spre deosebire de alte țări din zonă – Iugoslavia, Cehoslovacia, Bulgaria – în care stânga s-a manifestat cu o oarecare forță, România a avut puține afinități cu socialismul și cu atât mai puțin cu comunismul. Românii au prezentat dintotdeauna o inaderență funciară la orientările marxiste, fie ele pro-sovietice, anti-sovietice sau ne-sovietice. Încă de la încheierea Primului Război Mondial, simțind pericolul comunist (Lenin punea la cale invadarea României după victoria revoluției din Ungaria), guvernul de la București contribuise decisiv – în cadrul intervenției Antantei – la lichidarea regimului bolșevic al lui Béla Kun. Într-o expediție de câteva luni (aprilie-august 1919), armata română înfrângea armata roșie ungară și cucerea Budapesta.

Din 1921, când aripa pro-Moscova s-a desprins, sub titulatura de Partid Comunist, din Partidul Socialist, cele două formațiuni au urmat evoluții diferite. Social-democrații din vechiul Regat (care de-abia depășeau o mie de membri) controlau sindicatele și au format,

acea „Hosta” la care te gândești tu, nu sunt gazda primitoare, cum te-am păcălit adineauri! Eu sunt chiar Bosch, dragule, în carne și oase!... Îi voi picta acum, în fața ta, pe toți cei pe care i-am avut! Acum să te văd. Ești în stare să renunți la mine, la trupul meu, adică la erotismul meu... concret, viu, din care te înfrupți – după câte observ – cu multă fervoare, în favoarea erotismului meu...

---

În mai 1927, împreună cu socialiștii din Transilvania, Banat și Bucovina, Partidul Social-Democrat din România sub conducerea lui Titel Petrescu. În anul următor, PSDR a obținut nouă locuri în Parlament, în 1931 a scăzut la șapte, iar în 1937, ultimul an de regim monarhic parlamentar, n-a mai obținut niciunul.

În același timp, Partidul Comunist a scăzut și el de la 2.000 de membri (mulți fiind informatori ai Siguranței) în 1922 la mai puțin de 1.000 înainte de 23 august 1944, semnalând respingerea cvasi-generală a acestui gen de ideologie, complet străină de arhetipul existențial al nației. Începând din 1924, PCR a avut drept scop principal dezmembrarea României Mari, reunită la 1918. Deși aflat formal sub conducerea singurului secretar general român din perioada interbelică (Gh. Cristescu), PCR a adoptat, la Congresul de la Viena, teza Cominternului (înființat și controlat de Moscova), prin care România era declarată stat multinațional și creație artificială a imperialismului occidental, proclamând totodată dreptul popoarelor la autodeterminare, dusă până la „completa separare de statul existent în prezent”. PCR nu a recunoscut niciodată reunirea Basarabiei, militând pentru realipirea la URSS. Următorii prim-secretari, unși tot de Moscova, din 1924 până în 1944– Elek Köblös alias Bădulescu, Vitali Holostenko alias Barbu, Alexandru Daneliuk alias Gorn, Boris Ștefanov și István Fóris – au menținut această teză în programul politic al partidului, la care s-a adăugat și teza reînstrăinării Bucovinei, în 1928, și a alipirii Cadrilaterului la Bulgaria, în 1933. La pierderea Basarabiei și Bucovinei de Nord, în iunie 1940, PCR a găsit de cuviință să transmită „un salut fierbinte popoarelor Basarabiei și Bucovinei de Nord eliberate de sub jugul imperialismului român”, trădându-și astfel natura profund antiromânească, păstrată în fibra lui intimă – în principal prin punerea în practică a atâtor măsuri de înrobire fizică și mentală a poporului român –, până la căderea din decembrie 1989. Față de multele trădări fățișe ale intereselor naționale fundamentale, nu e

abstract, povestit, trăit cu alții? Asta-i întrebarea! Cine e mai tare, cine va învinge, bărbatul sau scriitorul?... Perfidă dilemă, nu? Ha-ha-ha, te-am băgat în ceață. Ori sexul meu, pe care atâția îl râvnesc, ori mărturisirile mele de alcov – ce-mi place, ce-mi place ideea! Nu, nu sunt crudă deloc!... Alege! Ba nu, eu nu pot să aleg pentru tine, tu trebuie să alegi!... *Sorry*, nu se poate să le iei pe-

---

de mirare că PCR a fost scos în afara legii, încă din 1924, de guvernul liberal al lui Ionel I.C. Brătianu, el însuși unul dintre ctitorii Marii Uniri.

După despărțirea din 1921, socialiștii și comuniștii aveau să reia colaborarea de-abia peste 23 de ani, în aprilie 1944, când s-au aliat în cadrul Frontului Unic Muncitoresc, simțind că vântul bate dinspre Răsărit. (Cuvântul „front”, spre deosebire de „partid”, este foarte sugestiv pentru dorința celor care îl înființează de a lupta la scară întinsă, *de front*, inclusiv prin mijloace violente, pentru cucerirea puterii.) În iunie 1944, cele două formațiuni politice participă la formarea Blocului Național Democrat. Apoi, după venirea trupelor rusești, PSDR ia *calea ambivalenței*, intrând adânc în *complicitatea roșie* și lăsându-se remorcat de PCR, împreună cu care formează Frontul Național Democrat. După patruzeci și cinci de ani, în decembrie 1989, tot în momente tulburi, de schimbare de regim și acaparare a puterii politice, avea să apară un alt „front”, Frontul Salvării Naționale. Apare relevant că după cataclisme istorice, războaie, revolte populare etc., când ordinea de drept este dată peste cap și domnește vidul de putere, formațiunile heteroclit-comunistoide fac ce fac și se așază în fruntea bucatelor – fie raliindu-se ocupantului străin (Uniunea Sovietică, în 1944), fie chemându-l să pacifice țara (cum se spune că a fost cazul în decembrie '89).

În 1944, Titel Petrescu demisiona din primul guvern Sănătescu, pentru a-i provoca căderea și a grăbi preluarea puterii de către forțele comuniste. *Complicitatea roșie* în care s-a lăsat atras (din bună intenție?, din naivitate?, din oportunismul omului politic orbit de mirajul puterii?) nu avea să-l salveze defel; în martie 1946, comuniștii infiltrați în PSDR au scindat partidul. Titel Petrescu a încercat să reziste prin formarea unui nou Partid Social-Democrat independent, dar din *complicitatea roșie*, pe vremea aceea și mai târziu, nu te puteai smulge decât cu prețul vieții, deoarece din

amândouă – și confesiunea mea, și erotica mea – pentru că una o exclude pe cealaltă. În confesiune, o să-ți spun, vrând-nevrând, niște lucruri care... în sfârșit, foarte intime, pe care niciun bărbat cu care mă culc n-are voie să le știe. De îndată ce ți le-am dezvăluit, nu mă mai culc cu tine... E o chestiune de... cum să-ți spun... de igienă a senzualității, de mecanică sexuală – dacă-mi știi fanteziile, nu mă mai exciți. Asta e situația. Țasta e prețul! Vrei așa, bine, nu vrei – iarăși bine. Uităm episodul.

Ai tăcut? Te-ai apucat de fumat, așa, dintr-odată? Ți dau termen să te hotărăști până termini țigara. Mă grăbesc?!... Mă grăbesc pentru că și eu sunt pe punctul să mă răzgândesc; mă simt așa, puțin sfâșiată... îmi rup bucăți din mine, din viața mea, și ți le așez ție pe tavă... e nașpa. Haide, ia-mă pe mine, alege-mă pe mine, cea din clipa asta, în carne și oase!! Cealaltă... cea din confesiuni nici nu există, e istorie! S-au scris o mie de confesiuni, ce-ți mai trebuie încă una, *a o mie una*? Ce-ți trebuie o carte? Ce să faci cu ea? Eu sunt vie, cartea e moartă. Litere moarte. La ce-ți folosește? Vrei să-mi scot halatul? Să-ți reîmprospătez memoria, să vezi ce pierzi? Vrei aici, lângă cercevea? Poftim! *Striptease* cu cerceveaua, să vedem dacă pot s-o excit, asta da, provocare în Parâng! Tabadup,

---

capul locului comuniștii aplicau două sloganuri: 1) „*Cine nu e cu noi e împotriva noastră*” și 2) „*Nimeni nu pleacă atunci când vrea, ci este eliminat atunci când vrea partidul*”. În februarie 1948, când uzurparea puterii de stat de către comuniști, sub ocupație sovietică, era ca și încheiată, PSD a fost pur și simplu înghițit de către PCR, sub forma nou-înființatului Partid Muncitoresc Român. Titel Petrescu moare în 1957, după o întemnițare de opt ani.

Aceasta este, pe scurt, povestea stângii românești – ca și inexistentă pe eșichierul politic înainte de venirea Armatei Roșii, dar expandată apoi cu oameni de nici patru clase primare și transformată, peste noapte, în (singura) forță politică a țării.

tabada, tabadup!... Uită-te, culcă-te puțin la podea, din unghiul ăla insolit, în *contre-plongée*, nu m-ai văzut niciodată... Ce părere ai? Nu-i așa că ieși mai în câștig cu mine decât cu niște pagini gălbejite? Și-apoi, poți tu să scrii altă carte, ai tu alte subiecte, de ce tocmai cartea asta, cu mine? Ai transpirat? De ce taci? Spune ceva... Mai ai trei fumuri, două, un fum... Scrumiera e acolo. Te-ai hotărât? Și care e răspunsul? Nu-mi tremură nicio voce, dar care e răspunsul? Sunt doar curioasă...

Cartea?! Alegi cartea?! Ești nebun? Nu pot să cred! A, nu, e inadmisibil! Ești sub orice critică! Păi, mă jignești, sigur că mă jignești! Ar trebui să mă scol și să plec, acum, în clipa asta, și nici să te mai cunosc vreodată! Tu știi câți bani am investit eu în corpul meu și tu îi dai cu piciorul? Mă aduci în criză de nervi! Păi, sigur că mă aduci, eu ți-am propus așa, în glumă, și tu ai luat-o în serios! Un asemenea afront n-am mai pățit niciodată! Și eu care credeam, iartă-mă, că ești un bărbat adevărat! Ce deziluzie! Adio Livia Hosta, de-acum înainte nu mă mai atingi. Vrei trecutul sexului meu? Foarte bine, foarte bine. Îl vei avea. Dar mă voi răzbuna, te-anunț de-acum. Mă voi răzbuna în felul meu... De exemplu, chiar mâine o să vin aici cu alt bărbat, chiar aici, în camera asta, chiar pe fotoliile astea, ce zici? Nu ai nicio rezervare, anulez eu orice rezervare! Îți găsești tu altă cameră, tot aici, în cabana asta! Să te gândești la mine oferindu-mă altuia... când o să bați pe *laptop*... O să bați singur darabana pe *laptop*, ha! Carte, îți dau eu carte! Nu sunt crudă. Dar când văd că renunți la mine pentru niște... amărâte de cuvinte, înșăilate pe o pagină, m-apucă... furia! Phii... Deci asta a fost în capul tău de la început, de când mi-ai dat cartea de vizită! O carte! N-are rost să negi, acum e clar! Jalnic!...



O.K. M-am calmat... Deci să scriem împreună o carte... Foarte bine, foarte bine. Ascute-ți bine urechile, o altă după-amiază ca asta nu vei mai întâlni în viața ta. Orice ți-aș povesti, să nu pui întrebări. Nicio întrebare. Decât întrebări așa, punctuale... Dar nu întrebări esențiale – cine, cum, unde? Înțelegi din prima – bine. Nu înțelegi – te privește. Reții – bine; nu reții – treaba ta. Note? Mă rog, poți să iei și note dacă vrei, nu mă deranjează. Poți să scrii totul atâta vreme cât nu-mi dai numele. Trebuie să faci în așa fel încât să pară ficțiune. Nu-ți va fi greu. Tot ce-am trăit eu pare ficțiune. Schimbi nume, date, locuri, te privește. Dar nu complet. Ceva din mine trebuie să rămână. Eu sunt eu, asta să fie clar. Dacă tot scrii, nu trebuie să fie confuzie! N-am chef să se împăuneze alta cu... viața mea. Nu știu cum o să faci, te privește, tu ești scriitorul. O să ai materie suficientă, n-ai grijă. Așadar, de unde s-o luăm? De fapt, nu prea contează, de unde am lua-o, tot EU sunt...

Când m-am măritat, nu mi-am păstrat numele de fată. Nu suna prea exotic. N-ar fi atras atenția, n-ar fi avut niciun fel de rezonanță... *extranee*. Plus că mi-ar fi adus aminte tot timpul de copilărie, care... în sfârșit... în cazul meu, n-a fost prea plăcută. Aveam șaisprezece ani când un profesor cu care făceam meditație la matematică, un tip între două vârste, cu părul ușor grizonant, m-a luat la București... să-mi arate Capitala... Ne-am plimbat prin Herăstrău, prin Cișmigiu, am luat masa la *Capșa*, seara m-a dus la teatru, încerca să-mi explice că între noi ar putea fi o prietenie... specială. Se făcuse noapte și, ca să mă convingă, m-a dus unde crezi? La barul *Melody*! Bun, fie și *Melody*... Ne-am așezat la o masă lângă scenă. Se cunoștea destul de bine

cu gazdele, ceea ce m-a cam surprins, de unde până unde el, de la Calafat, avea prieteni la *Melody*, tocmai în București? Societatea era pur masculină. Eu eram singura femeie (vorba vine femeie, eram virgină), minus fetele care dansau. Se făcea *striptease*. Pe străzi era întineric beznă, în case era frig, oamenii făceau amor îmbrăcați în paltoane, cozi interminabile, de la 4 dimineața, la gheare de pui, femeile mureau pe masa ginecologică, sub ochiul vigilant al procurorului, și ăștia, în buricul târgului, făceau *striptease*! Eram speriată de moarte, parcă intrasem în altă lume. Știam că nu putea să mi se întâmple nimic din ce nu voiam să mi se întâmple – profesorul era, totuși, un prieten de familie, maică-mea insistase să fac excursia asta la București împreună cu el (ulterior, am aflat că era amantul ei, încă de pe vremea când tata fusese arestat) –, cu toate astea, ce se întâmpla acolo era atât de diferit de viața mea cotidiană, de ceea ce ni se spunea la școală și de discursurile lui Ceaușescu de la televizor, încât eram total năucită. Nu se potrivea deloc cu ce trăisem până atunci. De când m-am născut, mi s-a impregnat – de către părinți și, mai apoi, de toată lumea, prin gesturi, cuvinte trunchiate, tăceri, schimburi de priviri, toate încărcate de un aer de vinovăție asumată (față de cine, nu-mi dădeam seama la început) – că unele lucruri n-ai voie să le spui, că indiferent ce simți, ce crezi și ce gândești în sinea ta, nu trebuie să spui nimic în public. Încet-încet, pe măsură ce creșteam, a reieșit că nu trebuie să spui ce gândești pentru că partidului nu-i place. În schimb, am învățat că partidului îi place să te faci că-ți place. Cine era partidul nu-mi era clar. Mi se spunea, de exemplu, că partidul sunt și eu – mă rog, pionieră, utecistă etc. Dar dacă și eu eram partidul, de ce n-aveam voie să vorbesc? Înțeleg, să nu vorbească ăia care nu erau partidul, dar eu și alți copii, care eram, nu-i așa, pepiniera, noi de ce să nu vorbim? Mai

târziu am înțeles că partidul, cumva, nu-și dădea voie lui însuși să vorbească, se chinuia pe el însuși. Adică partidul era masochist. Dar dacă partidul era masochist, atunci cine erau sadicii? Pentru că nu poți fi masochist dacă nu există sadici – e la mintea cocoșului, ăștia sunt strâns lipiți, se inventează unul pe altul! A mai trecut ceva timp și am început să bănuiesc că tot același partid era și sadic. Adică masochist și sadic în același timp, ceea ce și în viața sexuală se întâmplă, după cum bine știi, numai că în viața de partid erau milioane. Partidul era făcut din sadici și masochiști, din dominați și dominatori, din controlați și controlori. Asta n-ar fi fost încă atât de rău, problema era însă că se (pre)schimbau între ei, aveau faze și nu mai deosebeai care erau unii și care erau ceilalți, ca să știi ce atitudine să adopți. În plus, mulți sadici nici nu erau sadici veritabili, după cum nici mulți masochiști nu erau masochiști veritabili, pe care să pui bază. De exemplu, un sadic, trecut la munca de jos, repede devenea masochist, iar un masochist promovat în structurile de conducere a doua zi devenea sadic. Însă lucrurile mi-au devenit și mai complicate pe măsură ce mă maturizam. Nebunia era și mai mare, întrucât cel care făcea pe sadicul era la curent cu perspectiva de a fi forțat să devină, într-o zi, masochist. Știa că nu va putea să se sustragă acestei implacabile, fatidice metamorfoze de partid. Vedea ce pățiseră colegii lui care refuzaseră. Fuseseră fie omorâți, fie băgați la pușcărie, dar, în majoritate, omorâți. Deci transformarea din sadic în masochist era obligatorie dacă voiai să trăiești, altfel te aștepta eliminarea fizică<sup>3</sup>... La rândul lui,

---

<sup>3</sup> Analiza etapelor uzurpării puterii de stat de către comuniști, după invadarea țării de către ruși, dezvăluie o strategie pusă la punct în laboratoarele NKVD. Începea și în România operațiunea faraonică „Gayaneh” (concepută în 1943 de Stalin), care instrumenta sovietizarea forțată, la început a Europei ocupate de Armata Roșie, apoi a întregului continent.

masochistul - de-asta spun că unii nu erau masochiști veritabili, ci niște caricaturi - nu-și dorea, în sinea lui, decât să devină într-o zi sadic, să-și scoată pârleala și să se răzbune, dar nu neapărat pe sadicul care fusese însărcinat anterior cu chinuirea lui, ci așa, în general, eventual pe alți masochiști din rândul cărora va fi provenit și el. Ideea asta mi s-a cristalizat în America, pe când

---

Calendarul raptului de putere din România urmează îndeaproape calendarul momentelor importante de la sfârșitul războiului, când aliaților trebuia să li se sterilizeze ultimele ezitări (remușcări?) în a recunoaște pe deplin noua situație, adică noul imperiu sovietic din Europa de Est.

România era ocupată acum de un milion de soldați sovietici, care s-au dat la nu puține barbarii (rămâne un mister cum un popor atât de sensibil și creativ a putut da soldați cu un asemenea comportament de ocupație). Pe acest fond, represiunea comunistă, cu consecințele ei imediate - *instaurarea fricii la nivel de mase, compensată apoi prin preluarea de către părți tot mai consistente ale populației a ambivalenței existențiale* -, a debutat încă din septembrie 1944, din timpul primului guvern Sănătescu, când portofoliul Justiției a fost preluat de Lucrețiu Pătrășcanu. Armata și aparatul administrativ au început să fie masiv epurate. Tot atunci s-au înființat și așa-zisele tribunale populare, care făceau „justiție” comunist-sovietică, aruncându-i în închisoare pe toți cei care se opuneau preluării puterii de către comuniști. Tribunalele poporului, care i-au inventat pe așa-ziii asesori populari, au reprezentat *primele acte de complicitate roșie majoră*, cu consecințe criminale, a unor români (necomuniști) cu stăpânirea rusă colonizatoare și primul pas către ura fratricidă. *De altfel, ura - întinsă pe un întreg diapazon, de la acerbă la atenuat-mocnită sau placidă - și frica aveau să fie sentimentele dominante ale raporturilor dintre guvernanți și guvernați sub comunism.* (Frica remanentă, de tip abulic, neprecizată, n-a ieșit nici după douăzeci de ani din oasele românilor născuți sub comunism. Poate cei născuți după mineriada din 1999 să fi scăpat de ea.) Anexarea Justiției a fost prima grijă a comuniștilor în operațiunea de preluare și consolidare a puterii. Nu este de mirare și nici întâmplător că, la aproape două decenii după căderea regimului, forțele reformatoare române și autoritățile Uniunii Europene au avut dificultăți în România tocmai cu acest

jucam un joc *sexy* pe computer, cu sado-masochiști. Și m-a străfulgerat! Păi sigur! Modelul dictaturilor este modelul sado-masochist travestit politic! Comunismul este tot un joc, un joc forțat-consensual – adică o aberație, dar nu contează, tot joc rămâne. De aceea nu trebuie luat în serios. Dacă iei un joc în serios, sfârșești cu un picior rupt sau cu capul spart. Cei care au luat în serios sado-

---

domeniu, *Justiția*, primul care s-a lăsat anexat, ultimul care nu se lasă reformat.

Represiunea a continuat sub cel de-al doilea guvern Sănătescu, instalat la 4 noiembrie 1944, după ce reprezentanții Frontului Unic Muncitoresc, condus de comuniști, s-au retras, provocând căderea cabinetului. În noul guvern, comuniștii aveau acum și Internele, prin Teohari Georgescu. Apare, de asemenea, la Ministerul Comunicațiilor, Gheorghe Gheorghiu-Dej, fost muncitor ceferist, de curând ieșit din închisoare, considerat ca făcând parte din gruparea comuniștilor „naționaliști” (nu din cea pro-moscovită condusă de Ana Pauker), ceea ce nu-l va împiedica să-l lichideze, în 1954, pe Pătrășcanu, alt comunist naționalist, dar fără „stagiul la Doftana” și, în plus, posibil rival al lui Dej la conducerea partidului.

Instrumentul de șantaj și de forțare a mâinii aliaților îl constituiau bornele finalului de război. Raptul de putere de stat se pretează la timp tulbure, de război, nu la timp de pace. De aceea, rușii se grăbeau să oficializeze la București (dar și în celelalte capitale cucerite pe drumul spre Berlin) un guvern controlat de comuniști înainte de terminarea operațiunilor militare, adică înainte ca Declarația de la Yalta să intre, formal, în vigoare.

La 6 decembrie 1944, refuzând numirea unui prim-ministru comunist, Regele a încredințat formarea guvernului generalului Nicolae Rădescu, un cunoscut antifascist în epocă. Dar, nefiind comunist, nici Rădescu nu era bun pentru ruși. (Rămășițele pământești ale generalului Nicolae Rădescu, care, prin testament, a cerut să se întoarcă în România „numai atunci când țara va fi eliberată de ocupația sovietică”, au fost repatriate de la New York în anul 2000.) În aceste condiții, unitățile comuniste paramilitare, sub control NKVD, încep să se agite, terorizând autoritățile legale. Primarii și prefecții „reacționari” sunt înlăturați. La 13 februarie 1945 are loc un miting orchestrat de comuniști, în care Gheorghiu Dej cerea: „Să nu aveți niciun fel de șovăială față de acești câini

masochismul comunist au sfârșit în pușcării sau în morminte. Existau multe soluții de supraviețuire la care nu s-a gândit nimeni. De exemplu - toată lumea să intre în partid! Uite-așa, o țară întreagă, 20 de milioane și alte zeci de milioane din celelalte țări vecine și prietene, din lagăr, să facă cerere să intre în partid. Fiecare, desigur, în partidul din țara lui, care era, de fapt, același partid. Nu i-

---

turbați, unde îi întâlniți, loviți-i cu toată hotărârea, striviți-i!". În țară se împart arme muncitorilor, tot sub control NKVD. Au loc mai multe incidente violente, cu implicarea trupelor rusești. Se pregătește o lovitură de stat. Sosește din URSS o grupă de teroriști, instruiți în acțiuni de diversiune și sabotaj. La 24 februarie 1945, de Ziua Armatei Sovietice, comuniștii organizează, la București, o altă manifestație populară contra guvernului. Teohari Georgescu cere răsturnarea imediată, pe calea violenței, a lui Rădescu. Mai multe zeci de mii de oameni participă cu entuziasm. Aceste manifestații pot fi considerate ca primele *complicități roșii de agitație și propagandă largi, de masă*, care aveau, în câțiva ani, să se amplifice și ulterior să înghită toată țara. Erau conștienți acei oameni nevoiași că, prin ralierea și sprijinul lor, nu fac decât să împingă țara și mai adânc sub stăpânire străină? Ori sărăcia, ignoranța și speranța disperată într-o viață mai bună erau așa de mari, încât prețul plătit - pierderea libertății de conștiință, de exprimare, acceptarea înrobirii - nu mai conta? (Mitingurile pro-comuniste conțin întotdeauna - dincolo de manipularea aferentă - un tragic paradox: de bună-credință, manifestanții mășăluiesc și scandează lozinci frumoase, fără să știe, de fapt, că mășăluiesc spre propria nenorocire.) Tensiunea creștea, aveau loc numeroase provocări și incidente sângeroase. Pentru „a rezolva” problemele, la 6 martie 1945, trimisul Moscovei, Vîșinski, adjunct al lui Molotov și fost procuror general pe vremea „marii epurări”, sosește intempestiv la București și, prin șantaj, îl impune ca prim-ministru pe Petru Groza, după ce scoate tancurile rusești pe stradă și rostește, în fața Regelui, funesta formulă „Yalta sunt eu!”.

Noul guvern era format din reprezentanții Frontului Național Democrat (comuniștii plus social-democrații lui Titel Petrescu), la care se adăuga gruparea Tătărescu (care se înrolase în *complicitatea roșie* încă din mai 1944, printr-o înțelegere de colaborare cu PCR). După ce fusese un apropiat al Palatului Regal,

ar fi lăsat să intre pe toți?! Cine? Chiar partidul? Foarte bine, foarte bine. Atunci, de-abia atunci trebuia făcută revoluția! Stai, nu mă înțelege greșit: nu revoluție pentru dărâmarea partidului! Nici vorbă! Revoluție pentru intrarea în el! Deci nu placarde cu „Jos comunismul!”, ci placarde cu „Vrem în partid!”. Milioane de placarde, mitinguri, demonstrații de stradă, cu sloganul *Vrem în partid, lăsați-*

---

perceput ca pro-occidental și numit prim-ministru între 1933 și 1937, Gh. Tătărescu produsese o disidență în Partidul Național Liberal și se despărțise de Dinu Brătianu în octombrie 1944. În guvernul Petru Groza va ocupa funcțiile de vice-prim-ministru și ministru de Externe. Probabil că Tătărescu a intrat în *complicitatea roșie* sperând să mai salveze ceva și probabil din oportunism. Nu i-a folosit la nimic. A fost debarcat în noiembrie 1947, sub motivul că „frânează redresarea economico-financiară a țării”. *Ambivalența* și *complicitatea* lui n-au făcut decât să le dea credibilitate comuniștilor și să fragmenteze opoziția, grăbindu-i lichidarea.

De la 6 martie 1945 încep să apară primele *legi ale represiei*. S-a oficializat epurarea aparatului de stat, concomitent cu înființarea lagărului de la Caracal pentru deținuți politici, iar tribunalele poporului au mărit ritmul proceselor-mascaradă și al condamnărilor politice. La 23 martie, prin aplicarea legii reformei agrare, au loc peste 1.400.000 de exproprieri. Apar și primele sovromuri, așa-zise firme mixte româno-ruse, în realitate instrumente de spoliere a resurselor economice ale țării. Astfel că, la 25 aprilie, când are loc joncțiunea de pe Elba dintre armatele americană și sovietică, și la 9 mai 1945, când Germania capitulează, marcând sfârșitul războiului, rușii aveau deja asigurat controlul cvasi-total al guvernului și al soartei României.

Totuși, cu o ultimă tresărire de conștiință, americanii refuzau să recunoască guvernul Groza și, implicit, refuzau semnarea tratatului de pace cu România. Cu o ultimă tresărire de speranță în aliați, la 21 august 1945, Regele somează guvernul să-și dea demisia. Este refuzat și ignorat, Groza văzându-și mai departe de înrobirea țării. Regele declară grevă regală, refuzând să mai semneze actele guvernului. La 8 noiembrie 1945, de ziua lui Mihai I, un miting promonarhist și anti-comunist, organizat de partidele istorice, aduce în Piața Palatului 50.000 de oameni. Demonstrații sunt reprimați cu brutalitate de detașamente de muncitori aduși în camioane de

*ne să intrăm în partid!* Cine ar fi îndrăznit să reprime o revoluție al cărei stindard era generalizarea bazei de masă a comunismului, nu prăbușirea lui? Nimeni, evident! Și-atunci, te-aș întreba, pe unde mai scotea partidul cămașa? Ori exploda prin supradimensionare, ori se desființa de la sine, pentru că și-ar fi atins scopul primordial, rațiunea pentru care a fost înființat: bunăstarea și fericirea generală. Adică i-ar fi băgat pe toți în ea, în fericire, ha, și,

---

comuniști. Faza în care civili acceptă să participe la acțiuni de pedepsire a altor civili, înrolându-se în comandouri organizate și protejate de autoritatea de stat, marchează o nouă treaptă, un nou tip de escaladare a *complicității roșii* - *când forțate, când oportuniste* - *dintre părți ale așa-zisei societăți civile și sistema oprinatoare*. Se prefigurau atunci, dar se înțeleg mai bine acum, atât mineriada din 13-15 iunie 1990, cât și celelalte mineriade, care, iată, n-au survenit din senin, ci au avut „tradiție”. *Complicitatea roșie*, care abia se năștea în 1945, devenise impregnantă și atotcuprinzătoare în 1989 și a funcționat în consecință în momentele contodente post-decembriste. Și în 1990, ca și în 1945, ciocnirile s-au soldat cu morți și răniți. Similitudinile dintre cele două momente istorice nu fac decât să-l clarifice pe cel post-decembrist.

*Complicitatea albă, forțată, episodică*, s-a impus, sub presiunea rușilor și a anglo-americanilor, și la nivel regal. În iunie 1945, Regele Mihai primea din partea lui Stalin *Ordinul Victoria* și două avioane cadou. (În Bulgaria, prințul regent Kiril fusese condamnat de ocupanții sovietici prin intermediul unui „tribunal al poporului” și executat.) În 1946 și 1947, circumstanțele în care Regele achiesa la procesele-mascaradă și la condamnarea lui Antonescu, a șefului opoziției, Iuliu Maniu, a celorlalți lideri politici rămân cel puțin neclare. În paralel, Casa Regală nu era complet străină de cercurile comuniste. Principesa Ileana de Habsburg, mătușa Regelui, era foarte apropiată, de exemplu, de liderul comunist Emil Bodnăraș. Ea și principesa Elisabeta de România erau considerate, potrivit ziarului *The New York Times* din epocă, „mătușile roșii” ale Regelui. Este sigur însă că toate aceste *ambivalențe de comportament*, toate aceste „mici” abdicări (care pregăteau marea abdicare) n-ar fi existat dacă țara n-ar fi fost ocupată de ruși. Dictonul latin *Vae victis* se referă chiar și la capetele încoronate sau mai ales la ele.



În consecință, n-ar mai fi fost nevoie de el, de partid, se dizolva de la sine!! Păi, nu s-a făcut din cauză că mulți dintre masochiști erau totuși veritabili și le plăcea să fie chinuiți. Alții se făceau că sunt veritabili, sadicii aveau și ei faze, incoerența orientării sexualo-politice era prezentă peste tot, se ajunsese la paroxism. În asta a constatat neînțelegerea, confuzia, lipsa de orizont – roșu, ha-ha-ha.

---

După introducerea în guvern, la 7 ianuarie 1946, mai mult de formă, a câte unui ministru fără portofoliu desemnat de liberali și, respectiv, țărăniști, Regele încetează greva, iar anglo-americanii recunosc guvernul Groza. Pragul escaladării represiunii și terorii comuniste era astfel depășit. *Ambivalența forțată* avea să fie extinsă apoi la scara întregii țări, prin măslirea alegerilor din noiembrie 1946 și „oficializarea” stăpânirii comuniste. S-a furat cu urnele, nu cu voturile. Chiar și așa, numărătoarea finală a indicat câștigul masiv (80 la sută) al partidelor istorice. Contemporanii acelei perioade povestesc că votul coplesitor pro-țărănist și pro-liberal s-a datorat refuzului categoric al acestor partide de a accepta comunizarea și rusificarea țării. Poporul încerca să reziste, respingând visceral comunismul, prin intermediul partidelor istorice. Pentru a-l contracara, comisarii sovietici pur și simplu au inversat cifrele scrutinului. Rezultatul a fost falsificarea totală a voinței populare, urmată curând de scoaterea de pe scena politică a partidelor istorice, de abdicarea forțată a Regelui Mihai și transformarea formei de guvernământ din regat în republică populară. Pe ruși nu-i interesa de fapt rezultatul adevărat al alegerilor, ci, așa cum se exprima Stalin, cine numără voturile. Deși recunoșteau uriașa fraudare a scrutinului, anglo-americanii au semnat totuși, la Paris, la 10 februarie 1947, Tratatul de pace cu România, legalizând prezența militară sovietică *sine die* și consfințind legitimarea unui regim total ilegal și impostor.

Furtul din noiembrie '46 și legitimarea lui din februarie '47 au marcat *intensificarea complicității roșii, hiperactive, a colaboraționiștilor staliști, din ce în ce mai numeroși*. Cu ajutorul lor, reprimarea opoziției a continuat și s-a întetit. S-a trecut la lichidarea fizică a liderilor partidelor istorice, a elitelor țării din toate categoriile, politice și culturale, a oricui se opunea liniei partidului – intelectuali, țărani, mucitori, preoți, studenți. De fapt, toată țara a fost arestată și închisă pe o perioadă nedeterminată în lagărul

Stăteam zăpăcită de asistența exclusiv masculină și de ambianța promiscuă din acel bar de noapte, pierdut în pântecul orașului. În jur, în semiîntuneric, chelnerițe cu fuste scurte turnau în pahare băuturi fine și tari, imposibil de găsit la Alimentara. Mi-au adus și mie un whisky. Am

---

sovietic. În iulie 1947 a fost desființat Partidul Național Țărănesc, în noiembrie a fost desființat Partidul Național Liberal, gruparea Tătărescu fiind și ea înlăturată din guvern, iar la 11 noiembrie 1947 a fost condamnat Iuliu Maniu, personalitate-reper a istoriei interbelice, președintele PNȚ. Avea să moară, peste câțiva ani, în condiții abominabile, în închisoarea Sighet. Aceeași soartă au avut și Ion Mihalache, Dinu Brătianu, alți lideri politici, ctitori ai României moderne, personalități și simboluri ale renașterii naționale interbelice, care au pierit la Sighet, Aiud, Jilava, Gherla, la Canal și în toate celelalte închisori comuniste.

În calea înrobirii totale a țării rămăsese ultimul simbol al României libere și necomuniste - Regele Mihai. La 30 decembrie 1947, abandonat de aliații tradiționali, cu trupele rusești amestecate cu membrii diviziei „Tudor Vladimirescu” asediind Palatul Regal, șantajat și amenințat de Gheorghiu-Dej și de Petru Groza, Regele este forțat să abdice, luând calea exilului niciodată terminat. După decembrie '89, deși rămăsese singura legătură vie de cel mai înalt nivel între cele două Românii - România ante-comunistă și România post-comunistă -, a fost gonit din nou, ca un proscris. Deși s-a bucurat apoi de o primire entuziastă din partea populației și a Bisericii, sondajele au indicat doar între 8 și 16 la sută procentul celor care ar fi dorit sau ar dori reinstaurarea monarhiei constituționale. Canonul satanizării regilor României în paginile de istorie măsluită n-a putut și nu poate fi spart, rămânând o cazemată inexpugnabilă în mintea celor mai mulți români. *Ambivalența roșie remanentă și spălarea creierelor în cei patruzeci și cinci de ani de etuvă propagandistică mincinoasă se dovedesc a fi ireversibile.* Ulterior, forțat de nevoia firească a reconcilierii cu propria națiune, presat probabil și de cerințele familiei, Regele a acceptat „reabilitarea” oferită de aceleași forțe care îl goniseră - prin aceasta fiind din nou imersat, fatalmente, în *complicitatea remanentă cu fostul regim și în ambivalența aferentă, imposibil de*

refuzat, era prea tare, apoi mi-au adus un Campari, am refuzat, un Martini, am refuzat, până la urmă am acceptat un Cinzano, pentru că profesorul mi-a șoptit printre dinți să nu mai refuz. El se tutuia cu tipii de pe la alte mese, se pare că pe unii îi meditase pentru bacalaureat sau cel puțin așa pretindea. (După revoluție, am aflat că fusese informator.) Toți erau bărbați impozanți, cu costume,

---

*evitat în România post-decembristă. Se adaugă astfel încă o tușă la destinul tragic al acestei personalități, destin care reunește și întruchipează, de fapt, toată simbolistica istoriei române moderne.*

La 30 decembrie 1947 se făcuse după cum voise Stalin, care încă în 1944 îi transmisese lui Tito că „acela care ocupă un teritoriu își impune și propriul său sistem social”. Dincolo de cinismul aserțiunii se ascunde, pe fond, înșelătoria: „ocupanții” Europei Occidentale, anglo-americanii, aveau la ei acasă același sistem (necomunist) cu al țărilor „ocupate” și deci nu mai aveau ce impune, în timp ce situația țărilor est-europene satelizate de URSS era diametral opusă, toate fiind la data ocupației orice altceva, numai dictaturi comuniste nu. Toate (minus Austria) s-au trezit apoi comunizate peste noapte, după chipul și asemănarea Moscovei.

Nu se știe cum ar fi evoluat România dacă nu s-ar fi aflat poziționată în epicentrul ciocnirii dintre expansionismul nazist și expansionismul sovietic și, de asemenea, dacă desfășurarea și deznodământul războiului nu ar fi dat ocazia URSS să ocupe jumătate din continent. Probabil că, după experiențele de tip „dictatură regală”, monarhia parlamentară ar fi fost restabilită, ca și în cazurile asemănătoare din restul Europei. În orice caz, indiferent de scenariu, un lucru este evident: *fără ocupația sovietică în țară nu s-ar fi ajuns niciodată la un regim comunist în România*, după cum în Europa Occidentală, neocupată de trupele rusești, prin mijloace democratice comuniștii locali n-au acaparat niciodată puterea, n-au putut aresta puterea nici pentru o singură zi.

România intra astfel în epoca stalinismului sovietic, transformat apoi în stalinism autohton, traversat de câteva perioade de dezgheț, care însă nu au schimbat nicio clipă esența sistemului. Natura represivă a regimului s-a păstrat tot timpul, cu întreg cortegiul de siluri de conștiință, dedublări și schimbări de identitate la nivel de mase, prelungit sub forma complicităților miriapodice,

majoritatea gri, și cravate cu noduri echilaterale. Fumau Kent. Mărășești sau Carpați n-am văzut. Fetele dansau goale pe o estradă, cu zâmbete largi, dar crispate, iar ochii le priveau în gol, în lumina unor reflectoare mici și roșii. Bărbații și-au scos hainele, discutau aprins, dar în șoaptă, unii nu dădeau nicio atenție la ce se petrecea pe scenă. Totuși, câte o fată dispărea în culise și imediat un bărbat dintr-ăștia în gri se ridica și pleca după ea, dar nu se ascundea, nu se fofila, mergea foarte țănoș, ostentativ chiar, ca și cum dorea să fie văzut, să fie invidiat... Profesorul, parcă și el stingher, îmi zâmbea încurajator. „Îți place?” M-am strâmbat. „Oarecum...” Nu-mi plăcea, în primul rând, de el. Dar dacă nu mi l-ar fi băgat maică-mea pe gât, poate ar mai fi avut o șansă. Încerca să-mi facă puțină conversație, dar eu eram prea inhibată ca să-i răspund. În schimb, am tras cu urechea și mi-am dat seama că unii meseni vorbeau limbi străine. Am tras și cu

---

mutante, acoperind tot spectrul de la alb la roșu, până în 22 decembrie 1989 – și mai departe. Ocupată de ruși, țara devenea o victimă a istoriei secolului XX, închisă fără speranță în lagărul țărilor socialiste, iar românii – prizonieri în propria țară și sclavi ai sistemului. Nu era și nu este niciun secret: *singura posibilitate de supraviețuire a victimei închise în aceeași celulă cu călăul este aceea de a i se supune, de a învăța să-i placă ce i se întâmplă, de a intra adică într-o anumită complicitate cu el, ca stare existențială permanentă, ca o a doua natură*. Cei care pretind că au stat deoparte, că n-au fost atinși de această complicitate, nici măcar în forme ușoare, „benigne”, pasive, albe (travestite în *ambivalențe existențiale*), fie se autoamăgesc, fie bravează, fie pozează, atribuindu-și merite pe care n-au cum să le fi avut în condițiile de-atunci. (Au existat, e-adevărat, și câteva excepții, dar nimeni nu poate spune cu certitudine care și câte, întrucît, după decembrie '89, toată lumea se pretinde a fi fost excepție...) În sistemul securisto-comunist, până și mersul pe stradă era altfel decât în democrație. Toți supraviețuitorii regimurilor comuniste, că sunt conștienți sau nu, rămân stigmatizați și poartă, tatuate în sânge, sechelele *coexistenței ambivalente* de-atunci.

coada ochiului, ăștia n-aveau noduri echilaterale. „Sunt și străini...”, i-am șoptit. El a făcut semn că da. „Lume bună. Te simți bine? Putem să continuăm discuția noastră? Zău, nu e nevoie să ajungem în noaptea asta acasă, am aranjat eu cu mama.” Iar m-am strâmbat. Era libidinos, îmi făcea silă. Doi tipi, foarte spilcuiți, stăteau chiar la masa de lângă noi. Miroseau frumos și vorbeau franțuzește. Jos, sub masă, unul ținea o mapă diplomat, de-alea de văzusem prin filme. La un moment dat, s-a auzit o voce mai din spate, autoritară. „Mai în față!...” Imediat, fetele de pe scenă au făcut un pas înainte, devenind mai vioaie, iar una dintre ele, superbă, cu picioare lungi și rumene, dar tot cu privirea fixă, ca de păpușă, a venit chiar la marginea estradei, la doi pași de masa noastră. A început să se unduiască spre francezi, ca o liană, exhibându-și, în răstimpuri, sexul, care nu avea păr pubian, mângâindu-l cu vârfurile degetelor și chiar deschizându-l cu voluptate. O clipă i-am zărit interiorul, mult mai aprins decât reflectoarele de pe margine. S-a întors cu spatele, s-a aplecat și, cu vârfurile degetelor, a făcut aceeași operație, arătându-și iarăși interiorul ud-violaceu, oare așa erau toate interioarele, m-am întrebat, chiar și al meu? Un nod mi s-a urcat în gât, profesorul și-a aprins o țigară Aroma, eu mi-am mutat privirea, broboane de sudoare apăruseră pe tâmpile francezilor, poate și pe-ale altora, dar eu numai pe-ăștia îi vedeam, și nu știu ce mi-a venit, poate ca să evadez, să scap de imaginea sexului aceluia torturat, întins ca pe tocător, m-am auzit spunând: „*Bonsoir. Comment allez-vous?*”. Profesorul s-a înecat cu țigara, dar francezul și-a mutat privirea la mine, oarecum surprins, a zâmbit și mi-a răspuns: „*Merci, ça va. Et vous?*”. „*Ça va...*” „*Vous êtes très jolie*”, a continuat el. „*Mais trop jeune pour moi... Pourrais-je vous demander une faveur?...*” „*Mais bien sûr...*” am răspuns, „Ce faci?” m-a tras profesorul de

cot. „Nu e voie să vorbești cu străinii!” „Sunt utecistă, am pregătirea politică și de luptă cu străinii... De mult voiam să exersezi pe viu.” „N-are nimeni voie să exerseze nimic. Potolește-te!” mi-a aruncat el printre dinți. Dar eu mă și sculasem și mă așezasem la masa vecină. „*Champagne?*” mă îmbie francezul. „*Merci, vous etes tres gentil.*” Mi-a turnat, am închinat, am băut. Era dulce și bună. Apoi francezul s-a aplecat spre mine, confidențial. „Rugămintea era... Puteți să-i spuneți domnișoarei de colo că o aștept la hotel Ambasador, la camera 246?” „Desigur.” „Mulțumesc, domnișoară.” „Cu plăcere.” M-am ridicat și m-am dat lângă estradă. Fata cu privirea fixă s-a aplecat și eu i-am șoptit mesajul la ureche. „Mersi, păpușă”, mi-a zâmbit ea, cu un surâs obosit. Și-a reluat dansul acela obscen, dar tot fără viață. Când m-am așezat înapoi la masă, degetele profesorașului meu tremurau. „De ce-ai făcut asta, de ce-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala?” „Nu înțeleg... Ce-am făcut?” Deodată, din întuneric, un cap amenințător s-a ivit între noi și o voce de gheață i s-a adresat în șoaptă. „E de la noi puștoaica sau ai înnebunit?” Puștoaica eram eu... Profesorul a început să tremure tot. „Nu...”, s-a bâlbâit el, „e... cu mine”. „Ce dracu’ ai adus-o aici?” a mârâit vocea. Apoi, către mine: „Ce ți-a spus, domnișoară?”. „Că o așteaptă la camera numărul 246”, am răspuns eu foarte mândră. „Bine. Beți-vă băutura și... Stai puțin, vrei să spui *camera 346!*” „Ba nu, *camera 246. Ambasador, 246.*” „Inter 346, domnișoară!” a scrâșnit vocea. „Ba nu, Ambasador 246”, am insistat eu. „Ești sigură?” „Absolut sigură. Studiez franceza de mică...” „Futu-i...” a scrâșnit iar vocea. „Și-a tras două camere, nemernicu’! Și la Ambasador n-am pus tehnică! Gâții mării lui... Îmi trebuie timp!” Și a și dispărut pe cât de brusc apăruse. Când și-a dus paharul la gură, dinții profesorului clănțăneau, iar palmele îi transpiraseră. Apoi iar s-a auzit vocea aceea

autoritară, pentru fete: „Spectacolul continuă încă o oră!”. „Hai să mergem”, a spus profesorul. „Da, sunt obosită. Îmi trebuie un somn bun. Dormim în tren?” „Îți trebuie o bătaie bună, dar n-are cine să ți-o dea...” scrâșni el printre buzele lipite. Ultima imagine pe care am păstrat-o, înainte de a urca scările spre ieșire, a fost fata aceea goală, care se arcuia în poziții neverosimile, ca o jucărie stricată, cu vulva deschisă între picioarele bombate, în timp ce francezii, cu pahare de șampanie în mâini și cu ochii febrili, închinau spre ea, în cinstea ei...

Când am ajuns acasă, la Calafat, încă mai eram obsedată de sexul acelei fete. Eu nu mă gândisem niciodată cum arată sexul meu. Îl simțeam, dar nu-l cunoșteam. Nici nu-l văzusem vreodată. Mi-am procurat o oglindă mică, de buzunar, pe care am coborât-o între picioare. Nu poți să înțelegi, pentru că n-ai cum. Un bărbat nu poate să înțeleagă senzația pe care am avut-o când mi-am văzut, de aproape și frontal, propriul sex. O senzație de uimire amestecată cu teamă. Nu semăna deloc cu sexul fetei de la *Melody*. Am știut, atunci, că fiecare sex e altfel. Pe urmă am înțeles cât de insensibili sunt bărbații la acest amănunt; indiferent de educație, cultură sau poziție socială, ei nu observă și nu recunosc nici 5 la sută din identitatea sexului partenerei. Poate îl deosebesc după plăcerea diferită pe care o... extrag prin introducere, ha, dar la nivel vizual, iartă-mă, sunteți chinezi. Așa cum europenii, caucazienii nu-i deosebesc pe chinezi, deși ei între ei se deosebesc foarte bine. Sexul femeii este o chinezărie? Da, dar cine-i bijutierul? Cert este că, la acea vreme, mă uitam minute întregi la mine. Am desfăcut picioarele, m-am așezat în diverse poziții, fiecare unghi îmi spunea ceva nou și straniu. Cu degetele mă deschideam,

atât cât se putea, lăsând drum liber ochiului oglinzii, dar parcă degetele nu erau ale mele. Uneori, în timpul acestor sedințe, un freamăt general mă năpădea și-mi trecea prin minte că viața e cu totul altceva decât materialismul dialectic și istoric pe care îl buchiseam la școală. Știam de ce se învârt băieții în jurul meu, dar nu-mi venea să cred în ruptul capului că sunt capabili (așa cum citeam prin cărți) de cele mai mari nebunii din lume doar pentru... ce vedeam eu în oglindă. Mi se părea absurd. În afară de freamătul acesta general – care mă traversa, în răstimpuri, ca un stol de păsări rătăcite – nu simțeam nimic. Nu aveam, nici pe departe, însemnele armei atomice pe care o dețineam de fapt. Da, la purtător. Ce vedeam în oglindă încercam să recunosc răsfoind niște planșe dintr-un atlas anatomic împrumutat de la o colegă care se pregătea pentru Medicină, dar nimic din ilustrație nu se potrivea. Planșa îmi apărea ca o pictură urâtă, grobiană, o sperietoare. Mai târziu, un prieten chirurg mi-a vorbit despre talentul chirurgilor de a recunoaște, dintr-o ochire, câmpul operator al pacientului, care, de fiecare dată, e altfel decât ce învață studenții prin anul întâi sau doi la facultate. El spunea că – deși există tomuri întregi de desene și fotografii ale corpului omenesc – fiecare pacient deschis rămâne o aventură, o aventură survenită pe un teren imposibil de cartografiat, și, în timpul ăsta, sângele curge, curge... În orice caz, nici acum lucrurile nu s-au schimbat, așa cum există o parte a minții mele căreia nu pot să-i vorbesc, există și o parte a sexului meu – nu știu care, pentru că se mută – căreia nu pot să-i vorbesc, cu care nu pot să comunic. Orice s-ar spune, sexul are o conștiință a lui, separată de conștiința purtătorului. Am decis, totuși, că seamănă cu un ochi de rândunică. Un ochi de rândunică parcă mereu rănită, dar care învie mereu, ca prin minune. Conviețuim amândouă în același trup, ne



dăm binețe în fiecare dimineață, ne luăm rămas-bun seara. Mai memorăm deliciile zilei. Exultăm la unison. Ne refugiem una în alta când suntem disperate. Trăim, cum să spun, într-o comuniune de idei și sentimente reciproc avantajoase, într-o perfectă simbioză. Altă soluție n-avem, nici ea, nici eu. Mai ales EU.

Am intrat la Italiană, dar peste un an am început să mă plictisesc. Eram șefă de promoție, dar nu-mi găseam locul. La ceaiuri sau la petreceri, când dansam și simțeam genunchii băieților despărțindu-mi picioarele prin rochie, freamătul acela din mine devenea insuportabil. Nu voiam să mă dau niciunuia, prelungeam așteptarea, îmi plăcea să mă chinui. Într-o zi, când eram în vacanță acasă, un văr de-al doilea m-a chemat la Olcit, la fabrică, să traduc pentru un italian, care venise cu o ofertă de curele Pirelli. Îl chema Roberto. Era brunet și proaspăt. Și mirosea frumos. Venise pregătit pentru întâlnirea cu femeile române, adusese parfumuri, ciorapi de mătase, lenjerie intimă, până și *o.b.*-uri, *super* și *super plus*, ha! Auzise că la farmacie nu se găseau asemenea chestii și se speriasse, n-avea timp de pierdut. Dar eu eram tot virgină. M-a învățat cum să fac sex oral, dar atât. Ceea ce, de fapt... nu era deloc puțin. O ucenicie italienească de bună calitate. Da, un fel de Monica Lewinsky *avant la lettre*, numai că el nu era Bill Clinton și nu ne aflam în Biroul Oval, ci într-o cameră de hotel, modestă, cu un covoraș de iută în fața patului, care mi-a zgâriat genunchii. După câteva ședințe, abia începusem să nu-l mai zgârii cu dinții, când m-a mângâiat într-un anume fel pe sub fustă, m-am înroșit la față, stolul de păsări bătea din aripi să iasă din mine, un val de căldură mi-a izbucnit prin toți porii și am tresăltat năprasnic de câteva ori, invadată de o plăcere stranie,

amețitoare. Eram, dintr-odată, o acrobată care se învârte în gol, fără plasă dedesubt, sub cupola cercului, cu maxilarele încheștate de călușul partenerului, în rest parcă nu mai existam! Tocmai avusesem primul orgasm din viața mea. A râs, bucurându-se ca un copil căruia îi merge trenulețul electric pe covoraș. Mai mult n-a vrut să se atingă de mine, l-am rugat, l-am implorat, degeaba. Da, exact ca și Clinton... Minus trabucul, desigur. Însă mi-a promis că, dacă-mi rezolv problema, mă așteaptă în Italia și-mi găsește și un *job*. Zis și făcut. Aveam un vecin, un căpitan de Miliție, care îmi cam făcea curte. L-am oferit virginitatea mea contra unui pașaport. Merita. Pe vremea aceea, un pașaport merita orice. Dar el a ridicat din umeri și s-a stropșit la mine. „N-am cum să te ajut. Rezolvă-ți problema și pe urmă.” Și ăstuia îi era frică să mă dezvirgineze. Câtă lașitate! M-am enervat. Nu mă voia nimeni. Parcă eram ciumată. Cum să fac? Erau câțiva băieți drăguți, care roiau în jurul meu, dar fără experiență. Așa că m-am hotărât la un lector de la catedra de Limbi romane, om serios, mai în vârstă, căsătorit, despre care toată facultatea știa că e îndrăgostit de mine. De câte ori își oprea privirea asupra mea, la seminarii, pierdea șirul. Am rămas singură în clasă cu el într-o seară, după ore. L-am spus că sunt impresionată de sentimentele lui și că sunt gata să-i răspund. A replicat foarte elegant, dar cu prudență. Din vorbă-n vorbă, l-am adus la cămin. Colega mea de cameră era plecată la părinți. Părea un om normal, dar pe urmă am învățat că bărbații au și ei secretele lor. Ne-am dezbrăcat. M-a rugat să-mi pun cămașa de noapte. Chestia asta m-a cam surprins, eram goală, ce-i mai trebuia cămașă de noapte? M-am conformat. M-a mângâiat peste cămașa de noapte. Era cam crispat și m-a rugat să am răbdare cu el. Auzi, în loc ca *eu* să aibă răbdare cu mine, *eu* să am răbdare cu el! Să te prăpădești

de râs, nu alta! La un moment dat, s-a așezat între sânii mei și a început să se masturbeze. Și pe urmă a venit peste mine, peste față, peste ochi... Nu știam ce să zic, ce să fac. L-am întrebat de ce face asta. A început să plângă. Eram complet năucită. Într-un târziu mi-a explicat că așa îl văzuse pe taică-său, care fusese deținut politic la Aiud. Nu, taică-său nu fusese membru al niciunui partid înainte de război, fusese secretarul primăriei, numărul doi în oraș, cel mai tânăr funcționar public din țară, avea vreo douăzeci și ceva de ani și se făcuse vinovat de faptul că nu fusese schimbat niciodată, nici de primarii țărăniști, nici de cei liberali, nici de dictatura carlistă, nici de cea antonesciană, deci „pactizase cu dușmanii poporului”, era „trădător de neam și țară”. Când l-au luat, copilul încă nu venise pe lume. Între altele, fusese forțat să se masturbeze în fața anchetatorilor și, de asemenea, la reeducare. Când s-a întors, nu mai putea altfel, decât așa. Și soția, care născuse între timp, îl suporta. Copilul îi auzea și îi vedea, dormeau cu toții în aceeași cameră, într-un subsol. A crescut așa... S-a căsătorit de tânăr. Soția lui era singura femeie pe care o cunoscuse. L-am întrebat dacă procedează la fel și cu ea. Îl părăsise, dar nu divorțau ca să nu-i dea afară din serviciu. Ne-am culcat. Spre dimineață l-am simțit cum se masturba din nou. Pe cămașa mea de noapte. Mi s-a făcut silă. L-am dat afară. M-a apucat o furie oarbă și m-am dezvirginat singură, a fost penibil. Eh, în sfârșit... Și-asta intră tot la confesiune? Mă rog, dacă insiști, deși nu-mi face nicio plăcere... M-am așezat în fața oglinzii, am desfăcut picioarele și.... cu pistonușul acela de carton... *super plus*... adus de Roberto... mi-am schingiuit, cu sânge rece, ochiul de rândunică până a plesnit... am reușit, în final, să-l ucid, cu

lovituri repetate. Da, un fel de auto-viol...<sup>4</sup> Apoi am leșinat. M-am trezit, transpirată toată, singură. Mai leșinasem o dată, cu mulți ani în urmă, la moartea tatii, atunci mă duseseră la spital. Acum eram singură. Zăceam în agonie, o durere atroce mă săgeta *acolo* și iradia până-n inimă. Am ațipit și m-am trezit de câteva ori. Îl visam pe tata, care clătina, muștrător, din cap, cu sângele șiroindu-i pe

---

<sup>4</sup> Aflați într-o permanentă relație de *love & hate* cu stăpânul de la Moscova și într-o permanentă hăituială a rivalilor autohtoni, dictatorii Dej și Ceaușescu au avut un scop esențial, primordial și foarte intim: permanenta consolidare a puterii lor personale. Toate perioadele, fie de îngheț, fie de dezgheț prin care a trecut România se subsumează acestui scop cât se poate de lucrativ al celor doi. Corespunzător, *complicitatea albă-reactivă* (la care a fost supusă populația), precum și *complicitatea roșie-proactivă* (a activiștilor și nomenclaturii) au cunoscut și ele perioade de intensificare sau de diminuare.

Strângerea sau slăbirea șurubului dogmei comuniste urmărea fidel ca un pantograf fazele de grație/dizgrație prin care treceau dictatorii autohtoni în ochii dictatorilor de la Moscova. Toate perioadele prin care am trecut, de așa-zisă autonomie, de așa-zisă occidentalizare sau de revigorare a naționalismului, fac parte din același tablou – al prezervării și întăririi puterii personale, autocratice, a celor doi.

La venirea lui Ceaușescu, în 1965, contextul istoric se schimbase față de momentul în care mentorul lui de la Doftana, Gheorghiu-Dej, luase puterea. Obligat de presiunile internaționale, acesta eliberase, în 1964, deținuții politici. Comunismul era acum criticat de Vest, dar suportat de popoarele subjugate din Est. Spre final, Dej apucase, deja, să performeze o anumită îndepărtare de Moscova, de unde e posibil să i se fi tras chiar moartea. Ceaușescu n-avea niciun interes să se reîncartiruiască, dimpotrivă, a urmărit să se derobeze și mai mult de tutela „marelui frate” de la Răsărit, dorind să exercite doar el puterea maximă în țară, fără a da socoteală nimănui. A început prin a-și consolida poziția în fruntea partidului și a statului. S-a înconjurat de oameni noi, promovați de el și deci tributari lui. Pentru credibilitatea internă de partid, a păstrat vremelnice doar un nucleu din vechea gardă a lui Dej, în frunte cu Ion Gheorghe Maurer, perceput la vremea respectivă drept un

față, săream, șiroind de sudoare, recădeam iar... Asta a fost. Ore întregi. Dar până a venit colega, seara, mi-am mai revenit... Și eram palidă. Bineînțeles că nu i-am spus. Mi-era rușine. Durerea mistuitoare se transformase într-o arsură. După câteva săptămâni, arsura se mai potolise, pulsa doar. Iar după alte câteva săptămâni, ochiul de rândunică a înviat... Hm, da, ca pasărea Phoenix... De-

---

reformist și un adept al deschiderii către Vest. După patru ani, la Congresul al X-lea, Ceaușescu reușise să schimbe două treimi din membrii Prezidiului Permanent. Între timp, contrar stipulațiilor Congresului al IX-lea, care interziceau cumulul de funcții, ocupase și funcția de președinte al Consiliului de Stat. Pentru populație, pentru capt(iv)area de noi slujitori ai cauzei, cele mai înșelătoare mișcări au fost debarcarea lui Alexandru Drăghici, mâna dreaptă a lui Dej în materie de asasinate și reprimare stalinistă, reabilitarea lui Pătrășcanu, perceput ca patriot înainte de a fi comunist, și veștejirea totală a cultului dejist. (Hrușciiov însuși își anatemizase antecesorul – pe Stalin.) Ceaușescu a dat astfel impresia că recuperează ceea ce Moscova întreprinsese deja, cel puțin la nivel declarativ – destalinizarea. Măsurile aveau o largă reverberație la nivel popular. Oamenii au reînceput să spera (uitând că într-o dictatură nu ai ce spera), cauționând implicit și mai mult regimul impostor.

Dar lovitura de grație în materie de manipulare a populației a fost scena balconului din august 1968, când respingerea invadării Cehoslovacei de către trupele Tratatului de la Varșovia (minus România), urmată de fronda deschisă împotriva rușilor (care, de altfel, n-a durat decât trei zile...), a produs o mare emoție pozitivă în toată țara. Numeroși intelectuali au făcut imediat cerere de intrare în partid. Se poate spune că 22 august 1968 a fost momentul în care pactizarea (inutilă, de fapt) a populației cu regimul a atins cea mai mare proporție de la război până la căderea din decembrie 1989. De bună-credință, poporul larg și-a prins mâna în menghina comunistă și de-atunci nu și-a mai putut-o smulge (în parte, nici până în ziua de azi...).

Prin măsurile luate de Ceaușescu, de a respinge cu armele o iminentă invazie sovietică, amestecul dintre sentimentul național și sentimentul partinic-comunist a atins în mentalul public confuzia maximă. Sub cele mai perverse forme, confuzia se prelungește și

atunci am rămas cu senzația că fâlfâie continuu, parcă ar zbura fără întrerupere, nu se odihnește niciodată, ca și când i-ar fi frică să nu moară din nou, în somn. Uneori mă gândesc că bărbații din viața mea nu fac decât să-l panseze tot timpul, cu balsamul lor răcoros, un fel de apă vie. Peste câteva zile, am plecat acasă, la Calafat, m-am dus la căpitanul de Miliție. Bineînțeles că a vrut să mă

---

astăzi, bântuind peste timp psihicul românilor. Nimeni nu bănuia atunci că, sprijinind de la distanță regimul deschis al lui Dubcek, rămas în istorie sub denumirea de Primăvara de la Praga, Ceaușescu era departe de a-i urma exemplul la București. Dimpotrivă, se poate spune că, în timp ce profera diatribe neașteptate la adresa Moscovei, în scena balconului și în stupoarea încântată a unei țări întregi, Ceaușescu procesa deja, cu viclenia-i cunoscută, învățămintele *lecției Praga* în ce privește riscul pierderii puterii, a propriei puteri. În cazul în care ar fi continuat dezghețul inițiat în 1965, ar fi ajuns inevitabil la soarta lui Dubcek. Dacă Ceaușescu a avut vreodată bune intenții în legătură cu umanizarea construcției socialiste din România, cu siguranță că atunci, în august 1968, și le-a reprimat definitiv. Peste douăzeci și unu de ani, aceeași scenă a balconului s-a întors împotriva lui, fatal. Neostalinismul împins în despotism l-a protejat cât de cât de ruși, deși nici la ei nu mai era la modă, dar în ultimă fază nu l-a mai protejat de propriul popor. Sfârșitul mizer a survenit inevitabil, „ajutat” chiar de ruși, excedați, până și ei, de habotnicismul ceaușist, „mai catolic decât Papa”.

Primele semne ale reîntoarcerii la stalinism, de fapt neostalinism, au apărut încă din 1971, când, întorcându-se dintr-o călătorie în China, Ceaușescu avea să dea, prin tezele din iulie, semnalul opririi dezghețului promovat în ultimii ani de Dej și continuat chiar de el, de Ceaușescu. Până la Congresul al XI-lea din 1974, când s-a debarasat de toată garda lui Dej și a îndepărtat unii oameni pe care tot el îi promovase, dictatorul reușise mai multe mici lovituri de putere: impusese principiul rotației cadrelor – tactică falimentară pentru dezvoltarea țării, dar propice creșterii puterii lui personale; își promovase soția în Comitetul Executiv; dezlănțuise un cult al personalității nemaiîntâlnit în istoria modernă a țării; îl înlăturase pe Maurer din fruntea guvernului și inventase funcția de președinte al României, cu sceptru de rege cu tot. Începea epoca

păcălească, nu el dădea pașapoarte. Dar nu știa că, de fapt, *eu* îl păcălesc pe el, îmi trebuia un bărbat ca aerul. A fost prima manipulare din viața mea nu pe bază de sex, ci *pentru sex*. Și de-atunci nu m-am mai oprit. Îi lăsam să creadă că o fac împotriva voinței mele, asta îi excita teribil. Apoi, am evoluat. Am descoperit că, *după*, mulți bărbați au un sentiment de culpabilitate. Imediat profitam

---

absolutismului ceaușist, o formă de comunism *à la roumaine*. Încet-încet, nimic nu mai mișca în țară fără controlul activiștilor de partid și al securiștilor. La conducerea instituțiilor economice și culturale, profesioniștii de carieră (care oricum erau membri de partid) au fost și ei înlocuiți cu activiști, *aparatnici*, din ce în ce mai analfabeți și mai incompetenți, precum și cu membri ai familiei dictatorului. Ceaușescu introducea astfel pentru prima dată în istorie comunismul dinastic. A continuat linia „autonomiei” față de Moscova, drapată în retorica naționalistă, securizându-și astfel șefia exclusivă a țării. (Despoții nu suportă să aibă șefi.) În același timp, dictatorul se punea la adăpost de eventualele represalii ale Moscovei pe motive doctrinare, strângând până la demență șurubul restricțiilor aplicate poporului român, impunând respectarea celor mai ortodoxe și fundamentaliste dogme comuniste, în așa fel încât să nu poată fi acuzat de eventuale trădări sau devieri de la canon și de la cauză. Ca urmare, pactizarea s-a transformat din nou în siluire, toată țara fiind practic reîndoctrinată până în măduva oaselor. În 1982, existau peste 3 milioane de membri de partid, adică 30 la sută din populația ocupată a țării, dar în realitate toată țara, că voia, că nu voia, era membru de partid fără carnet. Paradoxal, de unde, la alegerile furate din noiembrie 1946, poporul spusese un NU hotărât înrobirii comuniste, iar rezistența anticomunistă armată din munți fusese acerbă și prelungă, ulterior, înrobirea populației a devenit tot mai avansată, ajungându-se, spre final, la cea mai intimă și copleșitoare comunizare din toate țările lagărului. După nimicirea ultimilor rezistenți din munți, românii nu au mai fost în stare să producă decât semne slabe de rezistență (și acelea doar locale), lipsind mișcările de amploarea unui 1956 maghiar, a unui 1968 cehoslovac ori a unei Solidarități poloneze. Eliberarea deținuților politici din gulagurile autohtone, unele reabilitări, scurtele perioade de dezgheț au fost tot timpul „contrabalansate” de ranforsări ale dogmelor și restricțiilor de tot

și ceream servicii. Bani? Bani n-am cerut niciodată. Bineînțeles că am făcut cumpărături și altele cu banii lor, eu de unde să am bani, din salariul prăpădit de doctoriță al maică-mii? Maică-mea aducea „atenții”, nu bani – o găscă, ouă, brânză – de la pacienți, tot ei ne reparau frigiderul, televizorul, aragazul – totul pe gratis. Că nici ei n-aveau bani și se făcea schimb în natură. Așa se trăia atunci, prin

---

felul, privațiunilor, cenzurii, represiunii – toate adâncind complicitatea forțată sistem-popor.

Concomitent, pe fondul confuziei (abil întreținute pe toate canalele de propagandă) dintre comandamentele de apărare națională și sloganurile de proslăvire a regimului comunist și a lui Ceaușescu personal, ca „lider mult-iubit”, dictatorul a instituit războiul întregului popor ca strategie națională de apărare, forțând astfel mentalul public într-o *ambivalență insolubilă și o confuzie patrie-partid imposibil de ocolit* – decât, eventual, prin emigrare, la rândul ei aproape imposibilă.

Ca și Dej, care i-a replicat lui Hrușciov cu ani în urmă că destalinizarea se produsese deja în România și deci nu mai era nevoie de ea, și Ceaușescu i-a replicat lui Gorbaciov că *glasnost* și *perestroika* avuseseră deja loc în România și deci nu mai era nevoie de ele. Deosebirea între Dej și Ceaușescu este că Dej, după ce exersase stalinismul cu asasinate cu tot, începuse destinderea și dezghețul când l-a surprins decesul, pe când Ceaușescu a refăcut drumul invers de la dezgheț la (neo)stalinism spre absolutismul dinastic comunist, când și-a găsit sfârșitul. Altă deosebire între cei doi este că Dej nu s-a apărat de ruși înrăutățind viața de zi cu zi a poporului român, pe când Ceaușescu, după 1974, a făcut exact acest lucru. Stalinismul lui Dej era impus chiar de Stalin și de nevoia de a „stabiliza” prin forță impostura comunistă aflată la început de „carieră” (ceea ce nu-l scuză defel pe Dej), în timp ce neostalinismul lui Ceaușescu nu a mai fost cerut de aceste condiții „obiective”, ci a fost cauzat strict de megalomania lui patologică, de primitivismul lui esențial, și, mai presus de toate, de psihologia lui criminală, din comandamentele căreia ucidea un popor întreg prin înfometare și privare de cele mai elementare condiții se trai, pentru a-și satisface compulsunile maniacal-grandomane. Dacă mai trăia, Dej e posibil să fi devenit un Dubțek sau un Kádár (poate de aceea n-a mai trăit). Dacă mai trăia, Ceaușescu ar fi devenit (era



troc. Eram în Evul Mediu, întâmplător comunist. Măcelarul îi dădea carne pe sub mână farmacistului, care îi făcea rost de medicamente străine responsabilului de *service auto*, care îi repara pe gratis Dacia fetei de la *Duty Free Shop*, care îi furniza Kent și whisky președintelui gospodăriei agricole de stat, care îi făcea rost de legume și fructe colonelului de la Circulație, care îi returna permisul de conducere profesoarei de matematici, care îl medita pe băiatul chirurgului, care îi făcea chiuretaj ilegal fetei generalului de Securitate, care îi dădea pașaport amantului procuroarei – al cărei soț, membru în CC, voia să scape de el, de amant –, care-i dădea NUP măcelarului în caz că ieșea ceva nasol cu carnea pe sub mână, NUP președintelui CAP în caz că legumele și fructele lipseau la cântar, NUP fetei de la *shop* dacă marfa nu ieșea la inventar etc. Pentru că, vreau să spun, toți ăștia mâncau, fumau și beau, nu glumă. Era un circuit perfect... circuitul serviciilor în natură. După ce m-am culcat cu milițianul, a reieșit că mai trebuie să-l cunosc și pe prietenul lui de la Securitate. Că nu Miliția dădea pașapoarte, ci Securitatea. Foarte bine, foarte bine. L-am consumat rapid. După asta, ofițerul de la Securitate, care nu era de la Pașapoarte... ci urmărea partidele istorice, alea de dinainte de război, PNȚ-ul și PNL-ul, precum și camarila regală, studenții și popii, m-a prezentat unui ofițer chiar de la Pașapoarte, de la Craiova, că era și la ei pe specialități. Cu atât mai bine. Aveam o poftă nebună de bărbați, dar plăcere nu prea aveam, adevărata plăcere o obții după treizeci de ani. Toți erau la fel, foarte duri, chiar dictatoriali, ușor rudimentari așa spune, nu se dezbrăcau niciodată, doar mă puneau să le trag șlițul și-mi ordonau... diverse ipostaze, dacă nu înțelegeam, îmi mai trăgeau

---

deja) un Castro sau un Kim Ir-sen, ceea ce, în Europa, după căderea Zidului Berlinului, era imposibil – de aceea n-a mai trăit.

câte-o palmă, țipau isteric, de parcă eram vinovată cu ceva, îmi induceau acest sentiment, de vinovăție, *tu nu existi, nu existi* - scrâșneau din dinți. La început m-am revoltat, dar pe urmă, când îi simțeam în mine, uitam tot, freamătul acela chinuitor dispărea ca prin minune și apărea... ce să spun, apărea plăcerea, ca un zbor în neant, parcă eram o lebădă adormită, suptă de vârtej, uitam și de pașaport, și de toate, scânceam și le mulțumeam și-i rugam să nu iasă, să nu mă lase, râdeau nițel cam tâmpi și mă harponau și mai tare, până plângeam de durere și-i imploram, printre lacrimi, să mă ierte, mă zbăteam să scap, asta îi aducea în pragul demenței și-atunci explodau în mine, înjurând bezmetic, probabil ofțicați că trebuie să-mi cedeze, horcăiau îngrozitor. Așa am dus-o un timp, dar cel de la Pașapoarte a vrut să mă plaseze unuia de la partid, secretar cu propaganda. Atunci m-am trezit puțin, am pus piciorul în prag, în sensul că-mi trebuia pașaportul. L-am amenințat că mă duc peste nevastă-sa. N-ai să crezi, în două zile am avut pașaportul. A fost primul șantaj sexual din viața mea. Și de-atunci nu m-am mai oprit... Deocamdată m-aștepta Roberto și începusem deja să fiu curioasă cum fac italienii dragoste. N-aveam de unde să știu că peste doi ani venea revoluția...

Revoluția a venit, dar eu eram deja în Bosnia, la Sarajevo, unde mă căsătorisem cu un inginer electronist localnic, pe care îl cunoscusem, la Roma, într-o cafenea. S-a îndrăgostit pe loc. Mi-a plăcut cum vorbea, i-am făcut o vizită, în Bosnia, și ne-am căsătorit. Nu vreau să vorbesc prea mult despre el, e o persoană pe care vreau s-o uit. Trăisem cu Roberto, fericită, o perioadă, deși era însurat și avea și un copil, învățasem și italiana, dar nu mai puteam continua cu el, mă plictisise, i-am cunoscut și prietenii,

italienii sunt ca și românii, foarte buni la pat și foarte nervoși, repede le sare țandăra din te miri ce, așa că am trecut la unchiul lui, un om mai în vârstă, un stilist, care se bucura de mine cu eleganță și generozitate, avea o editură și făcusem corectură acolo, în țară era o hărmălaie de nedescris, n-aveam chef să mă întorc. Minerii, nebunii, capete sparte, sânge mult, nu se formase încă o elită, nu apăruseră cercurile în care banul - celula de bază a societății, ha! - să dicteze. Nu era de mine. Tot mai bine era în străinătate. Câștigasem ceva bani. M-am hotărât să-mi translatez personalitatea către zone mai active, către zonele puterii politice. Dar nu puteam să mă prezint oricum. Fizicul meu nu era șlefuit. Aveam nevoie de mici retușuri. Așa că am cheltuit 24.000 de dolari, la Roma, pentru liposucția de pe coapse, de unde mi-am tras toată grăsimea. Aveam aripioare, nu puteam să port panatoloni... a trebuit să cheltui. Au contribuit cu toții, bineînțeles, vreau să spun toți bărbații pe care-i aveam atunci, doar beneficiau și ei de avantajele operației, strângeau în brațe o altă femeie, ceea ce nu-i totuna. Dar costă. Nu, la început nu știau unul de altul, dar pe urmă s-a aflat, că vorbeau între ei, dar nu mai aveau ce să facă, eu terminasem cheta printre ei și depusesem banii la un cabinet particular. Italienii sunt meșteri la liposucție. Nu m-a durut deloc. Mi-au băgat tuburi de plastic pe sub piele, adică între piele și primul strat de mușchi, și au supt toată grăsimea. După aia m-am simțit extraordinar, aveam o energie teribilă, îmi venea să zburd. O energie interpersonală, care venea din prea-binele ființei mele. De atunci fac tumburi prin fața bărbaților după ce mă culc cu ei. Uite-așa, tabada, tabadup, tabada! Am ce să le-arăt, nu? Eh, îmi place să-i și șochez, normal. Un bărbat șocat e un bărbat supus, faci ce vrei din el. Mă simt bine, mă simt bine în pielea mea, ăsta-i tot secretul. Apoi am avut copii

și sânii mi-au mai căzut. Am început să mă gândesc să-i măresc și să-i ridic. Am făcut-o mai târziu, când am ajuns în America. Mi-am modelat tot corpul. De-aici se schimbă și psihologia, ești mai vioaie, mai binedispusă. Crizele de disperare se răresc. De altfel, chirurgii plastici se mai numesc și *psihologii cu bisturiu*. Pe de altă parte, nici n-ai idee ce cutie a Pandorei se deschide odată ce ți-ai făcut un lifting sau o mărire de sâni. Oamenii se uită la tine cu alți ochi, parcă ești altă persoană. Intri într-o altă existență. Ești tu și nu mai ești tu. Aproape că te naști a doua oară. Dar provocarea socială e în ambele direcții. Îți găsești mai mulți prieteni, printre bărbați, dar și mai mulți dușmani, printre femei. Viața capătă brusc o altă temperatură, trăiești mult mai aproape de punctul de fierbere. În zonă, la Sarajevo, punctul de fierbere erau Națiunile Unite. La vremea aceea, bărbatu-meu era încă drăguț, nu zic, dar Națiunile Unite erau deja altă etapă. Bărbați aroganți, de toate națiile, se plimbau cu un aer de superioritate înapoi și-ncolo, pe holuri, când am intrat să-mi depun aplicația pentru un post liber. Habar n-aveau ei ce aripioare avusesem pe coapse. Acasă, bărbatu-meu mă ironiza, ce ți-a trebuit să te rașchetezi, mie îmi place de tine oricum... baliverne dintr-astea, în timp ce, aici, toți acești bărbați mă priveau cu respect, pentru ei trecutul meu nu exista, nici cu aripioare, nici fără aripioare, mă eliberasem, înțelegeți, simțeam că bărbatu-meu mă trăgea înapoi în loc să mă împingă înainte. Am dat un test de limbă, cu adjunctul șefului de misiune și director al departamentului de presă, un belgian, ce test, că eu știam mai multe limbi străine decât el și toți ceilalți membri din *staff* la un loc. M-a introdus și la șeful misiunii, un spaniol. Niciunul nu mi-a făcut nici cel mai mic avans. Erau de o politețe rece, de gheață. Aveam o rochiță cu bustul sus la care erau complet indiferenți. După o oră de discuții exploratorii, mi-

au dat o foaie de hârtie tipărită, s-o studiez cu atenție cinci minute. M-am retras în altă cameră, am memorat cât mai bine totul, am revenit. Mi-au cerut să spun, într-o propoziție, esența. Era vorba de rolul ONU de menținere a păcii în zonă. Care pace?, că era război în toată regula!... Am turuit, totuși, o barbologie. N-aveam nimic de pierdut și n-aveam pic de emoții. M-au hărțuit cu întrebări ca și cum ar fi fost ziariști. Eu eram expertă în relațiile dintre bosniaci, croați și sârbi, fusesem la nenumărate petreceri cu ei, dansasem cu ei, dar numai atât, nu riscam altceva, cel puțin la Sarajevo, pentru că bărbatu-meu era de o gelozie feroce, băusem și *ștoc* cu ei, un fel de țuică iugoslavă care aduce mai mult a whisky, vorba vine băusem, îmi muiasem buzele să nu-i jignesc, oricum ei beau pe rupte, știam pe dinafară argumentele fiecăruia *vis-à-vis* de conflict, când îi ascultai părea că fiecare are dreptate. Pe urmă eu, o ortodoxă, deci bine văzută de sârbi, eram căsătorită cu un bosniac musulman, deci combinație foarte *politically* corectă, aveam atuuri de liant etnic. După ce le-am dat toate răspunsurile posibile și imposibile, au tăcut. „Vă mulțumim, trebuie să trimitem dosarul dumneavoastră la New York pentru aprobare. Vă căutăm noi dacă e cazul...” Și s-au ridicat în picioare. Ce tipi constipați, mi-am zis în sinea mea și am plecat, cătrănită. Peste trei săptămâni am primit telefon. Eram angajată. M-am îmbrăcat sobru, jachetă și pantaloni, puteam acum să îmbrac pantaloni fără probleme, și m-am înființat la șeful Resurselor umane, un olandez cu privire de oțel. Am completat actele, formalitățile, sânguincioasă. Pe nepusă masă, m-a invitat să bem o cafea la restaurantul de alături. I-am zâmbit, condescendent, știam că am aprobarea de la New York și l-am amânat la calendele grecești. S-a bășicat rău, m-a avertizat că s-ar putea, odată și-odată, să vin tot la mâna lui. Am dat din

umeri și m-am prezentat la șeful misiunii, în birou. Aici, surpriză, tipul era fără cravată, doar în cămașă, foarte relaxat și mă aștepta cu whisky. M-a poftit pe canapea. M-am așezat, foarte înțepată, așa cum îi văzusem pe ei data trecută, credeam că asta e cultura locului... Da' de unde. El s-a așezat lângă mine. „Știți că, din acest moment, colaborarea dintre noi trebuie să devină foarte strânsă... Veți fi purtătoarea mea de cuvânt, va trebui să ne împrietenim... În această misiune dificilă, printre obuze și rachete, când moartea ne pândește la tot pasul... viața trebuie totuși să triumfe. Condiția reușitei noastre comune este să ne reafirmăm tot timpul umanitatea din noi...” M-am uitat la el, fix. Zâmbea perfid. „Eu nu pot să-mi reafirm umanitatea decât în timpul zilei, noaptea sunt căsătorită”, m-am auzit spunând, întorcându-i zâmbetul. „Normal, normal, se găsesc soluții și în timpul zilei, și eu sunt căsătorit, soția mea e la Madrid... Dar n-are nicio legătură una cu alta.” *Fortunada*, a ridicat el paharul, jovial. *Fortunada*, am răspuns și eu, surâzând ambiguu, și am ciocnit. A doua zi mă aflam deja în biroul meu și redactam un comunicat de presă, când mă cheamă șeful meu direct, belgianul, un tip slab și înalt ca un cocostârc. „Cum vă acomodați?” „Foarte bine, foarte bine.” „Cu atât mai bine. Aș vrea să vă împărtășesc cât mai mult din experiența mea.” „Oh, aș fi încântată, v-aș fi recunoscătoare... Însă șeful mi-a dat să redactez acest *press release* și...” „Da, dar oricum, tot eu trebuie să-l aprob... Niciun *press release* nu iese fără contrasemnătura mea. Șeful... e băiat bun... Dar nu trebuie să știe el chiar toate experiențele noastre, ce părere aveți?...” „Nu, nu trebuie să le știe”, am șoptit cu ochii-n pământ. „*À la vôtre!*” exclamă el și scoase o sticlă de whisky, în timp ce afară începuse să se tragă, clănțăneau mitralierele ca niște cățele isterizate. Problema era că amândoi locuiau în același hotel, Jadran &

Hertegovina, e-adevărat, în aripi diferite. Am reușit vreo șase luni să-i programez la ore diferite, când și când, fără incidente sau intersectări nedorite. Se bârfeau reciproc, ceva de groază. Belgianul se îndrăgostise de mine de-a binelea, îmi făcea tot felul de confidențe, între altele îl săpa pe spaniol la șefii de la New York, să-i ia locul. Era cam sec la pat, dar făcea *cunnilingus* cu devoțiune, îndelung, metodic, mă aducea în pragul leșinului. Spaniolul era un matador înăscut al sexului, avea o crupă de taur, îmi înfigeam unghiile în mușchii lui fesieri care plesneau de sănătate - asta era plăcerea lui, să-i dea sângele - și unghiile mi se rupeau, pe urmă îmi dădea bani să-mi fac manichiura, îmi cumpăram unghii false, război-război, dar pe tarabe găseai tot felul de năzdrăvănii, truse de machiaj Chanel, parfumuri Nina Ricci, prezervative cu parfum de cireș, alte marafeturi, toate aduse prin contrabandă. Zăngăneau ferestrele de explozii, se cutremurau pereții de clădirile prăbușite în jur, țipete sfâșietoare, pe care preferam să nu le aud, spintecau amiaza, jelanii și bocete pentru morți pluteau în aer - și între toate acestea, țipetele și gemetele noastre de extaz sexual, în camerele acelea de hotel elegant, țipetele noastre de triumf al vieții asupra morții. Nu se putea rezista altfel decât cu alcool și sex. Viața era suspendată, legată cu un fir de ață între aceste iluzii primare, alcoolul și sexul, în care, de altfel, te refugiezi și în timp de pace, nu-i așa?

Când belgianul mi-a șoptit, mândru, că promovarea lui la New York e iminentă, l-am anunțat pe spaniol, între două coride sexy, să-și ia măsuri de protecție, că i se pregătește debarcarea. N-aveam chef să vină alt șef la Presă și s-o iau, și cu el, de la capăt. Aici a fost greșeala, nu trebuia să mă amestec. Și-au băgat pilele politice în funcțiune, pentru

spaniol a intervenit Xavier Solana personal, belgianul a reacționat, la rândul lui, era sprijinit de francezi, a intrat Chirac pe fir, a ieșit scandal, niciunul nu putea fi clintit, până la urmă au primit ordin să se împace și eu am căzut mesa, s-a descoperit că eu scursesem informația, belgianul a cerut capul meu, spaniolul a cedat, doar nu erau să-și periclitizeze carierele pentru o femeie, m-au concediat cât ai clipi, nenorociții, după ce mă exploataseră în toate felurile, de-atunci mi-am jurat să nu mai am încredere în niciun bărbat, indiferent de meridian, dar în niciunul, poți să fii uns și cu aur, dragule, nu mai ai nicio șansă să te cred... dacă ai avut vreodată, ha. Am strâns din dinți și m-am dus la olandezul de la Resurse umane, să-i cer ajutorul, să-mi găsească alt *job*. Bănuiam ce m-așteaptă, ochii ăia de oțel spuneau totul... A râs sardonice, bestia, și m-a convocat seara la el acasă. M-a pus să mă dezbrac, m-a așezat, așa goală, la birou, pe un scaun de pe care a tras perna și... mi-a dat un vraf de dosare să le completez. El mai venea în inspecție, mai pleca, a mâncat, s-a uitat la televizor și eu... goală, la birou, scriam dosare. Ore întregi. Mă umilea, așa credea el, pentru că îl refuzasem prima dată. Pe mine, însă, mă stăpânea un sentiment ciudat, mai presus de orice umilire, un sentiment de... eliberare, parcă intrasem într-un alt eu. Mă supuneam, ca în transă. După un timp, l-am rugat să mă ierte, dar, în subconștient, știam că aș fi vrut să n-o facă... M-a trimis înapoi, la birou. Când m-am așezat pe plasa rece a scaunului, ca pe un racordaj de tenis, m-a scuturat un fior și un val de excitație extraordinară mi s-a urcat până-n tâmpile. Am terminat ultimul dosar și l-am anunțat că sunt gata. A venit lângă mine, a luat toate dosarele și le-a aruncat la coș. Erau dosarele candidaților pentru diverse posturi, respinși de-a lungul anului! Își bătuse joc de mine. Am simțit cum mă excit și mai tare. „Îți place,



nu?” a rânjit, sarcastic. „Da, iubitule... Te rog, nu mă chinui, nu mă tortura...” m-am auzit șoptind straniu, parcă vorbea o altă Livie. „De ce nu? Ai de ales?!” m-a întrebat el, în zefleMEA. „Nu...” am îngăimat cu spaimă. „Păi vezi?...” S-a aplecat puțin și și-a introdus vârfurile degetelor prin ochiurile racordajului. Am început să tresalt spasmodic, în timp ce mă explora cu o brutalitate<sup>5</sup> care mă

---

<sup>5</sup> Retragerea din 1958 a trupelor sovietice nu a ușurat defel apăsarea regimului asupra populației, așa cum ar fi fost de așteptat. Din contră. Pentru a le adormi suspiciunile și a-i convinge pe ruși că nu e nevoie de trupele lor și, mai târziu, nici de vreo intervenție (deoarece „cuceririle revoluționare” nu erau deloc în pericol), conducătorii comuniști autohtoni au strâns și mai mult menghina îndoctrînării, a aservirii la locul de muncă și, în general, a introducerii gândirii și acțiunii comuniste până în cele mai intime interstii ale societății. Corespunzător, s-a întărit și reprimarea de către Securitate a celor care nu se aliniau sau refuzau. Ca urmare, *supapa ambivalenței existențiale* a devenit singura soluție „onestă” de supraviețuire, poporul (în afară de cei care chiar ajunseseră să creadă în mascarada comunistă) fiind nevoit – din cauza instinctelor naturale ale speciei care se cereau satisfăcute (reușite profesionale, împliniri familiale etc.) – să-și construiască *o dublă personalitate*, cu care la serviciu și pe stradă să înșele regimul, iar acasă să mimeze o minimă normalitate.

Resortul l-a reprezentat totdeauna frica, sentimentul cel mai prezent dincoace de Cortina de Fier. Frica guverna întreaga familie: dacă un membru era implicat în activități anticomuniste, toți membrii familiei erau arestați, iar răspunderea se întindea pe trei generații. Frica avea bază reală în atrocitățile la care s-au dat autoritățile comuniste de când au luat puterea, dar era și alimentată artificial.

Existau trei feluri de frică: frica individuală, frica națională și autocenzura fricii sau frica de a-ți fi frică, toate induse și manipulate cu grijă de sistemă. De exemplu, frica națională, frica de revenirea trupelor rusești, pericol când real, când orchestrat, a adâncit foarte mult *pactizarea popor-sistem*. În acest gen de pactizare, se poate spune că s-a trecut dincolo de motivația primară (a nevoii de supraviețuire biologică sau profesională) și s-a ajuns la un fel de motivație lăuntrică, din convingere. Anume

scotea din minți. Mă cramponam, cu unghiile înfipite până la sânge în mânerul scaunului, din care nu puteam și nici nu voiam să scap. Mă smuceam delicios și țipam. Am căzut cu capul pe birou, amețită, pierită. Intrasem în levitație. Olandezul zburător mă luase cu el, *nu mai existam...* Eram... *orgasm după orgasm*. Într-un târziu, m-am ridicat, împleticindu-mă, să mergem în dormitor. M-a

---

convingerea, insuflată abil în mentalul public, că, dacă nu stăm liniștiți, dacă facem scandal, „vin rușii”. Fluturarea „pisicii rusești” a reprezentat cel mai pervers instrument de aservire a românilor sub comunismul ceaușist. Cartea independenței, jucată cinic de dictator, și-a atins scopul. Ea ar fi făcut să vibreze orice națiune. Cu atât mai mult a rezonat cu sensibilitățile unei națiuni traumatizate de-a lungul istoriei de imperiul de la Răsărit. Răstignită între două rele la fel de mari – secera autohtonă și ciocanul sovietic –, identitatea de conștiință a românilor se sfărtecă din nou, populația alegând pe mai departe otrava lentă, anesteziantă, a pactizării și aservirii la comunismul autohton în locul îmbrățișării ursului roșu. Se poate pune însă întrebarea: frica de ruși – mai avea ea temei? Se putea mai rău? Cu ei în țară am fi dus-o mai rău decât era fără ei? Ar fi plecat ei în 1958 dacă n-ar fi știut că și cu ei, și fără ei URSS tot la fel urma să exploateze România, care oricum era înconjurată de țări „frățești” și înțesată de agenți sovietici? Plecarea rușilor era o miză pentru popor sau era, de fapt, o miză doar pentru șefii comuniști autohtoni care nu mai voiau alți șefi în afară de ei?

Dacă ne uităm la țările comuniste dinspre vest, care au avut trupe sovietice pe teritoriul lor, observăm că prezența acestora n-a produs mutații semnificative în viața oamenilor, în sensul că lucrurile erau suficient de rele oricum. S-ar putea spune chiar că țările respective au avut regimuri comuniste mai blânde, iar populația trăia mai bine decât în România neocupată. Prin analogie cu modelul mecanismului psihologic al tripletei victimă-călau-supracălau, reiese că regimurile comuniste central-europene, la „adăpostul” prezenței rusești, și-au putut permite să pactizeze mai mult, ele, cu poporul decât a fost forțat poporul să pactizeze cu regimul, cum a fost în cazul României. Sentimentul național împotriva ocupantului străin (supracălau) a creat un liant nedeclarat, cumva subteran, între victimă și călau autohton, un

sprijinit să nu cad. Sub scaun, parchetul strălucea. Peste trei săptămâni, reușise să-mi facă rost de o bursă la Haga. Hm, da... așa l-am descoperit pe Bosch...

Păi da, sigur, i-am spus *iubitul meu...* tuturor le spun *iubitul meu...* pentru că, în acele clipe, când face dragoste

---

liant dacă nu de solidaritate, măcar de îndulcire a suferințelor victimei – pe scurt, a umanizat călăul. Ca urmare, victima (poporul) și-a îndreptat aversiunea mai mult împotriva ocupantului (URSS) decât împotriva gardianului local (regimul comunist autohton). Faimoasele meciuri de hochei dintre Cehoslovacia și URSS, în care cehoslovacii jucau cu o îndârjire mult peste limitele sportive, vorbesc exact despre această ură împotriva ocupantului, dar vorbesc și despre faptul că sistemul securisto-comunist de la Praga tolera această atitudine, dacă nu chiar o încuraja.

Astfel că, deși închisoarea popoarelor (comunismul) era aceeași, unele popoare au beneficiat de celule mai umane decât a avut parte România. Supraveghetorii lor erau mai blânzi, celula – adică regimul comunist autohton – fiind păzită direct de ruși, nu de localnici, cum a fost în cazul României. Momentele *Budapesta 1956* și *Praga 1968* au avut, desigur, și ele rolul lor în a zdruncina sistemul din țările respective, în a-l face să se replieze și să găsească căi mai blânde de aservire a populației. După orice revoltă, chiar reprimată, lucrurile nu mai decurg ca înainte, oprimații mai primesc ceva drepturi. Dictatorii central-europeni au avut o mai bună înțelegere a vieții de zi cu zi a popoarelor lor în comparație cu dictatorii români, în special Ceaușescu, pe timpul căruia privațiunile au atins insuportabilul. În România, călăul a preluat rolul de supra-călău. Este clar că dacă ar fi pus nu dragostea, ci măcar mila pentru propriul popor înaintea preceptelor și a fanatismului comunist (și a propriilor obsesii de despot asiatic), dictatorul român ar fi putut să găsească metodele, ar fi putut să manevreze lucrurile de-așa natură încât să ușureze (pe cât este posibil în comunism...) viața oamenilor. Însă el și sistema lui n-au făcut – în comparație cu viața celorlalte popoare încarcerate de comunism – decât să distrugă viața poporului român, s-o transforme într-un calvar zilnic, prin aceasta dovedindu-și, în ciuda propagandei oficiale și a prejudecății generale care mai dănuie și

cu mine, nu e iubitul meu? Ce e, un străin de pe stradă? Chit că a doua zi poate nu-l mai cunosc, dar atunci, în acele momente, când *nu mai există* în brațele lui, *el* este iubitul meu. Uite, cu fostul meu soț. Îl iubeam pentru că... pentru că era soțul meu, aveam copii cu el, mă adula, mă ținea ca în puf. Era ca un vin bun, ha, vin de masă superior. Îi dădeam exact cât voia la pat și era fericit. Cu profesorul de sport din Zagreb era altceva; pur și simplu îl adoram, era extraordinar la pat, un armăsar croat pur-sânge, era catolic și făcea yoga, mă primea cu lumânări și flori, făcea un adevărat ritual, era un artist al sexului, deși el nu ejacula niciodată, mă ținea cam două-trei ore încontinuu, atingeam și douăzeci de orgasme, o beție de șampanie sexuală. Însă adevărata mea iubire era un doctor sârb de la Belgrad, pe care, da, îl iubeam cu adevărat, mă înțelegea pe de-a-ntregul, discutam cu el orice, ore întregi, mă excita verbal, era foarte deștept, nu era un mare performant al sexului, dar nu mai conta, îi dădeam totul ca și armăsarului, ca și soțului, îl idolatrizam, era apă vie, fără șampanie poți să trăiești, fără apă vie nu, simțeam uneori că, dacă i s-ar fi întâmplat ceva, nu i-aș fi supraviețuit mai mult de o săptămână, pe cuvânt. Normal că știa și de soț, și de celălalt amant (nu și de spaniol și de belgian, ăștia și-așa nu contau prea mult), dar tocmai asta mă cucerise la el, nu puneă întrebări, nu mă judeca, nu mă critica, era un fel de *alter ego* al meu, îmi producea o liniște deplină în suflet, mă readucea în matca personalității mele inițiale, de dinainte de pierderea virginității, în identitatea mea neagresată de niciun fel de norme, cutume, griji, preocupări, era un eliberator perfect. Cu fiecare dintre ei atingeam până la urmă același palier, *palierul levitației*... Asta e cu bărbații, dacă n-ar exista,

viața n-ar merita să fie trăită nicio clipă; iar fără bărbați eu aș fi murit din primul moment de la naștere.

Mă amuză teoriile astea cum că excitarea este inevitabil legată de confortul psihic. Pasămite, ca să te exciți, trebuie să te simți în siguranță. Fals. Bărbații nu se simt niciodată în siguranță (ei au problema asta din naștere) și totuși se excită tot timpul!... Singurul loc unde bărbatul se simte cu adevărat în siguranță este într-o pușcărie de maximă siguranță, deși și acolo poate să fie amenințat de vreo grațiere sau amnistie. Ei bine, da, în această lume nu ești niciodată în siguranță, ești din ce în ce mai în nesiguranță. Și-atunci de ce să mă nevrozez? Din contră, am găsit soluția: am preluat modelul masculin. Mă excit numai când sunt în nesiguranță, când sunt stresată, când sunt sub presiune. Pericolul este combustibilul meu sexual. Sunt *up to date*, trăiesc acest timp și nu altul, din cărțile de istorie. Și să-ți mai spun ceva: esența actului sexual, natura lui... filosofică, ha, este contrarietatea, tensiunea, conflictul care se cere rezolvat. Or, toate astea rimează cu lupta, ostilitatea, rivalitatea, competiția, pericolul. Nu rimează cu liniștea, siguranța, floricele pe câmpii și alte acareturi de-astea, de pe vremea bunicii. Așa că eu sunt însăși esența filosofică a actului sexual, sunt vestala perfectă a lui Eros, cel mai tânăr zeu, dar și cel mai obosit de-atâta amor... dragul de el.

Puteam să emigrez în Franța sau să plec înapoi în Italia, eram fericită oricum, dar am preferat America, după Bosnia și Olanda, pentru că, la americani, fericirea implică sexul chiar în denotație, adică *happyness* - *ha'penis*. Păi nimeni nu s-a gândit la această decodificare, eu am descoperit-o la Madrid, unde m-am dus odată cu Goran.

Chiar el, marele cântăreț râvnit de toate femeile lumii. L-am întâlnit la un concert pe care îl dădea la Amsterdam, m-am oferit să-i fiu translatoare, îți dai seama, cine putea vorbi, în Olanda, sârba și engleza în același timp, doar eu. El avea o translatoare oficială, a pus-o pe liber și m-a luat pe mine. Da, am o slăbiciune pentru spațiul iugoslav, bărbații de acolo sunt o combinație curioasă de brutalitate și umanitate slavă. Și-am plecat amândoi la Madrid. Acolo, unii spanioli pronunță fericirea în engleză chiar așa, *ha'penis*, e o problemă de accent. Chiar la vază, când am coborât din avion, era o ofițereasă foarte drăguță, ne-a ștampilat vizele și ne-a întrebat cu ce ocazie în Spania. Goran avea concert, dar eu? Păi... am avut un moment de pauză. Și-atunci spaniolaica a zâmbit cu gura până la urechi - *You're looking for ha'penis, right?/Sunteți în căutarea fericirii, nu?* Am râs cu Goran de m-am prăpădit. Dar pe urmă m-am gândit serios. Normal că America e patria fericirii, scrie și în Constituția lor, ești îndreptățit să-ți cauți fericirea până-n pânzele albe. Așa că l-am convins pe bărbatu-meu să emigrăm. Poate spera să mă recucerească, nu știu... Și eu m-am gândit că, schimbând mediul, alți bărbați, alte situații, aș fi putut să-mi recapăt interesul și pentru el, să-i descopăr, eventual, alte fațete. Hmm... Visuri americane... *Anyway...*

Bărbatu-meu s-a supărat prima dată, rău, după vreo cinci ani de căsătorie. Făceam dragoste și începuse să nu prea mai meargă, aveam amândoi un *blank*. Și-atunci l-am întrebat: „Ce se întâmplă? Nici tu nu te poți gândi la altcineva?”. A rămas ca la dentist, a început să zbiere ca un turbat: „Cum, tu te gândești la altcineva când ești cu mine? Ce sunt eu, păpușă gonflabilă?”. „Da, mă gândesc la Caligula și la Nero. Te deranjează?” A început să urle ca

un apucat. „Cine sunt ăștia, potăile vecinilor?” (Aveam un vecin cu doi labradori, Caligula și Nero.) „Nu, dragă, sunt împărații romani originali, stai liniștit...” Ca să-l împac, i-am sugerat o practică afrodisiacă romană – să mă tundă. A fost de acord. Îmi tundeau cu aplicație părul pubian, eu goală pe pat, el gol în picioare, lângă mine. În timp ce proceda cu mare atenție, migălos chiar, îmi plăcea să-i țin sexul în mână, să-l simt cum crește, nemăsurat, dar numai atât, fără intromisiune, n-aveam chef de clasicisme. Mă excitam fantastic doar cu lamele reci ale forfecuței atingându-mă din când în când prin zonă, mici șocuri de freon pe clitorisul meu încins, retezându-mi firișoarele până la orgasm, era suficient pentru mine. În timpul ăsta, el avea erecții puternice, se pare dureroase, și voiam, la rândul meu, să-l tund și eu cu forfecuța, dar, fiind musulman, nu se lăsa. Voia intromisiune, iar eu nu voiam, pentru că ăsta era tot șpilul, platonicitatea asumată contra tentației maxime, dacă mă-nțelegi... Și-atunci făcea crize, spârgea prin casă. Ce să-i fac? Am avut cele mai bune intenții, dar n-a mers.

Ajunsă în America, am descoperit că bărbații americani sunt cam inhibați, ceea ce bineînțeles că nu-mi convenea. Au făcut atâtea legi care standardizează relațiile dintre sexe, încât au ucis orice urmă de imprevizibil sau magie, adică exact pe ce mă bazez eu. La serviciu se feresc să facă vreun compliment vreunei colege, pentru că femeia repede îl reclamă la Resurse umane pentru „hărțuire” și-l dă afară. Or, dacă nu-mi face un compliment, dacă nu mă hărțuiește puțin, dacă își reprimă dorința tot timpul și o înghite ca pe o gumă de mestecat și mă privește cu ochi orbi, ca pe un monitor de computer, cum să-l mai seduc? E ca o pisică speriată, îl apuci de cap și el se trage înapoi. E

imposibil să manipulezi asemenea bărbați speriați de bombe. Pe stradă nu te-agață nimeni, e oribil. Purtam taioare tăiate adânc între sâni. Aveam vreo zece taioare din astea, de diferite culori, în fiecare zi veneam cu altul. Pantofi *high heels*, bineînțeles. Chestia cu pantofii e de râsul curcilor la americance. Aveam o colegă drăguță, venea tot în taior, dar cu adidași. La serviciu, dimineața, schimba adidașii cu pantofii, la terminarea programului îi schimba din nou și o pornea pe străzi așa, în taior și teniși. Nu era singura. Sunt pline străzile de femei îmbrăcate *very professional* și cu teniși în picioare. Cred și eu, picioarele lor n-au antrenamentul și nici cultura trotuarelor est-europene, bătucite de vremuri, noroi, zloată și praf cât cuprinde. E mai comod în teniși, nu zic, dar impresia e deplorabilă, bărbații nici măcar nu se uită, își văd de drum, tăcuți ca niște sfincși. Mie, care purtam tot timpul pantofi cu toc, îmi convenea situația, mă scotea în evidență, mă singulariza în peisajul străzii. Bărbații se înveseleau și umerii li se îndreptau brusc la trecerea mea. Unii aveau chiar curajul să se uite în ochii mei și să-mi spună *Hello...* Alții mai întorceau capul după mine, se mai loveau de câte un stâlp sau de cei care veneau din sens opus... Drăguț... Cei mai mulți, însă, trec pe lângă tine ca teleghidați. Trebuia să înscenez o ciocnire fizică destul de dură, o coliziune, din care amândoi să ne dezechilibram și să cădem, pentru ca, apoi, din schimbul de scuze și din jena reciprocă, să iasă eventual ceva, un schimb de telefoane, o invitație la *lunch*, chestii d-astea benigne, dar cu potențial erotic. Era complet burlesc. Trebuia să dai un pumn unui bărbat ca să-și aducă aminte că ești femeie. Asta pentru că, la ei, în mod normal, dacă un bărbat se uită mai atent la tine, poți să chemi Poliția. Pasămite, te-a dezbrăcat cu privirile, atac la pudoare. Dacă ar fi fost după mine, eu aș fi chemat Poliția din cauză *că nu se uitau!* Mă



rog, noi, est-europencele, suntem altfel. Da, femeia americană îi chinuie rău pe bărbați. Un prieten, doctor ginecolog, mi se plângea că e nevoit să emigreze în Mexic. „Dar ce te-a apucat, dragule, după ce mi-ai cântat tot timpul cât de mândri sunteți voi de America, vrei acum să fugi în Mexic? Ai înnebunit?” „Nu, am divorțat.” „Ei și?” „Și trebuie să plătesc fostei soții 500.000 de dolari.” „Atât de mult? Câți copii aveți?” „Niciunul.” „Atunci?” „Judecătorul mă forțează să plătesc o cotă parte din cât voi câștiga eu până la sfârșitul vieții profesionale de doctor.” „Nu mai spune! Interesant! Pe ce motiv?” „Că mi-am luat diploma în timp ce eram însurat cu ea. Se consideră că mi-a asigurat confortul psihic necesar studiului și că are și ea dreptul să beneficieze de banii pe care îi câștig de pe urma acestei diplome.” „Și? Așa e? Ți-a asigurat confortul?” „*What a fucking comfort!*! Mâncam pe la restaurante chinezești și învățam la bibliotecă. Acasă aveam un iad feministo-independent care era cât pe ce să mă bage la balamuc. Înghițeam Prozac cu pumnul.” „De ce n-ai divorțat de-atunci?” „N-a vrut ea. M-a păcălit. Plângea și spunea că ea mă iubește și să-i mai dau timp, că lucrurile se vor aranja, că avem doar un *gap* temporar de comunicare. M-a dus așa, cu zăhărelul, până mi-am luat diploma. După aceea, la câteva luni, cu o scârbă suverană, m-a anunțat că s-a răzgândit, că, după un atent examen de conștiință, a ajuns la concluzia că trebuie să divorțăm.” „Mă scuzi, dar și tu ești un naiv. M-așteptam, ca ginecolog, să te pricepi cât de cât la femei.” „Păi, nu, că n-are nicio legătură una cu alta. N-are legătură anatomia femeii cu fiziologia ei existențială. *No connection at all*. Valabil oriunde în lume.” „Aha, deci globalizare?” „Nu globalizare, sodomizare!” „Cum adică?” „Uite-așa, sodomizarea bărbatului american de către femeia americană.” „La figurat vorbind?”... „Deocamdată. Dacă ar putea, ar face-o

și la propriu.” „Ca fantezie?” „Nu, ca egalitate între sexe.” „Și ce-ai să faci acum?” „Păi, ar trebui să vând casa și să-i dau banii. Altfel îmi suspendă licența și-mi pune poprire pe contul din bancă. Așa că fug în Mexic. Cu bani cu tot. *Cash. Cash and carry!* Mexicul recunoaște pe loc diploma americană. Trăiești ca în pampas. Plus că mexicancele mai au frica lui Dumnezeu, nu te ard ca pe un neg.” „Vrei să spui că în spaniolă nu se ciocnește anatomia cu fiziologia existențială?” „Se ciocnește, dar nu chiar așa.” „Știi spaniola?” „Nu.” „Și-atunci? De ce nu fugi în Canada?” „În Canada e frig. Nu suport frigul. În Canada fug avocații.” „Care avocați?” „Avocații care sunt în situația mea. Divorțați și cu banii luați de neveste. Dar ăștia măcar își merită soarta, întrucât *ei* au făcut legile astea în Congres, ca să aibă cât mai multe procese, să câștige cât mai mulți bani. Acum li se întorc în cap și fug și ei, ca potârnichele, prin Canada, pe unde pot.” „A, înțeleg, avocații suportă frigul...” „Nu-l suportă nici ei, dar în Mexic nu se vorbește englezește, n-au cum să practice. Pe când eu, ca doctor, pot să practic oriunde, sexul femeii vorbește aceeași limbă, indiferent de meridian.” Aici mi-a plăcut, de ce să nu recunosc. I-am dat dreptate, îmi făcea reduceri substanțiale de fiecare dată când treceam pe la el. Am vrut să mă culc cu el chiar acolo, pe masă, m-a excitat teribil confesiunea lui, în timp ce mă consulta cu degetele lungi și moi, ca de femeie, a refuzat cu obstinație, de frică să nu-l reclam și să-și piardă licența, că se culcă cu paciente. I-am explicat că eu nu sunt... eu sunt est-europeancă<sup>6</sup>, am altă metafizică, nici prin cap nu-mi trece

---

<sup>6</sup> Comunismul s-a bazat, între altele, pe reinventarea realității; din trecut – cu ajutorul istoriei, din prezentul ante-decembrist – cu ajutorul presei. Deficitul de aderență la populație a subminat totdeauna regimurile comuniste, care aleargă mereu după legitimizare și credibilitate, fără însă a le putea avea vreodată cu adevărat.

să reclam, noi în comunism eram obișnuite să facem schimb de servicii în natură. Nici vorbă, a zis, îi plăteam destul ascultându-l. Asta m-a surprins, de obicei doar femeilor le place să se plângă, să fie consolete, dar probabil că de-atâta ginecologie începuse să-și schimbe personalitatea. Știi, psihiatrii devin nebuni, generalii își bagă trei degete sub veston ca Napoleon, politicienii

---

În cadrul rescrierii istoriei, în special a secolului XX, într-o țară care n-a avut niciodată, până la 23 august 1944, nimic în comun nici cu ideologia repectivă, nici cu punerea ei în practică, evenimentele și realitatea erau deformate după cum cerea nevoia de legitimare a ideii comuniste. Păcatul original al imposturii, al instaurării prin fraudă (falsificarea alegerilor din 1946) și crimă (uciderea a sute de mii de rezistenți) trebuia ascuns, șters, aneantizat printr-o „nouă istorie”. În manuale, de exemplu, numele și rolul regilor României, artizani ai momentelor naționale cruciale, erau aproape șterse, după cum satanizarea regimurilor „burghezo-moșierești” (care, în realitate, au ctitorit România modernă) era prezentă la tot pasul. (Demonizarea partidelor istorice, în special a Partidului Național Țărănesc, a continuat și după decembrie ‘89.) În schimb, „noua istorie” nu sufla un cuvânt despre dimensiunea antebelică microscopică a Partidului Comunist Român, nici despre anexarea sa la remorca Moscovei, prin Comintern, și nici despre atitudinile sale politice profund antinaționale, între care „la loc de cinste” figura cedarea Basarabiei și Bucovinei către URSS.

Iată o mostră de mistificare crasă întâlnită în cultura oficială a vremii: despre o anume personalitate a istoriei naționale, Dicționarul Enciclopedic din 1962 scria: „A fost unul dintre cei mai de seamă reprezentanți ai tendințelor imperialiste agresive ale burgheziei și moșierimii române, a inițiat participarea României la cel de-al doilea război balcanic și anexarea Cadrilaterului, a inițiat și organizat intervenția împotriva Rusiei Sovietice și împotriva revoluției socialiste din Ungaria, a reprimat mișcarea muncitorească revoluționară și a scos în afara legii Partidul Comunist”. Cine era personalitatea astfel caracterizată de istoriografia comunistă? Nimeni altul decât Ionel I.C. Brătianu, președintele Partidului Național Liberal în perioada 1908-1927, artizan al României Mari, președintele Consiliului de Miniștri sub a cărui guvernare țara noastră a căpătat impulsurile modernității și

pufăie trabuce ca Churchill, iar ginecologii devin femei. Asta e situația.

Indiferent de naționalitate, bărbații sunt proști, orice s-ar spune. Cel mai mult mă irită cei care se îndrăgostesc. Sunt inconștienți. Sau sinucigași. Și mă întreb: cum își permit?

---

prosperității (prin implementarea, la 1923, a celei mai moderne Constituții europene, prin aplicarea reformelor electorale, agrare, a Administrației și Justiției), pe scurt – unul dintre cei mai mari bărbați de stat pe care i-a dat România vreodată. A avut norocul să trăiască mai înainte de ocupația sovietică, altfel ar fi murit – ca și urmașul său, Dinu Brătianu – în temnița de la Sighet și nici osemintele nu i-ar mai fi fost găsite.

După cum trecutul mai mult sau mai puțin îndepărtat era astfel reinventat în paginile cărților de istorie, tot așa prezentul era și el reinventat în paginile presei. Scopul era, în primul rând, spălarea continuă a creierelor, anestezierea, menținerea populației într-o realitate iluzorie, falsă, paralelă cu cea adevărată, pe care, de altfel, fiecare o simțea nemijlocit, zilnic, pe propria piele. În această situație, *ambivalența existențială* la scară de mase n-a putut decât să se adâncească. Distanța dintre articolele ditirambice din paginile ziarelor și viața ternă, fără orizont, plină de privațiuni, suprasaturată de problemele de subzistență elementară era astronomică. La fel distanța dintre prezentarea exaltată a „succeselor” în întrecerea socialistă (bazate pe raportări false) și starea falimentară în care se afla, de fapt, economia țării. Marile izbânzi în edificarea societății multilateral dezvoltate, cultul personalității (mai mascat la Dej, apocaliptic până la grotesc la Ceaușescu), formarea omului nou, amalgamarea sentimentului național cu dragostea pentru partid și conducătorul iubit erau temele cvasi-exclusive ale presei. În pagina de Externe, uraganele și incendiile cele mai devastatoare, crimele cele mai oribile, nedreptățile sociale cele mai flagrante se petreceau în Statele Unite, „promotoarea capitalismului și a imperialismului monopolist de stat”. Când partidul dorea să mazilească pe cineva, respectivul era mai întâi înfierat în presă, care juca rolul de executor public. Când partidul nu voia să intre în coliziune directă cu partidul de la Moscova sau cu alte partide frățești, presa găzduia imediat un

Cum îşi permit să se îndrăgostească de mine, de o zeiţă?! Şi nu se lasă, nu se lasă, domnule, până nu îi umilesc în cele mai sofisticate sau rudimentare feluri. Atunci se supără şi mă lasă în pace. Unii nu se lasă nici atunci. Insistă. Paradoxal, dar aştia, dintr-odată, devin interesaţi pentru mine. Dintr-odată ai impresia că dai într-un zid, iar zidul nu numai că nu se mişcă, că nu dă înapoi, dar vine în continuare peste tine. Asta devine o senzaţie foarte sexy. Senzaţia că, orice ai face, n-ai scăpare, trebuie să-i cedezi, că este o fatalitate căreia trebuie să i te supui. Ce mă

---

articol de exprimare contondentă a punctului de vedere respectiv. În preajma congreselor partidului, presa insera mii de adeziuni şi exprimări fierbinţi ale spiritului partinic, revoluţionar. Cuvântările dictatorilor se lăfăiau pe pagina întâi, la fel tezele de partid, la fel şedinţele Comitetului Central sau întâlnirile oficiale, de 23 August sau de 1 Mai, ale înaltei nomenclaturi, la care tovarăşii din conducerea de partid şi de stat veneau, la început, împreună cu soţiile, apoi (după ascensiunea politică a soţiei dictatorului) singuri. În schimb, cazurile femeilor care, după provocarea improprie şi ilegală a unui avort, erau lăsate să moară pe masa de operaţie sub ochiul vigilent al Securităţii şi Procuraturii nu-şi aveau loc nici măcar pe muchia ziarelor. Nici penuria de alimente şi medicamente şi nici cozile interminabile la gheare de pui. Nici caloriferele reci din timpul iernii, nici beznă de pe străzi şi din casele oamenilor. Niciuna dintre vicisitudinile vieţii de zi cu zi în regim comunist românesc nu transpărea în paginile ziarelor. În România presei comuniste nu se petrecea nicio faptă antisocială, nicio crimă, niciun viol, nimic din ce ar fi putut compromite armonia fericirii generale. De asemenea, erau complet trecute sub tăcere încercările de traversare clandestină a graniţei spre Iugoslavia sau Turcia, soldate de cele mai multe ori cu morţi, răniţi, arestări şi condamnări. Realitatea era fie ignorată, fie cosmetizată şi transformată în opusul ei. Doar viaţa culturală îşi avea unele nişe de respiraţie. Singurele bucurii autentice, reflectate conform cu realitatea, erau victoriile sportivilor în întâlnirile internaţionale sau la olimpiade, pe care partidul le folosea, şi pe acestea, ca pe ocazii de compensare a stării generale de lehamite vegetală şi depresie naţională, ca pe baloane de oxigen pentru un organism social forţat să supravieţuiască în *dublă personalitate*, aflat din această cauză în agonie continuă.

excită, la acest tip de bărbați, este că sunt de o nesimțire totală, asta îmi dă senzația că sunt foarte siguri pe ei, ca și cum, în ochii lor, aș fi un copil pe care – chiar dacă te trage de mustăți, te bate cu palma peste obraji, te poreclește în fel și chip, îți face măscări, îți toarnă dulceață în pantofi – n-ai cum să-l iei în serios, n-ai cum să te superi, te *faci doar că te superi*. Până la urmă tot îl convingi să se spele pe dinți sau să facă gargară cu ceai de mușetel. Bărbații de acest gen, pe post de tată, știu de la început să nu te ia în serios – și ăstora nu le rezistă nicio femeie, cu atât mai puțin eu, care nici nu-mi propun asta, dar ei n-au de unde să știe, toți pleacă de la ideea că femeile rezistă, se opun, din diferite motive, chiar mimate, mai ales mimate. Ei bine, nu! Nu e cazul meu. Dacă am acea străfulgerare... chimică, eu nu mimez, nu rezist niciodată. Pentru că pierdem timpul. De la primul contact vizual, caut să ajung cât mai repede cu el în pat. Fără nicio rezistență. Rezistența e... din partea lui, care nu înțelege, n-are inițiativă, n-are curaj. Unii tatonează, tatonează la infinit, până mi se acrește și... îi pierd de mușterii pe drum. Culmea este că tocmai ăștia, odată ajunși în pat, se grăbesc, parcă dau turcii. Când, de fapt, ideal e tocmai invers. Repede să ajungem în pat, lent, cât mai lent să ne sculăm din el. Of, Doamne-Doamne... Dar bărbații mai sunt imaturi și altfel. Pun semnul egalității între frumusețea femeii și pulsuniile ei lăuntrice, lucruri care n-au nicio legătură unul cu altul. Dacă sunt urâtă, nu înseamnă că nu pot fi focoasă, iar dacă sunt focoasă, nu înseamnă automat că trebuie să fiu și frumoasă. Nu e o relație de biunivocitate în realitate, ci doar în mintea bărbaților. De aceea, de exemplu, a trebuit să-mi măresc sânii. Bărbații și-au creat fetișul sânilor mari, când de fapt ce contează, ce-ar trebui să-i intereseze este senzitivitatea lor – cum reacționez când sunt atinsă pe sâni și cum

chestia asta îi excită pe ei la culme. Dacă sânii sunt tari ca lemnul, dar la fel de fără viață, simple baloane umplute cu apă și sare, sau sunt din material fisionabil care mă aduce pe mine (și, apoi, și pe ei) la explozie – asta ar trebui să fie problema lor, dar nu e. Îi urăsc, dar n-am ce face. Asta e regula jocului. Trebuie să le iei ochii până să ajungă să pună mâna. Sunt unii care au un al șaselea simț și „miros” femeia de la distanță, indiferent de înfățișarea ei anatomică – dar ăștia sunt foarte puțini. Așa cum și invers, din câte am descoperit, între frumusețea masculină și abilitățile sexuale nu există neapărat o legătură, o relație de cauzalitate, așa e și la femei. De ce nu le intră asta în cap, nu știu.

Nu există fixație mai infantilă și mai americană decât fixația mamară. Eram translatore la o firmă de avocatură din New York. Aveam douăzeci și șapte de ani și m-am hotărât să-mi fac implant cu silicon. Aveam bani, puteam să plătesc oricât. Chirurgul încerca să mă convingă să nu-i facem așa mari. Eu îi voiam mari, cât mai mari. Nu poți să cucerești Statele Unite dacă ai niște găgâlici. Țară imensă, cât un continent, are beția grandorii. Doctorul, unul Dannys Borruck, scoțian de origine, îi tot dădea înainte cu proporția. Acum, și proporția asta este o chestiune de cultură. Am studiat problema câteva luni. Spaniolilor, de exemplu, le place femeia planturoasă, brazilienilor sânii potriviți, nu prea mari, francezilor sânii plați, argentinienilor sânii pară etc. Chiar și de-a lungul și de-a latul Americii, standardele variază, inclusiv din cauza climei. În California sau în Texas, de exemplu, unde e cald, sânii mari sunt la mare căutare pentru că se poartă bluze ușoare, decolteuri adânci și trebuie să ai ce să arăți. Nu porți bluze ușoare, de vară – ești ridicolă pe căldurile alea.

Le porți, dar n-ai sâni – ești iar ridicolă. Așa că sâni mari sunt un *must*. La New York sau în Nord e altă situație. E mai frig, îi ascunzi sub pardesiu, mai merge. Dar dacă ești implicată în viața socială, trebuie să scoți pardesiul oricum. Și nu e vorba numai de sâni. Unii încearcă să-și atenueze chiar și amprente etnice. Asiaticele își fac dublu lifting, italiencele și evreicele își îndreaptă nasul, mexicancele își pun proteză dentară, afro-americele se fac albe și-așa mai departe. Mă rog, până la urmă am acceptat mărimea C. Bun, dar problema era alta. Nu puteam să apar la serviciu, de pe o zi pe alta, cu alți sâni. Una, că toate femeile ar fi strâmbat din nas, se cam oftică unele, mai ales într-o firmă de avocatură, unde aparența de seriozitate e mult mai importantă decât toate alineatele de legi la un loc. Atunci m-am gândit să fac Dreptul la New York University. După asta mă angajam la altă firmă, cu alți sâni, și problema era rezolvată, pentru că noua firmă n-avea de unde să știe ce sâni avusesem eu înainte. În plus, momentul era foarte favorabil, bărbatu-meu era plecat din America și-l puneam și pe el în fața faptului împlinit. Ah, da, era de o gelozie feroce. Mai ales în legătură cu sâni. Numai că eu am fost cinstită de la început, *e/* a înnebunit ulterior. Eu am fost cinstită, încă de când ne-am cunoscut am umblat pe plajă, la Adriatică, *topless*. Deci a putut să-și dea seama, a luat cunoștință că am plăcerea etalării sânilor. Dacă avea ceva de spus, trebuia să spună atunci, nu ulterior s-o ia razna. Dar n-a obiectat nimic. Cred și eu, i-a plăcut că toți bărbații mă divinizau ca pe-o zeiță, iar el avea zeița în pat. Numai că, odată ajunși în State, în loc să-și poarte crucea, a început să facă scandal. Păi, scuză-mă, te iau și de bărbat, îți fac și doi copii ca doi îngeri, și băieți pe deasupra, și tot nemulțumit ești?! Du-te, dragule, lasă-mă, că nu mai am aer! Dar ce, sunt supus otoman?! Da, el era musulman, și



ce dacă? În primul rând că nu era un musulman habotnic. Era foarte moderat. Și, în al doilea rând, musulman-nemusulman, să-și vadă de treaba lui. Suntem în primul rând o femeie și un bărbat, poate să-mi recite toate versetele Coranului, tot asta rămânem – o femeie și un bărbat. Adică, stai puțin, eu sunt ecumenică, mă îndrăgostesc de un musulman cu toată inima, dincolo de orice religie, îi dau tot ce am mai bun și el nu poate să se îndrăgostească, necondiționat, de o creștină, tot moderată. Păi nu merge așa! În loc să fie fericit că o femeie ca mine l-a luat de bărbat, el îmi încurcă viața. Și mă mai și bate. Păi sigur că m-a bătut. Nu ține de religie, dar bătaia rămâne bătaie. Nu, nu e dovadă de dragoste. În America, decât să bați o femeie, mai bine te duci să te spânzuri! Nu, nu e ca la noi. Nici vorbă de dovadă de dragoste. M-ai bătut, ai murit. M-a târât prin casă, m-a strâns de gât de două ori. Mi-a plăcut puțin că mă sufocam, mă excitasem toată, dar n-are legătură una cu alta, e o chestiune de principiu, așa că m-am făcut că leșin. S-a speriat mai tare ca mine. Asta am și vrut, l-am manipulat încă o dată. Dictatorial... dictatorial, dar nici chiar așa! Îmi place, e-adevărat, dar nu e același lucru, *nu era consensual*. Îmi place să fii dictatorial în pat, dar în afara patului eu sunt șeful, eu sunt dictatorul<sup>7</sup>. Vrei așa,

---

<sup>7</sup> Marota comunismului ratat (și corolarul ei, sindromul nostalgiei) a fost lansată în decembrie '89 de către sistema remanentă și a subminat considerabil progresul societății românești în anii tulburi de tranziție. Potrivit marotei comunismului ratat, „comunismul ar fi fost bun, dar a fost prost pus în practică, de oameni nepricepuți sau ticăloși, care au deturnat învățăturile marxist-leniniste, murdărindu-i, întinându-i idealurile”. Este aici o înșelătorie subtilă cu scopuri cât se poate de practice, pusă în circulație pentru a răsuci încă o dată mințile oamenilor. Inițial, a avut scopul de a deturna revolta populară de la eliminarea comunismului, ca sistem, la eliminarea câtorva înalți responsabili care „au întinat idealurile” (adică soții Ceaușescu – executați și membrii C.P.Ex. – închiși). Ulterior, a oferit

bine, nu - *pa*, altfel nu se poate. Și-am făcut operația de implant. Acum o să te surprind încă o dată. N-am făcut-o pentru bărbați. Am făcut-o pentru mine, pentru că mă iubesc mai mult decât orice pe lume. Felul cum arăt este un cadou pentru ceilalți, dar în primul rând pentru mine. Da, mă iubesc pe mine - și ce-i cu asta? Toate femeile ar vrea să aibă frumusețea mea. Care femeie nu se iubește

---

un alibi general *pactizării forțate ante-decembriste popor-sistem*. Mesajul subliminal era cum nu se poate mai străveziu: nimeni nu trebuie să-și facă examene sau muștrări de conștiință, nimeni nu trebuie să se considere vinovat moral sau altfel pentru dezastrul la care se ajunsese, toată lumea să stea liniștită, să doarmă fără angoase, întrucât idealurile au fost bune, atâta doar că o mână de oameni vicleni și răi au pus mâna pe aceste idealuri și le-au ascuns în vilele din Bulevardul Primăverii. Va să zică, nu sistemul de idei și concepte comuniste, în întregul lui, ar fi fost responsabil de dezastru, ci doar unii activiști de prim rang, liderii, adică primul eșalon, care au pus mâna pe idealuri, le-au anexat și murdărit, compromițându-le. În consecință, al doilea, al treilea eșalon al nomenclurii de partid, de Securitate și restul activiștilor, fiind curați ca lacrima, puteau să-și vadă liniștiți de treburi (de treburile acaparării noii puteri).

Recunoaștem aici două diversiuni cuplate: prima - exaltarea și generalizarea frauduloasă a celor câteva (puține) clișee care funcționau în perioada comunistă, cum ar fi învățământul de toate gradele, gratuitățile din educație, metroul, deși toate au fost rodul muncii poporului român, nu al regimului comunist. (Cunoscând ineficiența păguboasă și lipsa crasă de randament a economiei centralizate comuniste, este sigur că orice alt sistem bazat pe economia concurențială - gestionat cum se cuvine, fără fraude - ar fi produs în aceeași perioadă de timp lucrări într-adevăr ample și de bună calitate, de exemplu o rețea mai densă de metrou sau o rețea de șosele de care România duce și astăzi lipsă.) Gratuitățile la care populația era perfect îndreptățită (nu i se făcea niciun favor) reprezentau, de fapt, doar un procent infim returnat din uriașa povară, plătită tot de popor, pentru a acoperi găurile uriașe din economie, acțiunile propagandistice și de cult al personalității liderilor de partid și de stat, călătoriile în Africa și aiurea, scumpe și perfect inutile, ajutoarele samaritene oferite țărilor în curs de

pe ea însăși? Numai că n-au curajul și nici banii mei. Eu am și una, și alta și nu trăiesc decât o singură dată. Puțin îmi pasă de ce crede lumea, de ce spune lumea. *Lumea*, dacă ar fi în locul meu, ar face la fel ca mine. E ipocrită, e poltronă? Nu, lumea e așa cum e, nici bună, nici rea sau și bună, și rea, cum vrei s-o iei. Cel mai bine este să n-o iei în seamă. Nimic nu mă face mai fericită decât privirea

---

dezvoltare, plata sistemelor securiste, a tehnicii operative, de ascultare, de filaj etc., cu care erau hăituiți cetățenii pe străzi, la serviciu, în pat etc. Patruzeci și cinci de ani, poporul român și-a plătit din greu propriii călăi și totuși *marota comunismului ratat* și *sindromul nostalgiei* funcționează și astăzi (ca și cum toate cele de mai sus nu s-ar fi întâmplat niciodată). Pândind din cotloanele sărăciei, *sindromul nostalgiei* indică încă o dată amnezia generalizată de care suferă România, amnezie care este, la urma urmei, tot o formă de *ambivalență existențială*, ștanțată de fostul regim pe creierul oamenilor, ambivalență din care foarte mulți români nu se pot smulge.

A doua diversiune conținută de *marota comunismului ratat* constă în insuflarea regretului față de stoparea, în decembrie '89, a drumului către mărețele realizări care așteptau la orizont, adică față de ratarea „adevăraturii” comunism care, construit corect, ar fi adus, pasămite, numai lapte și miere pentru toți cei mulți și nevoiași. S-a acreditat astfel minciuna că regimul totalitar, dictatorial, ar fi fost altceva – o deviere nenorocită și ghinionistă de la „adevărata orânduire comunistă”. Chiar și astăzi, pe fondul nemulțumirilor populației, generate de starea economică precară și de lipsurile cotidiene, recursul la vremurile comuniste, când fiecare avea un loc de muncă (în care salariatul mai muncea, mai se făcea că muncește, iar statul se făcea că-l plătește), a devenit tot mai frecvent. Tribulațiile, derapările, defectele trecerii originale de la economia monopolistă de stat la economia de piață au facilitat și multiplicat și ele aceste nemulțumiri. Nostalgia după „vremea ghearelor de pui” și a „adidașilor de porc” este încă prezentă și mulți gândesc, dacă nu spun, mai ales în momentele de criză, că „era mai bine înainte”, uitând, eludând, pur și simplu, traumele trecutului.

Nu e mai puțin adevărat că, indiferent de cât de mari au fost traumele, timpul vindecă toate rănilor. Susținătorii și promotorii

admirativă a copiilor mei când îmi spun: „Mami, ești atât de frumoasă...”. Bineînțeles că nebunul de bărbatu-meu a crezut că mi-am mărit sânii pentru alt bărbat. Naivul. Nu pentru alt bărbat. Pentru *alți* bărbați. Pentru *toți* bărbații care există și pentru cei care nu există. Inclusiv pentru el. Și ce dacă un altul îmi vede sânii, înseamnă că automat mă culc cu el? Și chiar dac-ar fi așa, din moment ce mă

---

*marotei comunismului ratat* profită din plin de această tendință firească a firii umane – aceea de a uita lucrurile rele și de a le păstra în memorie doar pe cele bune. Este un mecanism mental cunoscut, caracterizat, în esență, de imposibilitatea individului de a aneantiza o perioadă de istorie care a coincis cu o parte din propria viață, cu micile sau marile lui momente de fericire personală. Nimeni nu face minimul efort de a se gândi că poate s-ar fi bucurat de momente și mai frumoase și ar fi avut cu adevărat împliniri (nu firimituri de rudă săracă) dacă ar fi trăit, pur și simplu, sub o altă orânduire. Întrebat, la un miting de comemorare a lui Stalin la Moscova, de ce ovaționează pentru călăul care a omorât zece milioane de ruși în timp de pace, un bătrân pravoslavnic a răspuns: „Eu pe vremea aceea puteam să fac dragoste cu femeia mea. Au fost vremurile cele mai bune”.

Potrivit unui sondaj Gallup, după douăzeci de ani de post-decembrism, românii tot mai credeau, în proporție de peste 35 la sută, că ideea comunistă a fost bună și doar aplicarea deficitară. În mentalul acestei părți din public, comunismul a fost ratat doar din cauză că punerea lui în practică a fost nereușită. Mai mult, sunt români – în jur de 10 la sută – care cred că nu numai ideea, dar și punerea în practică a fost bună! Rezultă că aproape jumătate din populația țării se află într-o completă confuzie de valori socio-economico-politice – de fapt, o altă formă de manifestare a aceleiași *ambivalențe existențiale remanente* care guvernează în majoritate societatea română post-decembristă.

Nimeni nu le poate explica acestor oameni că, din păcate, atât ideea, cât și punerea în practică sunt la fel de dezastruoase. Când statuează o societate condusă de un partid unic și dictatura unei clase (clasa muncitoare) asupra tuturor celorlalte clase sociale, comunismul se definește, din start, ca o orânduire totalitară sau dictatorială. Când spui comunism, spui regim totalitar. Echivalența este perfectă, nu există aici jumătăți de măsură – semidictatorial

întorc la tine, care-i problema? Gelozie?! Ce-i aia gelozie? Gelozie e atunci când mă culc cu altul și nu mă culc cu tine. Dar când mă culc și cu tine, ce gelozie?! Mai mult, când mă întorc mereu la tine, nu înseamnă că te-am ales pe tine, nu înseamnă că tu ești cel mai bun? Atunci, de ce gelozie? Cum să trag concluzia că tu ești cel mai bun dacă nu mă mai culc și cu alții, dacă n-am termen de

---

sau semitotalitar. Nu există comunism „luminat” sau „cu față umană” decât în măsura în care acceptăm că există pușcărie cu față umană, în care ți se dau un blid de mâncare și un sfert de oră în plus la vorbitor. Dar pușcăria rămâne tot pușcărie, adică lipsire de libertate. Comunismul dezghețat, cu față umană, este tot comunism, pur și simplu, adică acea orânduire în care libertatea de exprimare este suprimată, proprietatea privată este cvasidesființată, iar individul redus la necesitățile lui biologice. Ca dovadă că în momentul în care Gorbaciov a încercat să introducă semi-libertatea de exprimare sau semi-descentralizarea, sistemul s-a prăbușit. Pentru că sistemul nu suportă semi-libertăți, ci se bazează doar pe non-libertăți. Orice încercare de reformare din interior a comunismului duce la prăbușirea lui, pentru că natura lui monolitică nu permite reformarea sau restructurarea, așa cum bazaltul nu poate fi remodelat, ci doar spart.

Defecțiunea fundamentală a conceptului este aservirea gândirii individului, ceea ce este o perfectă utopie negativă. Gândirea, esența ființei umane care dă specificitate individuală se refuză prin definiție oricărei aserviri. De aceea, pentru a pune conceptul în practică, comunismul are nevoie de calea prezumției de vinovăție, adică a culpabilizării generale, apoi a pedepsirii, adică a reprimării indivizilor care exprimă alte gânduri decât cele permise de canonul comunist.

Nu există „cale bună” sau „cale rea” de punere în practică a unui concept greșit. Conceptul și calea nu pot fi despărțite, un concept greșit atrage automat o cale greșită. De exemplu, *de la fiecare după posibilități, fiecăruia după nevoi*, slogan definit de dogmă ca „visul de aur al omenirii”, este, în practică, o imposibilitate perfectă. Cine, ce instanță poate să decidă care sunt posibilitățile fiecăruia? Și cine poate decreta care sunt nevoile fiecăruia? Nevoile unui individ țin tocmai de unicitatea lui, de specificitatea ființei lui. Când, în care mileniu, și unde, pe care tărâm, va exista măcar un

comparație? Realizezi absurdul situației? El voia să fie eroul meu, fără ca eu să știu dacă mai există și alți eroi pe Pământ. Adică, pe *ne ve!* Asta e lașitate, refuzul competiției. Și prostie. E ca și cum ai vrea să fugi de unul singur și să treci primul linia de sosire. Bravo, ce să spun, ești mare campion! Vorba Marlenei Dietrich (dacă nici ea nu s-o fi priceput la bărbați, atunci nu s-a mai priceput

---

singur individ care să dea exact cât poate (nu mai puțin) și să ia exact cât are nevoie (nu mai mult)? Răspunsul este unul singur: niciodată și nicăieri.

Așadar, calea greșită nu scuză conceptul pentru că este chiar rodul lui, al conceptului, care numai așa, pe cale teroristă, poate fi pus în practică. Comunismul pe care l-am trăit este comunismul adevărat, n-am ratat nimic, altul nu există. Comunismul este o perpetuă virtualitate a fericirii, care nenorocește și, în final, distruge viața oamenilor. Este ceea ce au trăit românii și ceea ce trăiesc și alte popoare din lume, cu variațiunile despotice sau de specificitate continentală aferente. Dictatorii nu sunt căile „deviaționiste” sau „extreme” ale comunismului, sunt chiar căile lui de existență, singurele, altfel nu poate fi, nu poate exista. A păstra idealurile și a-i incrimina doar pe dictatori este un nonsens pentru că dictatorii au luat naștere chiar din utopia acestor idealuri, mai corect spus – din încercările imposibile de a transforma utopia în realitate. Responsabile de dezastru într-o jumătate de Europă de-a lungul unei jumătăți de secol (aproape un secol în Rusia) sunt tocmai conceptul comunist și idealurile lui utopice, din care abia apoi s-au născut oamenii care „l-au întinat”, gen Stalin, Ceaușescu, Honnecker et comp.

Se pune întrebarea: cum a fost posibil acest *bluff* generalizat, această orbire cronică asumată, această hipnoză în masă care s-a numit comunism? Dacă ne uităm la istoria mai apropiată, aceea a jocurilor piramidale, în care sute de mii de oameni și-au tocat economiile ca să se îmbogățească, toți odată, peste noapte, fără să se întrebe nicio clipă dacă așa ceva e posibil; dacă avem în vedere și așa-zisele fonduri mutuale care au spoliat alte multe sute de mii, atunci avem răspunsul: nevoia disperată de basme, de autoiluzionare, disponibilitatea enormă de fantazare a mentalului public, rămas în continuare prizonier al „visului de aur al omenirii”. Escrocheriile numite jocuri piramidale, în care cu cât vin mai mulți

nimeni...): *El întotdeauna vrea să-și pună lucrul lui înăuntru. El și nimeni altcineva. Asta-i tot ce vrea. Așa e, pe cuvânt! Numai asta vreți. Patetic.*

La celălalt pol se află senzitivii, perdanții prin definiție. Aștia fac totul pentru o femeie, se sacrifică și pe ei ca s-o aibă. Normal că-mi vine să-i hăituiesc ca pe hoții de cai, proastă să fii să n-o faci. Sunt de toate națiile, dar românii bat recordul. Am întâlnit, la New York, un tip care n-a vrut să pună mâna pe mine, de ce crezi, pentru că își iubea soția de la București! Un băiat subțire, educat. L-am sedus în toate felurile, dar nu s-a lăsat. Asta m-a enervat teribil. Nu-mi place să-mi reziste cineva. Iar dacă mă refuză de-a dreptul, își ia un mare, un mare risc... L-am întrebat ce e cu el, nu-i e bine? „Înțelege-mă, o aștept pe Alina...” „Ei bravo, și pentru atâta lucru mă refuzi pe mine? Ce crezi că face ea acum în România, culege floricele pe câmpii sau dă acatiste la biserică? Îți spun eu ce face, caută bărbați. Adică nu caută, i-a găsit de mult, mai precis, chiar de-a doua zi după ce te-ai urcat tu în avion.” „Te rog, n-o cunoști pe Alina, te rog foarte mult! Este o fată extraordinară. Mă iubește cu adevărat, vorbim în fiecare zi la telefon, nu simt în vocea ei nicio notă falsă, e moartă după mine, ne iubim din liceu, nu m-a înșelat niciodată. Eu rezist aici și muncesc numai pentru ea. Vom reuși, vom reuși, vom fi fericiți, așa cum în țară n-am fi putut fi niciodată, visul ăsta american, mama lui, punem noi mâna pe el, cât de curând, cât de curând, nu poate fi la infinit o

---

participanți cu atât rămân mai mulți cu buzele umflate, dar în care toți contribuie fără să știe la bunăstarea celor din vârful piramidei (eșalonul I, II, maximum III, nu-i așa?), sunt chiar puii post-festum ai marii escrocherii comuniste. Sunt prize aspirate cu disperare de o populație bolnavă de visuri moarte în fașă, rămase moștenire din Marele Opium al popoarelor care se numește *Comunism*.

*fata morgana!...*” L-am lăsat în plata Domnului. Nu trăia decât pentru a-și aduce femeia în America. Muncea ca un dement, câte optsprezece-douăzeci de ore pe zi. Dimineața era programator la o firmă, după-masa chelner, noaptea taximetrist și visa la Alina. Bineînțeles că ea îi cânta în strună la telefon, se pisicea, se miorlăia, îi făcea capul mare. Într-un târziu, a reușit s-o aducă. I-a făcut *green card*, visul oricărui român ajuns în America, a băgat-o în serviciu, pe urmă i-a adus și părinții. Au trăit fericiți câțiva ani, până când femeia s-a așezat bine pe picioare, a învățat limba, cărțile de credit, mă rog, rânduiala locului. Apoi omul nostru, senzitivul, visătorul, îndrăgostitul și-a primit plata meritată: ea și familia ei l-au dat pe ușă afară, în mijlocul străzii! Pur și simplu! El s-a dus la poliție să-i reclame, dar „familia” a pretins că e violent. Așa că a rămas ca înainte, adică *out*! A făcut o criză, m-a căutat cu lacrimi în ochi să-l iert, era jalnic, l-am pus să se așeze în genunchi, fizic, l-am umilit, m-am jucat cu el în toate felurile, așa, *de pampalaisir* (câți bărbați n-au făcut cu mine același lucru – acum prinsesem și eu în sfârșit unul, dar nu e stilul meu cu bărbații, să nu mă-nțelegi greșit, a fost doar o toană), ajunsese ca o stafie. Până la urmă m-am gândit cum să-l umilesc definitiv. M-am prefăcut că cedez, că-l iert, l-am alimentat și cu ceva planuri comune de viitor, l-am jucat așa vreo două săptămâni, îmi aducea flori, bomboane de ciocolată, apoi am sugerat o cină romantică într-un restaurant japonez din New Jersey, am mâncat, el era ca un curcan beat, își pierduse orice urmă de atractivitate, mă și întrebam, între două înghițituri, ce mi plăcuse vreodată la bărbatul ăsta care acum mi se părea o cârpă, mă mâncau palmele să-l pocnesc, dar nu ăsta era planul meu, l-am pus să aleagă un motel foarte elegant, cu oglinzi, ceea ce a și făcut, era în al noulea cer, am intrat în cameră, am făcut un duș, am dat un telefon,



am ieșit goală direct din baie, m-am proptit pe picioare, în fața lui. „Poftim, să te văd...” l-am provocat cu o privire batjocoritoare. La început n-a înțeles. „Haide, ia-mă, doar de-asta suntem aici, nu? Ce ne mai dăm după deget?” Bineînțeles că s-a blocat, a încercat el câte ceva, preludii, l-am lăsat să le inițieze, dar nu m-am mișcat, mă uitam la el ca la o gănganie. După o jumătate de oră în care echipamentul lui nu depășise cota zero, m-am îmbrăcat, înfuriată, nu așa ne-a fost vorba, dacă nu ești în stare să culegi strugurii dulci, pune-ți scăriță, el era mai mult mort decât viu, că-mi vine și acuma să râd, du-mă acasă, ești în stare să conduci? Da, sunt, a îngăimat. Am coborât, în hol ne-am întâlnit ca din întâmplare cu un alt român, în realitate un tip care mă curta de multă vreme – îl amânasem din diverse motive – și pe care îl convocasem ramburs cu telefonul din baie, oh, bună, ce faci pe aici? l-am întrebat cu indiferență, am cazat pe cineva în zonă, a recitat el textul pe care i l-am stabilit, nu mă luați și pe mine înapoi în oraș? Ba cum nu, cu plăcere, m-am uitat sugestiv-poruncitor la tipul meu, da, desigur, poftiți, românii între noi trebuie să ne ajutăm, a bolborosit el. Ne-am urcat în mașină, eu m-am așezat în spate cu cel nou, iar el la volan. N-a rulat un kilometru și i-am și luat mâna ăstuia de lângă mine și i-am pus-o în poala mea, s-a uitat la mine, șocat, dar degetele i-au migrat cu de la sine putere între picioarele mele, am început să gem, intrasem în levitația mea obișnuită, ăla de la volan nu știa ce să facă, i-au căzut și mai tare umerii, nu putea să tragă pe dreapta pe *highway*, era obligat să conducă, cu noi în spate, sărutându-ne, mângâindu-ne, am avut și două orgasme foarte sonore, a condus așa, alb ca varul, că mi-era și frică să nu facă accident, până în oraș. Ne-am dat jos din mașină, eu i-am mulțumit și l-am sărutat pe obraz foarte amabilă, ăstalalt i-a strâns mâna, cordial, iar el era

stană de piatră, a rămas acolo, lângă mașină, o statuie în mărime naturală. Așa pățesc cei care mă refuză. Am auzit, pe urmă, că s-a întors în România, s-a închis într-o cabană și trăiește acolo, în mijlocul naturii. Nu, nu e un caz, e un tip de cazuistică! Este un fenomen. La New York, cel puțin, dar și la Los Angeles, la Seattle, peste tot unde sunt români, 90 la sută dintre cei care își aduc femeile în America sunt, mai devreme sau mai târziu, părăsiți de cele în cauză și de-abia atunci nu mai au puterea să reziste, se întorc în țară, învinși. Dacă nu și-ar chema „jumătățile”, singuri fiind, ar rezista foarte bine. De îndată ce își reîntregesc familiile sau logodnele sau iubirile sau ce sunt, se nenorocesc și se întorc în țară ca niște epave. De la americani te-aștepți să te blocheze cu tot felul de obstacole, e țara lor, nu te-a chemat nimeni acolo, ai venit de bunăvoie, luptă-te și ai șanse, într-adevăr. Dar femeia ta, la care ai visat în răceala singuratică a zgârie-norilor, care a absorbit din leagăn aceeași metafizică – nu-i o vorbă-n vânt – carpato-danubiană, care ți-a șoptit fierbinte în ureche acele cuvinte care au rezonanță doar în limba ta natală, ca femeia aceasta să-ți bage cuțitul în spinare, după ce tot tu ai adus-o la fața locului – pentru asta bărbații români nu sunt pregătiți, pentru asta n-au apărare. *Sorry.*

Explicația? În primul rând, departe de țară fiind, mulți bărbați se... *nostalgizează*. Distanța îi face să uite mizeriile din țară, din cauza cărora probabil au și plecat. Patria capătă forma femeii iubite în patrie. Nu e vorba numai de tentativele nereușite cu femeia americană, care are altă metafizică. Dincolo de această incompatibilitate, instinctiv, pentru a nu-și pierde identitatea agresată de un mediu în care nu s-au născut, care nu e al lor, românii caută să și-o

întărească, să și-o reafirme, aducându-și din țară ceva ce e al lor, numai al lor (mai precis, a fost, dar ei nu știu asta sau *nu vor să știe*, speră că mai e încă valabil). Adică o femeie. De cealaltă parte, femeia româncă, disperată și ea de aceleași mizerii, face tot ce e posibil să-i întrețină flacăra, la telefon, jurându-i dragoste veșnică. Românii plecați cheltuie o avere pe telefoane. Normal, popor latin, emoțional... La celălalt capăt al firului, unele își iubesc sincer bărbații plecați, altele vor doar să profite, altele se reîndrăgostesc sincer de ei din aceeași cauză - visul american în comparație cu coșmarul românesc. Odată ajunse în America, găsesc o societate egalitaristă, chiar feministă, un adevărat paradis față de societatea românească ultra-masculinizată și cam mitocană. La serviciu, bărbații americani - care n-au mai văzut est-europence în viața lor - se uită la ele, pofticioși, și acționează, pe linie de serviciu, în consecință, ajutându-le, protejându-le etc. Bineînțeles, nu pe gratis. Suntem în America, nota bene. *There's no free lunch...* Femeia, la rândul ei, își face o socoteală foarte simplă: dacă oricum îl înșela pe bărbatu-său în România, doar de amorul artei, de ce n-ar face-o în America cu folos? Adică, de ce artă pentru artă și nu artă cu tendință?! O altă lume i se deschide în fața ochilor. O lume care îi schimbă personalitatea. Dintr-odată jurămintele sunt date uitării, iar soțul, iubitul român, devine o etapă, o treaptă, o trambulină, nu mai e o pistă de aterizare. Dorința de revanșă față de umilințele și mizeriile suferite cândva în țară e mai importantă decât umilințele suferite, în timp real, în America, dorința asta e copleșitoare, bate tot, inclusiv pe cel care i-a deschis această nouă, nesperată poartă. Calitățile individuale, amortite, înghețate într-o țară bătută de toate stihiile, se trezesc la viață. Acum e momentul! *It's now or never!* Și, în definitiv, după ce îmi fac plinul, pot oricând să mă întorc

în România! Dar mă întorc ca o doamnă! Rudele, vecinii, profesorii care mă puneau la colț, colegii care mă frecau cu zăpadă, băiatul care îmi făcea curte mie, dar s-a însurat cu vară-mea, toți se vor uita la mine siderați, ca la o zeiță! Vor primi o lecție. Notabilitățile politice, mondene, oamenii de afaceri se înghesuie să mă întâlnească, să-mi ofere servicii. Joacă toți, ca pe sârmă, în fața mea. Ha, vizita bătrânei doamne, care e... foarte tânără. Propria mamă te respectă în sfârșit, se înclină, speriată, în fața mucoasei pe care o bătea la fund când era mică. Revanșa e perfectă, totală. A meritat orice umilință. Asta e viața... Da, dacă ești umilo-dârză, reușești.

Jurămintele sunt o prostie. Încercarea de a încorseta, de a aresta sentimentele cuiva este o violare a condiției umane. De aceea nimeni nu poate fi ținut responsabil de transformarea propriilor sentimente. În momentul când ți-am jurat, te iubeam, nu zic nu, ulterior lucrurile s-au schimbat, nu te-am mai iubit și ce să fac, să mă țin de un jurământ care nu mai are nicio legătură cu realitatea? A, da, se poate jura, dar altfel. De exemplu, îți jur că voi rămâne cu tine *atâta timp cât te voi iubi*. Așa e mult mai corect, mult mai uman. În momentul când îmi dispare sentimentul, sunt degrevată de orice jurământ. Aici nu suntem la armată - jur să-mi fac pe vecie datoria față de țară. Armata sentimentelor este singura armată necomandabilă din lume. Nu pot să-mi comand să te iubesc pe vecie. Te iubesc atât cât pot. Pe urmă, la revedere, dragule. Să ai o viață fericită! Vorbim prin e-mail!

Americanii sunt cam uscați, nu prea au sare și piper, dar îmi conveneau pentru că nu se îndrăgosteau. Au atâtea

restricții puritane și financiare, încât nu-și pot permite să se îndrăgostească. În plus, au tendința să facă din orice un sport - și din sex, în primul rând. Metafizica lor sentimentală se exercită mai mult la nivel epidermic, în clișee, tipizat, în timp ce balcanicii dramatizează, au o erotică proprie, sunt geloși, excesivi, repede fac moarte de om pentru o femeie, când n-o omoară chiar pe ea. Așa că, din punctul de vedere al liniștii mele personale, americanii erau mai convenabili, întrucât nu-mi cădeau pe cap, crampon. Făceam sex și atât; rămâneam prieteni (în măsura în care îmi mai serveau) sau nu, dar în niciun caz dușmani. Problema însă cu ei este alta: sunt foarte puțin manipulabili. Greu scoți ceva de la ei și, în cel mai bun caz, doar servicii minore. Și n-au nici memorie. Dacă îi dai unuia telefon după șase luni să-i ceri un mic favor, eu știu, să te ia cu mașina să te ducă la coafor, se face că nu te mai cunoaște, apoi își aduce aminte și te întreabă ce faci după coafor, nu vii pe la el? M-aș duce, nu-i vorbă, dacă aș fi liberă de alte servituți, dar eu, între timp, mi-am schimbat agenda, am alte interese, am evoluat, a zburat puiul cu ața, nu stau după el. Pe când un „fost” român, dacă îi dau telefon și după doi ani, și după cinci, tot mă servește fără să ceară nimic în schimb. Românii au memorie, orice s-ar spune. Acesta a fost, de altfel, un motiv important al repatrierii, poate principalul. O să mă întreb: de unde diferența asta de comportament?

Păi, iată de unde. În societatea americană, nu femeia este principala forță de mișcare a lucrurilor, ea face și desface ca peste tot, dar ultimul cuvânt îl are un alt factor, atotputernic - banul. Societatea aceea funcționează pe bază de profit financiar și nicio femeie din lume - nici chiar eu... - nu poate s-o abată din drumul ei. Să-ți dau un

exemplu: la noi, dacă un director de regie își angajează amanta secretară sau consilier personal, nu moare nimeni de pe urma proastei ei prestații la locul de muncă. O gaură neagră în plus ce mai contează, ha. Plătește bugetul, adică papagalul de contribuabil. Dar un patron de firmă americană nu-și poate permite o secretară incapabilă sau indolentă (oricât de capabilă și diligentă ar fi ea în pat) fiindcă, dacă îi sare trei contacte și greșește patru scrisori, firma pierde bani sau, mai rău, dă faliment. Se știe că în sectorul privat post-totalitar, nu numai la noi, ci peste tot, în Europa de Est și în Rusia, noii patroni își angajează amantele și rudele pe capete, pentru că, provenind, în majoritate, din protipendada comunistă, păstrează acea mentalitate intimistă, tribală, lipsită de orice urmă de transparență<sup>8</sup> – noi între noi, oamenii mei loiali, de

---

<sup>8</sup> *Ambivalența existențială și sindromul lipsei de identitate*, consecințele trecerii prin comunism, și-au găsit continuarea și „consacrarea” în evenimentele din decembrie ‘89, denumite de unii revoluție, de alții revoltă populară și de alții lovitură de stat, fiecare având cât de puțină dreptate. Revoluție a fost pentru că evenimentele în care au fost implicate mase mari de oameni au schimbat brutal sistemul politic. Puci a fost pentru că dictatorul și camarila sa au fost răsturnați de o grupare provenind din sistem (inclusiv cel militar și cel securistic) care n-avea nimic în comun cu revoluționarii din stradă, folosiți doar ca masă de manevră și atașați și ei drept decor. Revoltă populară a fost, morții și răniții fiind din păcate cam singura certitudine – tragică – a acelor zile.

Revolta populară a fost folosită pentru spargerea ușilor Comitetului Central și pentru gonirea lui Ceaușescu. Din acel moment, revolta populară a devenit incomodă, a început să-i încurce pe puciști. Lumea de pe străzi care scanda nu numai „Jos Ceaușescu!”, ci și „Jos comunismul!” trebuia speriată, gonită în case, redusă la tăcere, deoarece, în timp ce căderea lui Ceaușescu se potrivea cu scopul inițial al puciștilor (și se rezolvase), căderea comunismului nu se mai potrivea, nu era în plan, ca atare, în acel punct, „revoluția” trebuia să înceteze. Ulterior, cum nici căderea comunismului nu mai putea fi evitată, căderea comuniștilor – mai precis a membrilor de la eșalonul II în jos ai fostului complex

încredere absolută, sclavii mei, să mănânce și ei o pâine etc... În America, rar un patron care să-și angajeze soția, prietena sau amanta la firmă, nimeni nu încurcă borcanele. A, își întrețin și ei amantele, dar nu la propria firmă. Asta nu înseamnă că nu se mai culcă și cu subordonate, dar numai dacă ele acceptă, consensual. Am folosit și eu sexul la locul de muncă, dar pentru mici

---

securisto-comunistoid – trebuia evitată cu orice preț, chiar cu prețul sângelui. Ceea ce s-a și întâmplat în forme succesive: la început mortal – prin teroriștii (mai corect spus diversioniștii) invizibili –, apoi brutal, prin mineriade, ulterior mai sofisticat, prin preluarea de către aceiași a tuturor măștilor democratice (de partid, parlamentare, de presă, ONG-uri, europene, euro-atlantice etc.) și exploatarea fără niciun scrupul a uzufructului noii orânduiri democratice.

Uriașa operație de confiscare a revoltei populare provocate, de descurajare și intimidare a maselor scăpate de sub control a început din 22 decembrie, cu acțiunile așa-zişilor teroriști (diversioniști) care trăgeau din toate pozițiile. Teroriștii au inaugurat seria mineriadelor – fără mineri la vedere. Au urmat celelalte, cu mineri la vedere. Începea astfel un întreg șir de manipulări, diversiuni violente și mistificări fabricate de sistemul *securisto-comunistoid remanent* cu scopul principal al menținerii puterii, a cărei pierdere a fost doar mimată la 21 decembrie. Teroriștii au fost și ei inventați într-un scop circumscris scopului principal, și anume de a da legitimitate revoluționară celor care au pus mâna pe putere (fără să le fi dat nimeni acest mandat) sau/și de a justifica o eventuală intervenție străină. Cineva trebuia să se opună „revoluției”, pentru a-i da consistență. Cum nu se opunea nimeni (serviciile Securității abandonându-și șeful), au apărut faimoșii teroriști care erau peste tot și nicăieri, omorau oameni, produceau panică etc. În jurul lor s-a creat o întreagă mitologie, ca și cum ar fi fost extratereștri. Așa au rămas până în ziua de azi, niciunul nefiind identificat. Teroriștii au fost primii purtători ai ambivalenței și sindromului lipsei de identitate în cultura politică post-decembristă. Fie au aparținut unor forțe (armate) care voiau să pună mâna pe putere, altele decât cele care pusese deja mâna pe ea; fie au fost activați chiar de ei, de puciști (dar nu de toți, doar de câțiva, restul se mirau sincer), cu misiunea: 1. de a le

ajustări în lupta internă, normală în orice firmă – nu pentru promovări sau șantaj. Sunt o avocată prea bună, scuză-mi lipsa de modestie, și ca să câștigi procese într-o limbă în care nu te-ai născut cred că nu e de colea. Deși tocmai asta mi-a jucat prima dată festa. A fost hazliu de tot. Eram angajată ca avocată pe Avenue of Americas, într-un bloc superb de vreo cincizeci de etaje, proiectat, culmea, de un

---

închide gura celor care strigau „Jos comunismul!” și 2. de a prelua rolul (vacant după fuga lui Ceaușescu) de opozanți ai revoltei populare, justificând astfel intervenția străină. Situația creată a fost la câțiva pași de război civil, caz în care, din nou, s-ar fi justificat intervenția străină, pentru „pacificare”. Se observă că, în toate variantele, suntem conduși invariabil la necesitatea intervenției străine. Dar rușii nu au trimis trupe (probabil că nu așa fusese înțelegerea marilor puteri), ei având deja în țară mii de agenți infiltrați. „Anihilarea” teroriștilor (citește dezactivarea diversioniștilor) a survenit la o zi după execuția dictatorului, ca urmare noua putere pozând liniștită în salvatoarea „revoluției” și arogându-și astfel legitimitatea politică. Identificarea teroriștilor ca făcând parte din unitățile speciale (ale Securității?, ale Armatei?), ar fi atras oprobriul public asupra acestor instituții, care oficial „trecuseră de partea poporului” și deci nu mai puteau să acționeze împotriva lui. Moartea tinerilor uciși cu sânge rece a fost rezultatul acestei mascarade, în care doar ei – inocenții, eroii – au fost reali, autentici. Cei care i-au ucis erau ambivalenți, adică și reali, în sensul că împușcau cât se poate de mortal, și ireali, în sensul că nu i-a văzut nimeni, nici până în ziua de azi. Ambivalența lor s-a clonat apoi la scara întregii societăți, care are când faze de real, adică lucrurile se petrec la vedere, când faze de ireal, când nimeni nu mai înțelege nimic din ce se întâmplă. (Același lucru s-a petrecut și cu episodul chemării rușilor, care a fost real, dacă într-adevăr cineva i-a chemat în limba rusă, la telefon, dar și ireal în sensul că nu mai recunoaște nimeni că i-a chemat.) Democrația debuta astfel sub semnul aceleiași ambivalențe, cu o uriașă manipulare și diversiune, *à la roumaine*, devenind originală chiar din start.

Diversiunea a continuat și la 13-15 iunie 1990. *Fenomenul Piața Universității*, care a reprezentat un refuz al ambivalenței perpetuate, fusese, în prealabil, intens infiltrat, erodat, deteriorat, compromis. Este o metodă clasică din instrumentarul comunist,



român emigrat, o lamă zvultă care la bază se curba înspre trotuar, ca un fund de piscină. Birourile firmei se aflau la etajul 48. Firmă importantă, cunoscută în America și în Europa, Coothert Sisters, fondată de două surori gemene pe la începutul secolului. Eu făceam traduceri, translații, retroversiuni, cu limbile pe care le vorbesc eu, îți dai seama, îi năuceam complet, ei care nu vorbesc o boabă de

---

aceea de compromitere a unui fenomen democratic prin infiltrarea în rândul participanților a unor elemente declasate. Apoi Radioul a anunțat incendierea Poliției Capitalei înainte ca ea să fi avut loc. Așa cum teroriștii din 22 decembrie '89 au fost inventați drept proceaușești, cei care au „agresat” sediul MAI în 13 iunie '90 au fost inventați drept legionari. „Teroriștii” și „legionarii” erau în realitate unii și aceiași și nu făceau decât să pună în practică încercări de lovituri antidemocratice, acțiuni începute pe 22 decembrie 1989 și duse prin toate mineriadele până la ultima, cea din 1999.

Semnificativă este tehnica manipulatorie folosită de autorități în 13 iunie: nu au pretins nicio clipă că ar avea loc o lovitură comunistă (ceea ce ar fi fost poate mai credibil, din moment ce tocmai căzuse regimul), ci au inventat... steagul legionar, adică o amenințare venită din urmă cu... patruzeci și cinci de ani! La rândul lui, tributar propagandei roșii în care fusese îngropat vreme de cinci decenii, publicul a fost mult mai sensibil la amenințarea legionară (pe care nu a cunoscut-o decât din cărțile de istorie) decât ar fi fost la o eventuală amenințare comunistă (pe care a cunoscut-o pe propria piele). Cei care aplaudau venirea minerilor, tăbăcirea studenților și intelectualilor, terorizarea Bucureștilor își aplaudau, de fapt, propriul chip și propriul arhetip, complice de patruzeci și cinci de ani la paradigma comunistă, din partea căreia n-aveau cum să simtă vreo amenințare. În schimb, deși cele două ideologii sunt la fel de cancerigene, iar cele două metodologii – la fel de teroriste, aplaudacii se simțeau amenințați, revoltați și indignați de fantoma legionară, cu care ei nu avuseseră nicio complicitate, putând astfel s-o demonizeze și s-o culpabilizeze în voie.

Ideea de a folosi un grup socio-profesional, echipat cu bâte și lanțuri, pentru a restabili ordinea în locul forțelor de ordine abilitate ține tot de instrumentarul comunist, fiind o directivă veche, NKVD. În termenii de astăzi, ea înseamnă instigarea societății civile de a se reprima, de a se bate, de a se ucide pe ea însăși, autoritățile

altă limbă decât engleza. Așa... Și câștig un proces, primul meu proces, pe care, ghinion, trebuia să-l pierd! Păi, da, așa cum auzi, trebuia să-l pierd! Patronul, nepotul surorilor, făcuse o înțelegere pe sub mână, de care eu nu știam, cu un client, să-l reprezentăm de față de într-un proces care trebuia pierdut, urmând ca ăsta care pierdea să fie numit apoi vicepreședinte la ăia de câștigau. Eu mă

---

statului păstrându-și astfel mâinile „curate”. Mineriadele post-decembriste au fost inițiate chiar de ante-decembristul Ceaușescu, la Timișoara, când muncitori din fabricile Olteniei, înarmați cu bâte, au fost aduși cu mai multe garnituri de tren pentru a reprimă manifestațiile colegilor lor bănățeni. Episodul este tras la indigo în 13 iunie 1990, când un grup de bărbați iau cu asalt Facultatea de Arhitectură, strigând: „IMGB face ordine!”. Cum zelul lor nu s-a dovedit suficient, a doua zi mai mult de 10.000 de bărbați îmbrăcați în mineri, originari din Valea Jiului, ghidați la fix prin marele București ca de o rază laser, iau cu asalt obiectivele și nucleele democratice, partide, asociații civile, ziare, brutalizând oameni și devastând birouri. Represiunea a vizat cercurile care se opuneau noii puteri de extracție antedecembristă, încercând să le bage mințile în cap cu precădere intelectualilor. Liderii lor au fost purtați prin București pentru a fi batjocoriți public, metodă amintind de Evul Mediu.

Toate abuzurile și traumele la care a fost supus mentalul public românesc de către propriile autorități de stat, în mod continuu, de vreo șaizeci și cinci-șaptezeci de ani încoace au marcat cu fierul roșu fiecare generație care le-a trăit. De aceea, România de azi este o adunătură de generații, înrudite doar biologic, abuzate și marcate pe viață de episoade istorice traumatizante, generatoare de nevroze care izbucnesc, și individual, și colectiv, unde și când nu te aștepți, sub formele cele mai insidioase. Una dintre ele este chiar comportamentul de tip tupeist, abuziv, golănesc, folosit de majoritatea indivizilor societății în mai toate întâmplările cotidiene – atitudine ușor în afara Europei.

Bestialitatea cu care au acționat mineriile – adevărată dezlănțuire de instincte primare, atavice – își avea originea în viața mohorâtă, mizeră, de salahari ai întunericului, pe care o duceau. Frustrarea profundă, acumulată de-a lungul deceniilor pline de o muncă fizică dintre cele mai dure și ingrate, și conștiința de victimă (de paria, de

întorc foarte înfierbântată și foarte mândră de la tribunal, așteptându-mă la felicitări, când îi văd pe toți cu niște mutre de înmormântare. „Ce e, ce s-a întâmplat?” întreb un coleg. „Mergi la șefu’, că e groasă!” Intru la secretară, care mă fulgeră cu privirea și-mi face un semn scurt spre ușa capitonată. Bat și intru. Coothert-nepotul stătea încruntat în spatele biroului. Și-a ridicat o privire ucișă.

---

oameni marginalizați, la periferia existenței umane) au răbufnit, ca o revanșă îndelung mocnită împotriva ochelariștilor, a bărboșilor, chiar și a femeilor, a tuturor celor care nu se potriveau, vizual, cu prejudecățile reducăționiste și gregare ale atacatorilor. Cei bătuți și călcați în picioare făceau parte din altă tabără, tabăra celor care trăiesc la lumina zilei, a fericiților soartei, tabăra „solarilor”, nu a „lămpașilor”. Astfel că mineriadele apar ca un nou experiment Pitești, în varianta post-decembristă. Minerii, deținuții coliviilor și abatajelor, erau, ca și vechii deținuți de la Pitești, victimele transformate la București în torționari, iar bucureștenii care au salutat (fie intenționat, fie din ignoranță) desantul minerilor sunt complici la acest tip de experiment. Complicitatea roșie acumulată în patruzeci și cinci de ani își arăta astfel „roadele”. Multe dintre neajunsurile și nefericirile României de azi izvorăsc din această complicitate remanentă, nerecunoscută, nerezolvată.

Venită dintr-o perioadă în care *dedublarea și ambivalența* au fost singurul mod de viață posibil, în care una credeai, alta declarai și alta făceai, populația intrase, în decembrie '89, într-o altă perioadă de debublare, în care, din nou, una s-a spus și alta a fost. Imediat după decembrie 1989, de exemplu, a fost inaugurată tactica dublajului acronimelor, adică dublarea instituțiilor și asociațiilor autentice ale societății civile cu clone de aceeași titulatură, inventate peste noapte și diriguite de oamenii sistemului. Sechelă a practicii manipulatorii specifică perioadei comuniste, dar remodelată după înfățișarea și mecanismele democrației, *ambivalența acronimelor* este, și ea, una dintre explicațiile climatului de scenarită, de aparențe înșelătoare, de haos, care a înecat societatea românească. Senzația, bănuiala, suspiciunea că lucrurile nu sunt ce par a fi, că orice organizație (politică, civică etc.) are un scop ocult, ascunde altceva decât scrie pe firmă, că ambalajul n-are nimic de-a face cu conținutul, toate au contribuit din plin la atingerea unui anumit grad de respingere și de repulsie

„Vă înfierbântați prea tare. *Sorry...* Nu mai puteți lucra în firma noastră. *You're fired.*” Am făcut ochii mari. Nu înțelegeam ce vrea să spună. I-am explicat că m-am înfierbântat pentru ca firma să nu piardă bani. A dat din cap, agasat. „Sunteți o începătoare. Ați fost trimisă la proces *special* pentru *a-l pierde.*” Am rămas cu gura căscată. „Sunt procese care *trebuie* pierdute, domnișoară Hosta...” „De ce nu mi s-a spus? Dacă știam...” „Nu trebuie să știți nimic. Trebuie să vă jucați rolul atât cât e, nu să-l depășiți. Rolul vă controlează pe dumneavoastră, nu invers. Trebuia să vă supuneți rolului.” I-am replicat că e o neînțelegere, mie-mi place să mă supun, dar mi se pare o nedreptate să fiu concediată din cauză că mi-am făcut

---

față de politică și politicieni, împingând mentalul public într-un fel de psihoză a neîncrederii, stare ținând de-a dreptul de domeniul psiho-patologiei sociale.

Dedublarea s-a transformat apoi în *mimetism*, boală a societății românești actuale. Se mimează democrația așa cum se mima și comunismul – când fiecare spunea ce vrea partidul, dar făcea ce credea de cuviință pentru a supraviețui. Astăzi însă, mai mult decât în instituții, simulacrul democrației sălășluiește în mentalitate, în psihologie și în comportamentul oamenilor. Populația a fost infestată cu virusul dubiului, neîncrederii, suspiciunii, scenaritei. Dacă în momentul de față nimeni nu mai crede nu numai în ceea ce i se spune, dar nici măcar în ceea în ce vede cu proprii ochi, explicația trebuie căutată în decembrie '89 și în 13-15 iunie '90. Acele momente au „îmbogățit” dihotomia aparență-esență (versiunea românească) până la grotesc. Cabala, urzeala, conspirația au avut dintotdeauna o audiență specială la români, dar, după decembrie '89, aceste obsesii au devenit, alături de oxigen, hidrogen și azot, al patrulea element al aerului pe care îl respirăm.

România intra astfel în „postcomunism” prin fapte care aveau să greveze psihologia colectivă pe o perioadă lungă de timp. Votul popular din 1990 a fost semnalul clar că *sechelele pactizării forțate popor-sistem comunist și ambivalența existențială aferentă* persistau cu vigoare în mințile oamenilor și aveau să rămână acolo multă vreme, în parte până în ziua de azi.

datoria. „Datoria era să pierdeți acest proces. O începătoare nu poate câștiga un proces atât de important. Câștigându-l, am pierdut mai mulți bani decât dacă l-ați fi pierdut.” S-a uitat la mine – mai bine zis prin mine – cu o privire goală. Avea niște ochelari funduri de sifoane. Mă paralizase. Și-a scos un trabuc și l-a retezat scurt, la un capăt, cu o ghilotină mică, de oțel. Stăteam în fața lui, în picioare, și mă simțeam ca o școlăriță exmatriculată. Nu-mi dădea nicio atenție, absorbit de trabuc. L-am rugat să-mi mai dea o șansă. A pufăit de câteva ori și a semnat în silă niște hârtii. Într-un târziu, și-a ridicat ochii. „Va trebui să vă testez supunerea...” Am lăsat ochii în jos și am roșit de bonton. La americani, totul e consensual și cele mai consensuale sunt umilirile. „Sunt de acord, *Sir*”, am îngăimat cu privirea pironită la vârfurile pantofilor lui de 1.000 de dolari perechea. A icnit scurt, tot în silă. „De acord?! Dar ce-i aici, proces de partaj?” A apăsător pe buton, a apărut secretara. „Conduceți-o pe doamna, de mâine nu mai lucrează la noi.” Am plecat spre ușă, năucită, storcându-mi creierii să descopăr unde am greșit din nou. M-am întors. „Aș putea să *vă rog*?... *Vă rog, Sir*”, „Ce mă rugați?” „Să-mi testați supunerea...” M-a pironit o clipă peste ochelari. „Nu cred că veți suporta. E foarte... rece.” M-am uitat la trabucul din mâna lui „*Try me, please...*” A mai pufăit o dată, privindu-mă distrat printre vălătucii de fum. Peste umărul meu i-a poruncit secretarei: „Adu niște gheață...”. A mai semnat câteva hârtii. Eu eram acolo pe post de mobilă. Secretara a revenit și a așezat pe birou un bol cu cubulețe de gheață. Trecând pe lângă mine, mi-a aruncat o privire ciudată, jumătate disprețuitoare, jumătate compătimitoare. Oare mai adusesese gheață și altă dată, în situații asemănătoare? Știa ce urmează? Mi-am ațintit privirile în pământ. Eram pregătită de orice. „Puneți mâinile la spate și închideți ochii”, mi-a poruncit Coothert-

nepotul. M-am executat. S-a ridicat de la birou și s-a apropiat. Dintr-odată, am simțit răceala cubului de gheață pe sân. Un fior m-a străbătut din cap până-n picioare. A plimbat cubul de gheață de la un sân la altul. Am încleștat mâinile la spate. „Încă sunteți înfierbântată...” Am început să respir sacadat. „Da...” „Mă întreb dacă peste tot?” Mi-am dat seama ce urmează. Niciodată nu sperasem să-l am pe președintele firmei. Era o șansă unică. „Da”, am bâiguit, pierdută, „peste tot”. A lăsat gheața printre sâni, în jos. Tremuram din tot corpul. Apoi am simțit cum vine cu cubul de gheață de la genunchi în sus. „Pot să iau mâinile de la spate, Sir?” „Numai dacă știți ce să faceți cu ele...” „Cred că știu...” Mi-am ridicat rochia ușor. Când a presat cubul *acolo*, peste chiloți, am simțit că înnebunesc. Am început să gem. „E mai bine așa?” „Da, Sir...” „Vă tremură genunchii... Poate ar trebui să vă așezați...” „Da, domnule. Pot să deschid ochii?” „Nu. Vă conduc eu.” M-a luat de braț și m-a ghidat până am atins cu genunchii pielea rece a fotoliului. Un alt fior m-a străbătut. „E o pernă pe fotoliu, vi-i puteți încălzi puțin...” M-am așezat în genunchi pe fotoliu, sprijinindu-mi vârfurile umerilor de spătar, într-o poziție imposibilă. „Să vedem acum cât de înfierbântată sunteți, nu?” „Da, Sir. Vă rog...” A ricanat scurt. Brusc, mi-a tras chiloții într-o parte... și am simțit gheața aceea mai rece ca freonul.... direct pe... Am avut un orgasm violent ca un frison la reanimare. Apoi mi-a atins ușor buzele și mi-a împins bucățica de gheață în gură. Știa exact ce să facă la momentul potrivit, era foarte versat. Eu recunosc talentul imediat și mă aplec, ha, în fața lui, indiferent de situație. „*Give it to me, give it to me, give it to me, dă-mi-o, dă-mi-o, dă-mi-o!*” bâiguiam în neștire. Dar el prelungea momentul cu cruzime, aducându-mă în pragul disperării. Îl uram și-l doream în aceeași clipă de douăzeci de ori. „Vă rog... vă rog....” am gemut, la

capătul puterilor. Cu gheața în gură era greu să fiu inteligibilă. „Fie, dacă insistați...” a concedes el, sarcastic. A intrat dintr-o lovitură. Aproape am leșinat de plăcere. Parcă pluteam. Era așa de bine, așa de bine, în poziția aceea complice, fără nicio apărare, total vulnerabilă, la dispoziția lui, sub controlul lui, total ruptă de restul lumii, ca și cum nu mai existam, cu toate simțurile întoarse spre mine, spre plăcerea mea maximă. „Îmi spuneți și mie când terminați gheața, să terminăm împreună?...” l-am auzit ca prin vis. Aveam țâșniri după țâșniri, dar nu puteam să țip, s-ar fi auzit în anticameră, îmi mușcam buzele și mă rugam să nu se topească gheața prea repede. Simțeam testiculele lui grele, ca doi saci de nisip, pe timpanul meu interior, zbatându-se să-mi spună povestea lor, veche de când lumea, și dintr-odată mă cuprinsese o stare de beatitudine transcendentală, vecină cu pierderea cunoștinței, mai presus de orice orgasm. Am îngăimat ceva fără noimă, terminasem de mult gheața, dar continuam s-o mimez, ca un ciung care-și simte mâna lipsă. Nu-mi mai simțeam nici limba, nici vâlul palatin. Într-un târziu mi-a strecurat un deget printre dinți și mi-a inspectat pe pipăite gura. Nici urmă de gheață. „Ah, nu e frumos din partea dumneavoastră să trișați chiar și în asemenea momente...” „Sunt... sunt prea înfierbântată, / *mean* înfrigurată...” abia am suflat. „Încă?” Mi-a apăsât gingiile, limba, cerul gurii cu degetele fierbinți, centimetru cu centimetru, în timp ce dincolo, Doamne-Doamne, dincolo făcea același lucru, dar altfel... altfel... Simțeam cum îmi dă căldura înapoi.... și când s-a hotărât să termine, am știut cu multe secunde înainte, ca de fiecare dată, pentru că mă prinde un freamăt irezistibil, poate e acel freamăt din copilărie, o vibrație care nu seamănă cu nimic altceva, aproape extraterestră, e premoniția ejaculării, o recunosc dintr-o mie, nu dă greș niciodată, m-

a împrôșcat sacadat ca o inimă care pulsează în neștire ulei încins și toată gura mi-a revenit instantaneu la normal. A fost ceva fastuos și irepetabil. Nu știu, nu-i așa că tu nu vei scrie toate astea, nu-i așa?

De-atunci n-am mai avut probleme, făceam ce voiam, veneam când voiam, plecam când voiam, nu mai trebuia să merg la niciun proces, eu aș fi vrut, dar nu mă lăsa el. La câteva săptămâni îmi trimitea vorbă că mă așteaptă cu nu știu ce lucrare, seara pe la 8, când nu mai era nimeni. Mă îmbrăcam exact cu taiorul din *acea* zi, din prima zi, la fel, aceiași pantofi, schimbam doar culoarea chiloților la rugămintea lui, alb, roz, bleu, dar cu aceeași tăietură clasică, *Victoria classic*, nimic sexy, tanga sau alte lucruri de-astea, nu, o tăietură clasică, de chilot *tetra* aș spune; era damblaua lui, nu mai văzuse în viața lui chiloți *tetra*, dar îi plăcea croiala, îl excitau și noutatea, și continuitatea, repetam același joc cu gheața, invariabil; și tema era aceeași, cu mici variațiuni, lucrarea întocmită de mine nu era completă sau suficient documentată și-atunci se impunea, desigur, concedierea mea, iar eu bineînțeles că îl rugam, îl imploram să-mi mai dea o ultimă șansă, ceea ce el accepta în zeflema, fie pe fotoliu, fie pe biroul Biedermeier. Apoi, începea serialul *Lumini și umbre*, varianta *cum economisim energia la New York*. Stăteam nemișcați, în poziție, cam cincisprezece secunde, lumina se stinge automat, apoi, la prima zbatere a noastră, se aprindea, tot automat, deoarece pe tavan exista un senzor care simțea foiala de om, dar nu știa, senzorul, ce făceam noi acolo, ce fel de *foială* era aceea, era programat pentru un birou, ha, respectabil, pentru mișcare de om în general, dar noi îl trișam în particular, era o tortură delicioasă, pentru că nepotul Coothert prelungea mult peste



cincisprezece secunde chinurile lui Tantal sexologul, înnebuneam când stătea nemișcat în mine, n-aveam voie să mă mișc, Biedermeier deveneam chiar eu, îl imploram, *fuck me, pleeeeeease, fuck me*, iar el, în batjocură, striga *don't move or the light is on!...*, *nu te mișca sau se-aprinde lumina!...* Pe neașteptate, ieșea și intra scurt, ca o lovitură de berbece, țipam ca electrocutată, lumina se-aprindea, urma o repriză frenetică, mă cramponam de marginile biroului, să nu mă zboare pe geam afară, iar se oprea, iar se stinge lumina, și tot așa, jocul continua la nesfârșit. Prin ferestrele ermetice răzbătea vag câte-un claxon, venit tocmai de jos, de pe Avenue of Americas, o dată, la rugămintea mea, chiar am mutat fotoliul mai aproape, lângă geam, ca să pot să văd... să simt vertijul cârdului de mașini târându-se ca melcul, forfota de furnici a străzii, pe care o sorbeam de sus, cu privirea avidă. Cupolele de la Chrysler Building și Empire State Building străluceau de becuri colorate, Times Square era o baie de lumini, reclamele de pe Broadway înroșeau cerul, elicoptere - în care turiști sau localnici bogați făceau plimbarea de seară - zburau mut, sub noi, iar eu, iată, ascunsă în dosul unor ferestre fumurii, impenetrabile, pe un birou Biedermeier... îl aveam pe Coothert-nepotul!... Ce putea fi mai *chic*? Câte colaboratoare nu erau pedepsite, cu ură și cu duioșie, în aceeași clipă, în aceeași poziție, deși cu perspective diferite (și se întunecase bine afară), de șefii lor în zgârie-norii de pe Madison Avenue, Lexington Avenue, pe Wall Street, pe Broadway cel șerpuitor și lung, pe FDR Highway, în sediul ONU, uriașă cutie de chibrituri perfect inutilă, în tot Manhattanul acela grandios, o insulă de bazalt cu inimă de copil, oraș în care dacă ceva nu se întâmplă sau nu există, înseamnă că nu s-a inventat, orașul care nu doarme niciodată, *love and hate big deal*, o orgie urbanistico-umană fără sfârșit, un gigant bazar

postmodernist... în care, iată, eu, o bizantină post-modernistă, *existam, existam, existam în sfârșit*, în timp ce Coothert-nepotul mă împila nemilos și crud, în lancea lui arogantă, veche doar de două secole, mă înălța, mă agita, mă învârtea peste timp, ca pe o flamură fâlfâind deasupra tuturor supușilor și necredincioșilor, liberă, mândră și fericită...

Problema bărbaților e una singură... Și nu ține de educație, pregătire, poziție socială, naționalitate, rasă sau alte prostii din astea; poate să fie Bill Gates sau *homeless* sub podul Brooklyn sau cerșetor sub podul Grant, toți o apă și-un pământ. Toți fac aceeași greșeală. Nu le intră în cap că într-o femeie sunt, de fapt, două femei: femeia programată de cultura societății în care trăiește, femeia-computer, și femeia-natur. Femeia-computer acționează pe baza unui *software* și nu poate să iasă din el; tot vrăful ăsta de legi scrise și nescrise, restricții, norme, obligații, casă, familie, slujbă etc., nu face aia, nu face aialaltă, n-ai voie aia, n-ai voie aialaltă, dă prioritate de dreapta, nu depășește viteza, nu deschide ușa din mers, asigură-te și pornește, traversează pe zebră, nu trece pe roșu, ce să mai spun... toți suntem niște zebre cu dungi roșii. Dar dacă îmi tragi fermoarul și-mi scoți cu mișcări de felină, ca să nu simt, pielea de zebră, ce găsești sub ea? Femeia-natur, femeia *din mine*... obsesiile mele de care nu știe nimeni, uneori nici chiar eu, fanteziile mele hiper-excitante, visele mele erotice neîmplinite, visele mele nevisate, primul sărut cu colegul de bancă, în timpul lungilor ore de toamnă ploioasă și ruginie, când moșu' de latină ne învăța cu aplicație de ce *amore, more, ore, re probantur amicitiae*, iar el, colegul, nu moșu', exemplifica discret acest dicton celebru, băgându-mi mâna în chiloți, dar neștiind ce să facă odată

ajuns acolo, pentru că nici eu nu știam, și moșu' continua la tablă, bâțâind din cap a confirmare, că avea *Parkinson – naturalia non turpia sunt, dragii mei...* Toate amintirile mele, toate amintirile neîntâmpate ale femeilor lumii se întorc în mine, indiferent că sunt șefă la *Pricewaterhouse*, judecătoare la Curtea Supremă de Justiție, doctoriță chirurg la *Fundeni*, directoare de mare publicație sau consilier de stat. Sub taiorul sever, cu care te întâmpin de pe scaunul demnității mele, sunt femeie... o femeie-natur. Or, bărbații nu fac decât să acționeze comenzi din *software*-ul cultural, codurile politicoase și scrobite ale *establishment*-ului politic, de *business* și monden. Mă rog... atâta îi duce mintea, n-am ce să fac. M-am adaptat pentru că n-am încotro. Dar adevărul e că pierdem timpul. Dacă ar apăsa pe cu totul alte butoane, pe cu totul alte clape, aș înflori într-o clipă, ca o lalea carnivoră, receptaculul meu s-ar umezi instantaneu cu altfel de rouă. Dacă m-ar atinge într-un anume fel, după care tânjesc în secret, în anume locuri, și mi-ar vorbi într-un anume fel (ah, de ce tac bărbații *în acele momente?*), dacă m-ar conduce pe potecile secrete<sup>9</sup> ale sexului meu inepuizabil,

---

<sup>9</sup> Dotați cu abilitatea principală a oricărui agent secret, aceea de a absorbi (până la a se confunda) trăsăturile decorului în care acționează, foștii securiști au luat repede, după decembrie '89, trăsături, chipuri și asemănări ale democrației. Dacă ne gândim la directivele lui Andropov către KGB, potrivit cărora instituția – sub orice alt nume, sub orice altă formă sau castă – nu trebuie să piardă niciodată puterea, indiferent de sistemul politic pe care îl are țara, dacă ne mai gândim că Securitatea a fost fiica NKVD și sora mai mică a KGB, amândouă înființate special și în primul rând pentru reprimarea propriilor popoare, observăm că, într-adevăr, directivele se aplică și în România: după decembrie '89, Securitatea (sub diverse forme, formațiuni și caste) nu a pierdut niciodată, în fond, puterea. Lanțul trofic al foștilor securiști nu numai că se conservă cu succes, dar și trece printr-un proces continuu de reconversie în toate activitățile în care se implică.

pe care – unele – nici eu nu le cunosc, am ajunge amândoi mult mai repede și mult mai *altfel* pe creasta vulcanului, în *climaxul* lui țâșnitor de lavă incandescentă, repede am topi și Pompei și Herculane la un loc. Ăla e bărbatul adevărat, bărbatul-călăuză, care îmi deschide lacătele de care nici eu nu știu. Dar cum nu găsești dintr-ăștia la colțul străzii, mi-am căutat singură lacătele și doar mă prefac că pierd

---

Foștii securiști sunt de preferință protocroniști, considerându-se descendenți doar ai dacilor (despre care sunt gata să jure că i-au învățat latinește pe romani). Refuză cu obstinație componenta romană a nației, de dragul unui „pedigree genuin” (care însă nu folosește nimănui), adoptând astfel nu numai o atitudine neconformă cu istoria, dar și contrară interesului național – componenta latină fiind importantă pentru inserția europeană a României. Considerându-se „români puri”, încearcă să se acrediteze ca primii și singurii depozitari și apărători ai esenței nației, pereni de-a lungul istoriei, dincolo de regimuri politice, ideologii și epoci, prin aceasta urmărind implicit să se disculpe și să se derobeze de perioada comunistă, care i-a inventat de fapt și pe care au slujit-o cu credință, chinuindu-și și reprimându-și propria nație. Ca orice castă răsturnată (chiar dacă doar formal) de la putere, sunt conservatori și abulic nostalgici după vechile privilegii. Sunt, de asemenea, agasați și iritați, în subsidiar, de obligația de a juca – pentru a-și menține pozițiile în diversele eșaloane ale *establishment*-ului socio-politico-financiar – comedia democrației, a ideilor pro-NATO și pro-europenismului, când înainte aveau toate avantajele și privilegiile de-a gata, fără să facă atâta efort. În ultimă instanță, acceptă totuși cât de cât Europa, fericiți în secret că anti-americanismul, ca modă europeană, le dă nesperata ocazie de a-și reconfirma „justețea opțiunilor inițiale”, de pe vremea când serveau funesta instituție și luptau împotriva „imperialismului american”.

Ceea ce frapează la foștii securiști este nonșalanța cu care schimbă perioadele istorice, fără cel mai mic scrupul, cu ușurința cu care schimbă o cămașă. Nu ezită să devină marii părtași ai democrației și nu scapă nicio ocazie să inventeze explicații peste explicații pentru păcatele anterioare. În concepția lor, toată lumea e vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat vreme de patruzeci și cinci de ani: aliații care ne-au trădat, Armata Roșie care ne-a invadat, poporul care s-a

cheile ca să le găsească, din când în când, cineva și să le introducă în broască, ha. Ce să fac, asta e situația...  
*Anyway...*

Împreună cu trei avocați români, plecați de mici din țară, care acum aveau firma lor pe Broadway, mergeam, vara,

---

supus, cu vârf și îndesat, pactizării și, pe alocuri, complicității cu regimul, colaboraționismul care s-a manifestat în toate felurile – numai Securitatea n-a avut nicio vină, de parcă ar fi fost un dat imuabil, în afară de orice discuție. Însă, oricâte perdele de fum s-ar arunca, oricâte explicații și para-explicații s-ar produce, oricâte sofisme gen *securist bun* – *securist rău* s-ar inventa, nimeni nu poate să nege și nici să disculpe rațiunea înființării și ființării funestei instituții: reprimarea violentă – de la brutalitate la ucidere – a poporului român, căruia astfel i s-a băgat pe gât, cu forța, comunismul. Serviciile Securității au avut sarcina fundamentală de a pune în practică, a proteja și a desăvârși impostura istorică a regimului. Dincolo de multitudinea de spețe individuale legate de subiect, speța de fond, speța represivă, adică rațiunea însăși a existenței instituției, nu a fost niciodată denunțată sau asumată de vreun fost lucrător marcant al Securității. De unde atâta curaj?

Foștii securiști pretind că au lucrat la un serviciu secret normal, că au fost *doar* ofițeri de informații, de carieră și *atât*, că au apărut doar interesul național și *atât*, invocând așa-zisul statut de profesionist al domeniului. Dar admitând acest statut – cum a fost el folosit de cei în cauză, în slujba căror valori și căror principii? Sistemul de „valori” și de informații apărute de serviciile comuniste (Securitate, Stasi, KGB etc.) n-are nimic în comun cu sistemul de valori și informații apărut de serviciile secrete din țările democratice. Dimpotrivă, cele două sisteme de valori se bat cap în cap. Serviciile secrete în Occident apără democrația, libertatea, statul de drept etc. (deși mai există și acolo derapaje). În comunism însă nu există nici libertate și nici stat de drept. Comunismul este un derapaj continuu. În comunism, virtualmente tot poporul era pus sub urmărire, fiind considerat potențial trădător al regimului, iar fiecare individ „beneficia” de prezumția de vinovăție. Sistema urmărea și reprima în primul rând conștiințele, gândirea, adică exact chintesența existenței umane.

în Greenwich Village, în sudul insulei, un fel de Montmartre sau Cartier Latin newyorkez, la un restaurant exotic și decadent, *L'Oro di Napoli*. Îl țineau doi frați brazilieni, unul brunet și zvelt, Mario, altul molatec și dolofan, Soares, am înțeles că tatăl lor fusese în garda unui prim-ministru portughez și-o tulise în Brazilia, ca să nu pună opoziția gheara pe el, după ce pierduse alegerile. Locul era plin de

---

Cine pactiza sau, și mai „bine”, se livra complicității roșii, active, nu era deranjat. Securitatea fiind gardianul înrobirii poporului, cine făcea cel mai mic gest de frondă era imediat luat în colimator. Dacă nu ieșeai din rând, dacă îți asumai rolul de victimă, dacă viețuiai corespunzător canonului și mai și te prefăceai că-ți place, erai lăsat în pace. Dacă nu, erai dat în urmărire operativă. Cuvântul de ordine era disprețuirea și umilirea individului ca entitate. Aceasta era „cartela”, „softul” instituției, care se pretindea „apărătoare a interesului național”. (Ce fel de interes național este acela de a-ți tortura propriul popor?)

Așadar marota ofițerului (funcționarului) de carieră este, și ea, tot o diversiune inventată pentru a justifica supraviețuirea post-decembristă, pe poziții executive, a fostelor elemente ale sistemului securisto-comunist.

În sfârșit, cine dorește să înțeleagă trebuie să pornească de la o realitate simplă, validată acum de apartenența țării la structurile euro-atlantice: interesul național al României nu s-a aflat niciodată în Tratatul de la Varșovia, ci exact în opusul acestuia, adică în NATO. Oricâte succese ar fi avut securității în războiul rece dintre cele două tabere, ei n-au făcut decât să acționeze, de fapt, împotriva interesului național. Mai clar decât atât nu se poate spune.

De altfel, confuzia dintre interesul național și interesul regimului comunist era abil întreținută la toate nivelurile, dictatorul împreună cu regimul său nefiind nicidecum echivalenți cu România; din contră, erau dușmanii României, ca dovadă că revoluția i-a înmormântat. Comunismul anexează întotdeauna interesul național, împăunându-se cu valorile patriotice tocmai pentru a-și disimula propria impostură. De aici pleacă toată *confuzia și ambivalența* perpetuată de cei în cauză pentru a-și salva „onorabilitatea”. Activitatea Securității de serviciu secret clasic, de interes național, a existat, ceea ce însă nu absolvă instituția și nici

turiști, dar mai ales de turiste, nemțoaice, franțuzoaice etc. Cânta o muzică sud-americană, dulce de te lungeai pe buze, mese mici, de două persoane, foarte apropiate una de alta, lesne puteai să întinzi mâna și să iei un crevet de pe masa vecină, intrai în vorbă cu alți consumatori, uneai mesele pe la 10 seara, se făcea o congregație multinațională de toată frumusețea. Începea dansul, printre mese și pe mese, dansam și eu, *salsa* și alte ritmuri *sexy*, cu unul dintre români, Robert (nu Roberto, primul meu italian, ăsta era altul, Robert, cum am avut eu atracție la numele ăsta... nu știu), îmi plăcea ca animal, dar nu părea niciodată hotărât să sfârșim noaptea împreună, era un sportiv, dar și un cinic, era deștept, periculos de deștept, cam zeflemitor, așa că mă reorientam către ceva sigur, Mario, patronul, aflat în șort la locul de muncă. Îl invitam la dans, se mlădia, pe ritm de *salsa*, ca o trestie de bambus, mă frângea la nebunie, în toate felurile posibile și imposibile, îi simțeam pectoralii cum mi se freacă de sfârcurile tumefiate prin cămășuța mea cu bretele, își sălta genunchiul între picioarele mele, eram goală pe sub fustă, mă ridica și de subsuori, mă ținea așa, ca pe bârnă, în echilibru, pe pulpa lui musculoasă și umedă, mă jongla expert, parcă eram o minge de fotbal pe Maracana, până îi cădeam pe umeri, epuizată, îl mușcam de claviculă, în pragul leșinului. Noaptea se incendia, pe la 12 trăgeau perdelele, că până atunci fusese transparentă, Soares-dolofanul apărea

---

pe lucrătorii ei de cealaltă activitate, cea principală, de poliție politică – profund antinațională. Din această ambivalență ar fi trebuit să rezulte o dilemă ireconciliabilă de conștiință a celor în cauză. Căci este un nonsens, o contradicție în termeni, să slujești în același timp și interesul național, și opusul lui. Dar *ambivalența în comunism* a fost a doua natură, și a structurilor, și a oamenilor – și în parte continuă să fie, scutindu-i pe cei în cauză de orice dilemă, cu atât mai puțin de una de conștiință...

printr-o ușă, gol, cu pampoane de pene de tucan multicolore atârând în spate și în față, asistența aplauda, entuziasmată, Soares se suia pe o masă și dansa, legănându-și șoldurile, lasciv, ca la carnavalul de la Rio, își trăgea câte-o șuviță, câte-o șuviță din pampoane, întâi de la spate, dezgolindu-și fesele absolut feminine, apoi din față, chirăiau nemțoaicele de parcă papagali invizibili le ciuguleau sânii, franțuzoaicele își smulgeau sutienele, dar nu prea aveau ce arăta, americanii își scoteau cravatele, mă rog, fiecare după specificul național. Se făcea de undouă noaptea, tensiunea sexuală atingea paroxismul, am o bărcuță unde putem continua, îmi sufla Mario, da, dar poate vine și Soares, îi replicam eu, râzând, nicio problemă, zicea el, scapă de prietenii tăi, te-așteaptă un taxi în spate, mergeam la masa celor trei avocați, mă derobam elegant, dar ei – nu, că plecăm și noi că s-a făcut târziu, luăm un taxi, mulțumesc, eu vreau să fac câțiva pași pe jos, la ora asta?, se minunau ei, ca în fața celei de-a opta minuni a lumii, le făceam semne drăguțe, de rămas-bun, numai Robert zâmbea parșiv, în colțul buzelor, nu l-am înțeles niciodată, nici nu mă lua, nici nu mă lăsa, sadic individ. Dădeam colțul, la intrarea din spate, Mario și Soares erau deja în taxi, mă suiam între ei, demaram spre Dana 17, lângă Piața de pește, Soares mă săruta pe urechi, pe gât, cu *touch*-ul lui feminin, ca o adiere de zefir, iar Mario descoperea și cu mâinile ceea ce descoperise, toată seara, cu genunchii, nu le puteam face față la amândoi, mă terminau de mai multe ori și leșinam până coboram pe ponton, la Eastern River. Ca prin vis, pășeam pe lângă cele două corăbii de epocă, cu catarge și pânze impunătoare, luminate de reflectoare, amarate de decenii la o aruncătură de băț de zgârie-norii de pe Wall Street, luminați, la rândul lor, de alte reflectoare, aveam Brăila lui Panait Istrati și New Yorkul lui Giuliani în aceeași acuarală



nocturnă, intram pe pasarelă, „bărcuța” sălta vesel pe valuri, era, de fapt, un iaht în toată regula, a cărei cabină elegantă, plină de oglinzi, fusese, în prealabil, invadată de orhidee, lila, mov, albe, albastre, o beție florală, înecată discret în susur de gitară. Îmi smulgeam rochia de pe mine, rămâneam goală-goală, printre orhidee, pe ritmuri de Santana, Soares făcea, și el, *striptease*, eu și Mario aplaudam cu fervoare, apoi tot el mă pătrundea, posterior și voluptuos, într-o poziție din care continuam să-l urmăresc pe Soares, cum se unduia languros, râzând tot timpul și mascându-și sexul cu inocentă pudoare. Apoi Mario fuma, senin, iar Soares mă săruta peste tot, cu o candoare diafană, nu se atingea de mine decât cu limba, deși îl voiam și altfel, mă năruiam de fiecare dată, ca o clădire dinamitată în apa cenușie a lui Eastern River, spre final îi aveam pe amândoi în același timp. Pe amândoi e un fel de-a spune, pentru că, paradoxal, Soares, deși pasiv cu femeile, era activ cu bărbații sau poate numai cu frate-său; iar Mario era activ... și încă ce activ... însă doar cu femeile, cu frate-său era pasiv, și-atunci prin el, prin Mario, îl aveam în același timp și pe Soares, care din spate îi ghida șoldurile, parcă pilota un vapor pe un șenal greu navigabil, uitându-se tot timpul lung, cu ochii lui negri, cu gene întoarse, în ochii mei... ha, exact, în ochii mei cenușii-marin. Mario, *sandwich* între noi, își dădea iar sufletul în brațele mele, morfolindu-mi sânii cu limba și buzele, în neștire. Erau surprinzători frații ăștia, mereu inventau câte ceva *chic*, dar pe același tipic, gen trenulețul togolez: pe Soares nu-l aveam niciodată direct, ci doar virtual, îl simțeam când vine, pentru că se cutremura altfel în Mario, iar Mario se cutremura *altfel* în mine în acele momente, în timp ce Soares râdea sprintar, ca un drac împielit, se apleca peste frate-său, peste umerii lui inerți, și mă săruta lung, pe gură, într-o complicitate extremă,

retro-linguală, producându-mi un orgasm halucinant, prin care tot mai zăream, în jocul oglinzilor, fesele lui rotunde, cărnoase, încă smucindu-se nervos între fesele lui Mario, și fesele mele nesătule, încă tremurând electric, în același ritm. Pluteam în levitație, *nu mai existam în acele momente...* Totul era de o virtualitate perfectă, dar și de o concretețe fantastică, extraordinară, ca de... Bosch. De câte ori, la muzee, stau în fața unui Bosch, re trăiesc acele clipe, spasmele cataleptice ale lui Mario și chicotele din *arrière* ale lui Soares, fredonez un ritm de *salsa* și, da... ai ghicit, am un orgasm amplu, pictural, pe care gardienii de sală nu-l pot pricepe, mă urmăresc amuzați, dar nu șocați, au văzut multe la viața lor de gardieni, pasionații de artă se manifestă în fel și chip în fața maeștrilor favoriți. Plec fericită, le fac semne de rămas-bun, mai poftiți pe la noi, desigur, cu plăcere, cu mare plăcere... *arrivederci...* „A, sunteți italiancă?”, „Nu, adică oarecum italiancă, mai exact daco-romană...”, „Daco-romană? Adică din Sicilia, nu? Știm, cunoaștem, ehe, Neapole sub sărutul focului, ce viață, mii de grade Fahrenheit!” „Ați ghicit, papagalilor, *au revoir, crétins de merde!*...”

Când mi se face chef, întind mâna și iau. Pot să întind mâna de cinci ori pe zi și să iau cinci bărbați diferiți sau trei sau doi. Care-i problema? Și nu sunt niciodată nemulțumită, cu niciunul dintre ei. A, dacă bate vântul plictiselii, dacă doar adie, tai filmul, automat. Plictiseala mă oripilează, mă scoate din minți. De ce, de ce, când trăiesc o singură dată, de ce să mă plictisesc? Nu-mi pot permite, pur și simplu, nu-mi pot permite, plictiseala e ca sinuciderea. N-are niciun sens. La drept vorbind, dacă e s-o luăm așa, plictiseala este o măsură de apărare pe care mi-o iau eu și de apărare a bărbatului cu care fac amor.

Mă plictisesc, deci exist. Plictisindu-mă de el, îl protejez, împiedic relația să eșueze în familiaritate, care, vorba lui Balzac, este monstrul devorator în orice căsătorie, eu aș zice în orice cuplu. Familiaritatea asta este groparul libidoului. Nota bene, familiaritatea nu este același lucru cu obișnuința, să fim bine înțeleși. Familiaritatea e altceva. Poți să devii familiară cu un tip după două săptămâni, ceea ce e rău, și poți să nu devii familiară cu un altul nici după cinci ani, ceea ce e foarte bine, dacă ești deșteaptă și-i și el deștept. În schimb, obișnuința (care apare oricum) poate fi contracarată prin păstrarea unei anumite distanțe. Poți să te obișnuiești cu el zece ani, douăzeci de ani, treizeci de ani, câtă vreme păstrezi o distanță, e O.K. Dar, dacă deveniți familiari, s-a terminat, ați ucis orice urmă de atracție sexuală, sunteți frate și soră.

Ce înseamnă familiar?! Familiar înseamnă, eu știu, să devenim camarazi de arme, să ne tragem de șireturi, să facem orice fel de glume unul pe seama altuia, să ne permitem orice, să nu mai fim atenți nici la modul de comunicare, nici la conținutul ei, într-un cuvânt să ne substituim unul altuia, ca și cum n-am avea două sexe diferite. Asta e o greșală mortală. A te culca cu un partener nu înseamnă să i te substitui, aici e greșala. E bine să-i prevezi reacțiile, e o greșală să i te substitui în decizii. Substituirea dusă până la un punct e bună, dincolo de el devine fatală. Dacă-aș avea o putere, aș planta un *chip* în mintea tuturor bărbaților și femeilor din lume: nu vă substituiți sexului opus. A fi intimi nu înseamnă a fi familiari. Țineți distanța, ea este secretul reușitei în pat. Distanța este pilonul care mă ancorează, neclintit, în estuarul plăcerilor mele. Distanța menține idealizarea partenerului. Și nu există succes în pat fără o anumită

idealizare. Dar familiaritatea, dușmanul de moarte al idealizării, lucrează, lucrează ca un cancer emoțional. Încep să-i cunosc defectele, punctele slabe, vulnerabilitățile. Știu ce-l rănește și ce-l... înfloreste. Adică pot să-l manipulez din ce în ce mai bine. Pe de altă parte, simt cum și el acționează din ce în ce mai mult ca un robot, și el crede că îmi cunoaște punctele slabe și că le poate exploata. Adică ne substituim unul altuia, pierzându-ne identitatea. Or, dacă se ajunge în stadiul ăsta, mă retrag imediat, pentru că e foarte periculos. Cum să-ți spun?, rămânând eu însămi, îmi pot permite să pierd controlul, îmi pot permite să mă aneantizez, *să nu mai exist* minute sau ore întregi, pentru că știu că, la revenire, voi fi tot EU, pe când, dacă mă substitui partenerului, dacă-i iau identitatea, la revenire, nu mai știu cine sunt... Pericol mare... Păi, da, asta e *ars poetica* mea! Bărbații nemiloși au înțeles asta. Când îl văd și-l simt cu câtă sălbăticie mă ia, dar și cu câtă indiferență mă așază, parcă în batjocură, în toate pozițiile, pe loc orice eventuală preocupare pentru plăcerea lui, pentru juisarea lui îmi dispare, o asemenea brută, o asemenea bestie, ha, nu merită atenția mea, grija mea, nu merită nicio frântură din neuronii mei, pe care mi-i întorc în totalitate către mine, către propria mea plăcere, către propria mea juisare, de el nu-mi pasă, facă ce vrea, îmi pasă de mine și numai de mine, egoismul meu nu mai are nicio vinovăție și nicio rușine și nicio limită. Atunci pot să intru liniștită în *complicitate cu mine însămi și să nu mai exist...*

Aveam, odată, un tip de la Bursă și câteva luni m-am văzut, zi de zi, cu acest individ, care mă învăța cum să câștig bani. Brokerii ăștia sunt foarte bogați, trag ca niște cai, dar după cinci ani se retrag și sunt mari boieri. Omul

ăsta era un cal și în pat, dar avea momente de cădere inexplicabile, rămânea cu ochii în gol, nu mai vorbea minute întregi, repeta din când în când - *What good are these for?*, *La ce bun toate astea?* - adică, mai pe românește, era un depresiv. Am încercat să aflu de unde-i vine, n-am putut să scot nimic de la el, voiam să-l ajut, l-am întrebat de copilăria lui, să vedem de unde i se trage, nimic. După câteva săptămâni, am început să am un acut sentiment de vinovăție - ceea ce nu mă mai caracterizează, eu doar simulez vinovăția, ha -, în sensul că el suferă, are probleme, iar eu nu pot să-l ajut și, n-ai să crezi, după alte câteva săptămâni, nu mai aveam orgasm, dacă e posibil așa ceva la mine! M-am speriat, m-am dus la un *shrink*. ăsta a început să-mi debiteze câte în lună și-n stele, ceva de genul că mila mea față de broker mă împiedică să ating plăcerea pentru că îmi inhibă cruzimea sexuală și alte bazaconii de-astea, care, pe urmă, mi-am dat seama că nu erau chiar bazaconii, pentru că să vezi ce s-a întâmplat. Mi-a cerut s-o tai cu brokerul, dar eu nu voiam pentru că mi-era milă și câștigasem bani buni cu el, nu puteam să fiu atât de inumană. Dar *shrink*-ul insista să termin. Eu, nu și nu. La o nouă ședință, îmi întinde o foaie s-o semnez. Scria acolo că sunt de acord cu orice tratament neintruziv, în cadrul cabinetului, considerat de el potrivit să mă vindece. Am semnat. Mi-a cerut să mă întind pe pat, ca și la alte ședințe. Discuta cu mine relaxat, pe aceeași temă, a vinovăției pe care aş fi resimțit-o eu față de broker. La un moment dat, m-a rugat să mă întorc cu fața în jos. M-am executat. Și-a pus un termometru în buzunarul de la piept și a venit lângă mine, s-a așezat pe canapea. Continuam să discutăm, tot așa, relaxați, avea o voce neutră, egală cu ea însăși, ca un țcănit de osii, ta-ta-ta-taaa, ta-ta-ta-taaa, ta-ta-ta-taaa. Cred că am ațipit o clipă, nu știu, cert este că deodată devin conștientă că nu

mai pot să-mi mișc mâinile. Îmi pusese niște cătușe. Cu catifea pe dinăuntru, dar tot cătușe. „Ce faci, doctore?” am strigat. „Îți dau o lecție.” „Ce lecție, cum îți permiți?” „Lecția pe care o meriți.” „Nu vreau nicio lecție, vreau tratament!” „Ăsta e tratamentul.” Apoi, cu o voce autoritară, care m-a paralizat: „Stai cuminte, domnișoară, *naughty girl*. N-ai cum să te opui.” „Ce tot vorbești acolo, dă-mi drumul, *let me go!*” „*Forget it!* Știi ce pătesc fetițele neascultătoare, știi, nu?” „Nu știu și nici nu vreau să știu!” „Ei, nu știi... Știi foarte bine... Așa cum îți place ție, da, exact așa cum îți place...” „Nu, nu vreau!” Mă zbăteam să mă ridic, dar mi-a pus un genunchi pe spate și m-a lipit de pernă. „*Asshole!* Dă-mi drumul! Te reclam, nu mai pupi licență în viața ta!” „Aș, ai semnat hârtia, e tipărită, conia mea!” Auzi, măgarul, ce tupeu! Nu, nu cred că-l citise pe Caragiale... Cu gesturi abrupte, mi-a ridicat rochia și mi-a tras chiloții până la genunchi. „*Jerk*, jigodie, porc ordinar!” îi strigam peste umăr și dădeam din picioare, fără nicio șansă de a scăpa. „Așa, așa, dă-i drumul, *let it go, keep cursing, keep cursing*, înjură-mă, blestemă-mă, mie-mi place...” mă încuraja în batjocură, ceea ce m-a isterizat și mai tare. „*Let's see*, ia să vedem ce ascunde fetița noastră aici, ia să vedem...” S-a aplecat și termometrul i-a căzut pe pernă. Am început să plâng de neputință, de rușine, de umilință. „Te rog, nu, nu face asta, te rog...” „Da' de unde știi ce vreau să-ți fac?” „Presupun...” „Presupui?!...” A râs. „Nu cred că presupui bine. Te-am păcălit...” Și și-a scos cureaua. „Ah, nu, asta nu, te rog, te rooog!...” „Ba da, ba da, ia să vedem cum o să țiți tu, ia să pedepsim fetița...” „Nu, nu!...” îl imploram printre lacrimi, dar parcă ceva începea să se trezească în mine. „Nu plânge, înjură-mă, blestemă-mă”, a strecurat printre dinți. Am simțit prima plesnitură ca o arsură. A doua, la fel. Mă bătea metodic, nepăsător. Pocnetele curelei erau mai dureroase decât

loviturile. Țipam, urlam, îl blestemam, dar, în mod ciudat, la un moment dat, mi-am ridicat fundul în întâmpinarea plesniturilor. Doamne, începea să-mi placă, pe deasupra voinței mele se stabilea o complicitate între cureaua agresoare și fesele mele, care, iată, aveau și ele supraeul lor! Rușinea acestei complicități era mai mare decât rușinea tratamentului propriu-zis la care eram supusă, dar nu-mi mai păsa. În scurt timp fundul mi-a luat foc, dar nu ustura, din contră, era ca o vâlvătaie... răcoroasă, parcă îmi dăduse cu spirt camforat, iar când s-a oprit și a lăsat cureaua între picioare, trăgând-o ușor peste clitoris, am simțit... am simțit... Doamne-Doamne, am simțit că vine! A mai frecat puțin și-am izbucnit, abundent, am udat totul sub mine, nu-mi păsa, acum plângeam de bucurie, mă zguduia o descărcare nervoasă, sărutam perna. *That's it, that's it!* Îmi revenisem! L-am implorat: „*Fuck me, fuck me now, please, pleeease!*”. „Nu pot,conița mea, tratamentul intruziv interzis...” a rânjit, făcându-mi cu ochiul. Mi-a eliberat mâinile. „O.K. Gata, ești vindecată. Scoală-te...” Nu m-am mișcat. Am întors capul și m-am uitat la el. Se așezase la birou și scria o rețetă. Zâmbea foarte cald, ca și cum nimic nu se întâmplase. M-am ridicat și m-am îmbrăcat. S-a uitat în ochii mei, cu o privire hâtră, complice. Ce tip *cool!* L-am recomandat peste tot, pe unde mă duceam, la dineuri, la recepții, printre colege, îi pronunțam numele din senin, pentru că multe femei n-au curajul să se ducă la *shrink*, pe românește ar veni doctor de căpățâni, și e multă lume stresată, câte asistente, consultante, politiciene, femei de afaceri, șefe în general, nu stau prost cu căpățânile și nu se tratează... Ca să nu mai vorbesc de bărbați, nu știu ce metode folosea cu ei. Cred că i-am trimis zeci de pacienți, și femei, și bărbați. M-a condus spre ușă, ținându-mă de braț. „*Go fuck somebody*, un prieten mai vechi, ceva, un tip mai brutal.

Uită de *broker*, problemele lui nu te interesează, sunt ale lui și doar ale lui. Să mai vii o dată, pentru *follow-up*, să tragem concluziile." „*Thank you, doctor, you're so cute!*” „*You're welcome, darling...*” L-am sărutat pe obraz. A râs, bătându-mă ușor pe bărbie. *What a guy!* Păcat că folosea numai tratamente neintruzive...

Secretul americanilor este că știu să secvențializeze orice situație, de viață sau profesională. O demontează până la cele mai mici faze sau etape, după aceea suprapun clișeul, după aceea rezolvă clișeul ca la carte, ca orice clișeu. De-asta și sunt așa de eficienți. Întâi identifică problema și-apoi o rezolvă ca în manual. Sigur că, în relația socială, asta strică uneori. E periculos, dacă nu imposibil, în orice caz utopic, să ținuiesti natura umană în clișee și să o „rezolvi” ca în manualul de întreținere. Comunicarea de la suflet la suflet, domeniu în care, nu-i așa, slavii și noi, latinii, excelăm, la ei se oprește la un anumit nivel. Unde sunt prea mulți bani, e mai puțin suflet. Dar nu poți să le ai pe toate. Nu poți să fii, în același timp, și eficient ca o mașină de cusut, și romantic ca un poet. Campionii kitschului? Mă rog... Sunt multe etichete care li se-aplică, depinde cine le fabrică. Față de ce sistem de referință? Față de cel european, poate. Față de-al lor, nu. Să nu întrepătrundem sistemele de referință mai mult decât se poate. Ajungem la concluzii false, de fapt non-concluzii. Să evaluăm lucrurile în aria unde au valabilitate, unde există același tip de rezonatori, să nu amestecăm diapazoanele... că tot noi, europenii, avem de pierdut... nu ei. În orice caz, degeaba îi plâng bocitoarele de serviciu. Cum-necum, țara aia merge foarte bine. Sigur că tendințele lor hegemonice atrag resentimente, aprehensiune, nervozitate, chiar ură. Dar ce-ar putea să facă, te întreb, au de ales? Când ești



cea mai mare putere a lumii, ce să faci? Să te prefaci că nu ești ce ești, să te dai la o parte, să-i lași pe alții? E absurd. În lumea de azi, te-ai dat la o parte, vine altul și-ți ia locul... Pierzi influența într-un spațiu, influența aceea e preluată de alții, în niciun caz de localnici... Independența, în sensul clasic al cuvântului, este o himeră. Și cred că n-a fost niciodată altfel. Răcește trezorerul la Washington, tușește bursa de la Tokyo sau de la Londra, de unde vrei tu. Puterea acumulată te împinge inexorabil la folosirea ei, e un dat, n-ai ce face. Deci nu e cazul să așteptăm de la ei să se comporte ca niște îngeri, că nu se poate, e contra naturii puterii. Iar teoria cu imperiile care, mai devreme sau mai târziu, colapsează din interior e transpusă greșit în cazul Statelor Unite, e o speculație. Nu e vorba de niciun imperiu. Nu se întrunesc caracteristicile de imperiu. Din Alaska până în Florida și din New England până în California, statele „imperiului” au același set de valori, vorbesc aceeași limbă, cred în aceleași visuri (dacă noi, în Europa, nu le înțelegem sau nu le prea apreciem, asta nu e treaba americanilor, doar n-o să-și modeleze visurile lor după visurile noastre!). Niciun stat nu urmărește să-și câștige „independența”, să se extragă din „imperiu”, nimeni nu-i ține cu forța, stau de bunăvoie, le place. Niciun stat din „imperiu” nu pretinde că ar fi tătar, armean, kirghiz, kazah sau român-basarabean. Realizezi diferența între imperii? Bun. Asta-i una. Iar a doua – „imperiul” n-are metropolă, adică are foarte multe, n-are doar una singură, n-are un singur centru de putere. Asta este, de fapt, marele lor „secret”. Nu există un singur centru, un singur nucleu de putere. Nimeni nu poate să pună gamba pe acea țară, așa e ea construită din start, să nu poată fi arestată de nimeni – că e persoană particulară, grup de putere, grup de influență, grup ocult, partid politic, grup religios, guvern (mai ales guvern!), grup etnic, patroni, nababi,

*tycooni*, baroni locali sau baroni federali –, nimeni nu poate să-și impună voința discreționară, nimeni nu poate să acționeze cum vrea mușchii lui. Și nu pentru că n-ar fi tentați. Toți suntem tentați, sub o formă sau alta, să ne impunem voința asupra celor din jur. Secretul în America este că sunt atât de multe nuclee de putere, independente unul de altul, dar chiar independente, nu... mascat independente, sunt atât de multe – guvernamentale, parlamentare, judiciare, civice, religioase, etnice, sexuale, financiare, presa, televiziunile, *you name it...* –, încât e imposibil să apară coterii, cabale, mânării care să-i includă pe toți. Iese scandal de la ăilalți, *neinclușii*. Bine, e și țara mare, n-ai cum să păcălești, în același timp, 270 de milioane de oameni care n-au avut niciodată creierii spălați, n-au fost subiectul niciunui sistem totalitar, de când se nasc, sunt crescuți într-o singură idee, una și bună – să refuze minciuna<sup>10</sup>, păcăleala, șoltăcăria, escrocheria,

---

<sup>10</sup> Supuși continuu tratamentului dâmbovițean al deriziunii – *Ei și? Ce dacă?! –*, puținii disidenți și foști deținuți politici care au mai rămas în viață și-au pierdut treptat aureola din primele zile post-decembriste. Forțele sistemului remanente au acționat puternic pentru demitizarea, macularea imaginii și compromiterea lor publică, iar ignoranța și indiferența publicului larg au înlesnit lucrarea.

La fel de adevărat este însă că foștii disidenți și deținuți politici s-au demitizat și ei înșiși. Nu e vorba aici de falșii disidenți (cei care au avut misiune din partea Securității să se infiltreze în autentică disidență românească, din țară sau din străinătate, ca provocatori, diversioniști, informatori), ci de adevărații disidenți. De ce își distrug ei statuile?

Din câteva motive. Toate țin de natura umană, ceea ce este de înțeles și poate chiar de scuzat. Astfel, unii și-au adus aminte că au o vârstă și – lipsiți atâta timp de plăcerile minime ale vieții – au decis să trăiască altfel decât în prizonieratul nobil care este orice cauză și orice disidență. Pentru a atinge un anumit nivel material, unii și-au vândut sufletul te miri cui. Alții (cu posibilități materiale) pur și simplu s-au retras și nu mai vor să știe de politică. O altă

abuzul de orice fel, orice tendință de autoritarism. Când te prind cu chestii de-astea, te rad, poți să fii și Nixon! Așa că vibrează cu toții, ca electronii într-o moleculă, și se țin unii pe alții sub control. Or, când controlul este atât de disipat, nu mai avem de-a face cu un imperiu. Avem de-a face, îți place sau nu, iartă-mi cuvântul, cu democrația. Bună-rea, ceva mai viabil până acum nu s-a inventat. Pentru ei.

---

categorie este a acelor care, sătui să mai trăiască în anormalitatea opiniilor la unison, aleg partizanele doctrine care-i plasează în poziții jenante. O altă categorie o reprezintă dezamăgiții, cei care, răniți fie de răspunsul ingrât al publicului, fie de comportarea centrifugă a altor disidenți, se retrag din viața publică. În sfârșit, sunt cei cu veleități (întemeiate sau închipuite) de lideri executivi. Uneori apare că sunt prea mulți lideri la o disidență atomizată, care nu a avut, la noi, caracter de mișcare, ca în Cehoslovacia sau Polonia. Neexistând atâtea locuri de șefi, unii se supără și pleacă. Sau ripostează, demitizându-și colegii de ideal. Din cearta a doi disidenți nu câștigă nimeni, pierd amândoi. Paradoxul esențial la acești oameni stă tocmai în punctul lor forte, care i-a împins în disidență: tăria și independența personalității lor. Acum, aceleași personalități le joacă feste, dezbinându-i și atomizându-i încă o dată, ca sub un blestem.

Dar dacă dăm transfocatorul înapoi, la scara națiunii, obținem o altă imagine? Sunt foștii disidenți numai cazuri izolate sau avem de-a face cu o întreagă tipologie? Este societatea românească – și de asemenea diaspora din Europa sau America sau de oriunde – mai puțin subiect al tipologiei de mai sus? Din păcate, răspunsul este negativ. Majoritatea românilor de gândire democratică, aproape de pretutindeni, sunt la fel de dezbinați, la fel de atomizați, la fel de exteriori ideii de apartenență la o școală de gândire și acțiune concertată (care să fie dincolo de prietenie sau de dușmănie, să transceadă sentimentele și pasiunile interpersonale), conducându-se mai mult după umori decât după principii.

În același timp, există o nevoie interioară imperioasă a unui segment important al populației de a-și demitiza eroii, de a le minimaliza meritele, de a-i readuce în rând, pentru a putea coabita cu propria lui conștiință încărcată de *pactizarea albă sau complicitatea roșie*. Mulți nutresc o secretă voluptate în a căuta cu lumânarea, în a vâna greșeli punctuale, mai vechi sau mai noi, ale

Pentru alții, pe alte meleaguri, poate democrația nu e bună, n-o înțeleg, nu-i simt nevoia, chiar îi deranjează. Dar lor le merge. Și le merge bine. Când oi vedea o țară care își demite sau își judecă public președinții care calcă pe bec (că e *Watergate* sau *Sexgate*, nu mai contează), atunci o să spun că acea țară a ajuns la nivelul Americii. Până atunci, ciocu' mic... Așa că mă umflă râsul când aud premoniții cu prăbușirea „imperiului” american. *Wishful thinking...* O țară cât un continent, apărată de două oceane, cu noroc și la vecini (cum ar fi arătat America dacă la nord, în loc de Canada, ar fi fost... Rusia?), o țară care are sisteme imunologice eficiente, probate în timp, mai are și anticorpi la orice derapări, economice, financiare, sociale, e departe de colaps... A, poate avea fluxuri și refluxuri, dar colaps?! Hai să fim serioși!

N-are limite fascinația exercitată de America și, mai ales, de New York asupra est-europencelor – și, bineînțeles, româncele nu fac excepție. Sigur că au și motivație, le gonește sărăcia din țară. Mitul Cenușăresei este foarte

---

foștilor disidenți și deținuți politici, chiar de a le inventa la o adică, încercând astfel să(-și) demonstreze că, prin comparație, nu sunt cu nimic inferiori acestora. Uitate sunt vremurile în care toată lumea tremura de frig și de frică, în timp ce *niște nebuni* încercau inimaginabilul sau imposibilul. Acum pe acești *nebuni*, câți mai trăiesc, nimeni nu mai dă doi bani. Rapida relativizare și degradare a valorilor strivește societatea românească asemenea unui tăvălug. Amnezia colectivă – dincolo de a fi o formă de autoprotecție – distruge modele și repere, fără de care o societate devine o caravană rătăcită în pustiu. Este ceea ce întâmplă, la ora actuală, cu societatea românească. Oricâte contraargumente de ordin pragmatic (de schimbare a timpurilor, de necesitate a orientării către viitor și nu către trecut etc.) se vor aduce, este clar că refuzul cvasi-generalizat al unei table de valori istorico-moral-politice a creat o Românie rătăcită, amorală, venită de nicăieri, care navighează la întâmplare prin secolul XXI.

prezent în capul lor. Fantasma asta obsesivă, că un occidental, călare pe un cal alb, te va sui în șa cât de curând și te va duce în Paradis este cea mai mare himeră post-decembristă. Trebuie să ai ceva de oferit, în afară de sex. Sex trebuie să dai oricum, dar dacă dai numai sex, mai devreme sau mai târziu, te trezești în stradă. Însă ce le mână cu adevărat nu este sărăcia „absolută” post-comunistă, ci sărăcia „relativă”, adică *diferența* dintre cele două niveluri de trai, așa cum se vede ea, hiperbolizată, la televizor sau prin filme. Diferența asta le induce o atracție halucinantă, irațională, către America, și, pentru a o gusta la fața locului, sunt în stare de orice, sunt în stare să se vândă până la ultima picătură de demnitate. Am întâlnit odată o primă-balerină a Operei Naționale, mare artistă, care la București nu s-ar fi lăsat atinsă nici măcar cu o floare (de oricine...). Dar când a venit vorba de America, parcă i-a luat Dumnezeu mințile. Pur și simplu s-a lăsat acroșată de un necunoscut cu ifose de diplomat, la o recepție la București, a acceptat „cu naivitate” invitația să vină la New York să danseze pasămite într-un spectacol pentru comunitatea română. Diplomatul i-a trimis invitația fără de care balerina nu și-ar fi putut lua viza – și cine te invită, în ziua de azi, așa, din senin? A ajuns la New York, unde nu era vorba de niciun spectacol pentru nicio comunitate. De la aeroport, respectivul a suit-o într-un taxi și a pornit spre un hogoac obscur. Cu o ultimă tresărire de orgoliu, balerina i-a cerut să o ducă la consulat, escrocul, care lucra și el tot la consulat, uns cu multe alifii, a refuzat și a lăsat-o, pur și simplu, în mijlocul drumului, pe autostrada dintre JFK și Manhattan. Noroc că ea avea un curtezan mai vechi, tot român, funcționar internațional la ONU – om serios, pe care, din cauza asta, că era prea serios, îl refuzase sistematic până atunci. Acum, în disperare de cauză, i-a dat telefon în prag de seară (n-

avea unde să doarmă noaptea), i-a jucat comedia iluminării târzii, dar nu tardive, omul s-a prefăcut că o crede, a plătit escrocului 400 de dolari („taxa de invitație”), a jucat și el, la rândul lui, comedia idilei reînviată, s-a distrat frumușel cu ea două săptămâni, un interludiu romantic în *pas de deux*, după care i-a dat drumul înapoi la București. Că începea stagiunea. Balerina mi-a povestit toate astea cu obidă, la o cafea prelungită, aproape plângea de necaz că a trebuit să-i cedeze tipului de la ONU, pe care avusese de gând să-l joace pe degete toată viața, orice femeie are câte un papagal din ăsta, câte un falit, de care își bate joc toată viața, mai ducându-l cu vorba, mai dându-i speranțe, așa de bambus, de amorul artei, jucându-se cu el ca pisicile cu șoarecii, până la adânci bătrâneți, am consolată-o cum am putut, dar eu mă gândeam... dacă aș fi început așa aventura mea în lume, astăzi nu mai eram ce sunt...

Îmi place la ocean. N-am un loc favorit, oriunde la oceanul planetar, în care Uranus și-a pierdut penisul la începutul lumii, în sensul că i-a fost tăiat. Stau ore întregi pe plajă în poziția lotus, pe limba aceea de nisip ud, spălată neîncetat de valuri, simt apa cum îmi fură șoldurile, îmi suge coapsele și le ia în larg, uneori am orgasm, dacă vine, puternic, câte-o coamă înspumată, dar nu când mă lovește, ci când pleacă și degetele reci ale valului îmi eflurează, epuizate, pubisul încins ca o gură de copil. Deși fiecare orgasm e altfel – orgasmul cu bărbații e marțian, orgasmul cu femeile e venusian, orgasmul cu oceanul e marin –, în toate mă pierd, *nu mai există*. De mică am visat să fac dragoste cu oceanul, care când e mare, când e ocean, nu știi exact ce sex are, este combinația perfectă și perfect anonimă, depersonalizată, *no face, no name, no*

*number...* A, mi s-a întâmplat odată, deși mă feresc de necunoscuți, cu toate că este foarte excitant, înnebunești de plăcere. Eram la New York University și-am plecat într-o zi cu toată grupa să-i vedem pe Chicago Bulls, Bivolii din Chicago, dând piept cu ai noștri, cu Giganții din New York. Fotbal american, niciodată n-am înțeles nimic, îmi place doar cum se ciocnesc tipii unii de alții, dar sunt atât de blindați, de marțieni, că nu vezi nimic pe sub echipament, e-adevărat, au pantaloni mulați pe pulpe, dar tot mai captivant rămâne rugbiul, unde le vezi carnația, picioarele musculoase, masive, superbe, fesele rotunjite de efort, aproape feminine, dar tari ca piatra, simți de la distanță brutalitatea masculină, neînhibată, necenzurată, în stare de sălbăticie, mai ales în grămezile deschise (vezi că mă pricep?), apoi plonjonul extraterestru al celui care lansează mingea pe *trei-sferturi*, cum îi zice, *uvertura*, așa, *uvertura*, deși mie îmi place mai mult atacul pe partea închisă, perversitatea e mai mare, dar ador și *uvertura*, zvâcnirea lui explozivă, pe care, n-ai să crezi, doar la jucătorii de tenis am mai simțit-o, când lovesc *passing shot* în lung de linie... sau în *cross*... le ghicesc coapsele cum se cabrează prin șorturi, au o viață a lor, secretă, coapsele sportivilor, nu degeaba spunea Țiriac că lovitură lui cea mai bună sunt picioarele. (Nu... încă nu l-am întâlnit, îl cunoști?, poți să-mi faci și mie cunoștință cu el?) În grămezile astea deschise îi vezi luptându-se ca niște buldogi uriași, numai buni de smotocit, și cum se-aruncă unul peste altul, mă întreb ce trebuie să simtă cel de jos, cel de jos de tot, păi știu că trebuie să dea drumul la minge, dar eu... eu n-aș da drumul la minge niciodată, să mi-o ia dacă pot sau să-mi dea lovitură de pedeapsă, ha-ha-ha!... Așa, și ne ducem mai mulți studenți, fete și băieți, pe National Stadium, aglomerație mare, stăteam înghesuți ca sardelele, majoretele alea cu fustițe scurte

excitau de pe marginea terenului asistența masculină – și nu numai, mă excitau puțin și pe mine, nu e adevărat că în America femeia nu este exploatată public în ipostaze sexuale, ipocrizie mare, uită-te și la box, defilează în ring o tipă în tanga, cu fesele bombate, fremătând pe tocurele alea cui, pasămite să anunțe repriza următoare, și fețele masculilor din tribună, ude de transpirație, strălucesc și mai tare. Pe stadion aveam și eu o fustiță scurtă, de vară, că era în iulie, bivoli din Chicago încep să-și arate mușchii, giganții din New York se înconțrează și ei, tensiunea jocului crește, începe să-mi placă, mă rog... mai mult atmosfera decât meciul propriu-zis, dar și meciul, săream în picioare odată cu ceilalți, strigam odată cu ei, încurajându-i pe-ai noștri, deodată cerul se întunecă și începe o ploaie torențială, venită dinspre Hudson River, spectatorii scot niște fulgarine subțiri, le-ntind pe deasupra capetelor, ne strângem și mai mult unii într-alții, stau umăr în umăr cu colegii mei, pe teren jocul devine acerb, lupte grele, corp la corp, dominau bivoli, giganții se apărau ca la Mărășești, mai erau câteva minute, ploua ca la balamuc și, ca din senin, simt o mână butucănoasă, de pe gradina din spate, cum mi se strecoară pe sub fustă și îmi trage chiloții într-o parte și-apoi un penis enorm, fierbinte, mă-mpunge scurt, între picioare. O clipă rămân paralizată, dar jocul căpătase accente dramatice, tuna și fulgera, tot stadionul era un vulcan pe cale să explodeze, o masă critică se crea și cel din spatele meu, un necunoscut perfect, *No face, no name, no number*, mă deschide, expert, cu degetele, atâta am mai avut timp – să-mi strecor mâna să văd dacă are prezervativ. Avea. La americani, igiena înainte de toate. L-am strâns cu palma, de două ori, convulsiv, apoi mi-am aruncat, entuziasmată, mâinile în aer, ca toți ceilalți, pentru că un gigant afro-american, o superbitate de mascul, negru ca tăciunele,



tocmai făcuse o interceptie lângă terenul lui de țintă și alerga, ca un dement, către buturile bivolilor, zvâcnind ca un animal de pradă, ca o pumă, și, dintr-odată, *No face, no name, no number...* a zvâcnit, și el, ca uns, direct în mine, am țipat tare, dar nu s-a auzit, stadionul luase pur și simplu foc și eu la fel, săream și recădeam frenetic, aspirându-l, lacomă, erau ultimele secunde ale meciului, bivoli se aruncau la sacrificiu în calea gigantului, să-l oprească, să-l placheze, să-l omoare, însă el, dibaci, evita, evita ca o felină ce era, și prinsese o viteză, parcă avea un motor de Buick între picioare, părea că toți strămoșii lui, pantere, tigri și leoparzi la un loc își luau revanșa, catapultându-l înainte, teleghidându-l cât mai adânc în terenul bivolilor, cerul a trăsnet de două ori, dar cui îi mai păsa, ploaia îmi șiroia pe umeri, *No face, no name, no number* îmi ridicase în aer fesele cabrate, cu antebrațele lui păroase, și mă juca adânc-adânc, îi auzem gâfâiturile sacadate, aproape de eseuul gigantului din teren, încurajat, la rândul lui, cu pumnii, cu brațele, cu fălcile, de publicul pe cale de a înnebuni, ca o fiară cu o sută de mii de capete mugind în călduri, simțeam cum vine orgasmul ca un tren de mare viteză, cu ultimele puteri un bivol a zburat literalmente în calea gigantului de abanos, dar el s-a trântit la pământ și-apoi iar a luat-o la fugă spre linia de fund, aruncând stadionul în isterie... și pe mine în extaz!... Mai avea 5 metri până la terenul de țintă, 4, 3, 2, 1... Eseau – eseu – eseu! Un trăsnet m-a străbătut din cap până-n picioare, apoi am urlat din rărunchi, stadionul răgea ca o bestie, juisând cu prada în gheare, cu prada care eram chiar eu, juisam, juisam și eu în penisul acela gigant, hăpăindu-l tot-tot, eram nemuritoare! Pe teren, superbitatea neagră țopăia de bucurie, făcând semne ancestrale, mimând actul sexual în aer (pe când eu, Doamne, nu-l mimam deloc, chiar așa era!), ovaționat de

puritanii americani la scenă deschisă, oameni serioși, pe care îi întâlneai a doua zi la Bursă, la computere sau mășăluind grăbiți pe Wall Street, cu cravate și costume impecabile, învârtind miliarde de dolari zilnic, dar care acum erau alți oameni, își pierduseră controlul, țopăiau și ei, bezmetic, săreau și recădeau și ei, ca și mine, dar digital, 0-1, 0-1, despuiați de orice identitate, un orgasm general, *multiple-entry*, stăpâni stadionul - și pe mine - minute bune, vălurind betonul gradenelor în spasme convulsive. Se potoliră, încet-încet, ca un balaur mulțumit care își retrage boturile sătule, după festin. *No face, no name, no number...* m-a depus înapoi, pe picioare, și l-am auzit șoptindu-mi în ureche: „*You're a beauty, baby... Can I have your phone number?*”. „*No way!... Just leave!...*” i-am strigat peste umăr. Nu m-am întors să-l văd. Nu voiam să știu, să-l cunosc, să stric totul, nu voiam! L-am lăsat să dispară, să se piardă, să nu-l cunosc, să nu-l recunosc. Târziu, am dat roată cu privirea pierdută, trăgându-mi răsuflarea. Șuvoaie de masculi răcoriți se scurgeau spre ieșire. Care dintre ei fusese? Că doar nu fuseseră toți... Am mai avut un orgasm, scurt, ca o replică de cutremur. Ploaia se oprișe.

Viitorul nu mă sperie. Nu voi fi singură niciodată. Bărbații vin și... revin. Știi ce mă uimește la unii? Faptul că mă doresc atât de mult, încât își calcă în picioare orice urmă de demnitate ca să mă aibă (din nou). Și, ca să coabiteze cu această lipsă de demnitate, își construiesc eșafodajul masculin clasic - merită sacrificiul, bătrâne, e un obiect sexual drăguț, ce-ai de pierdut? Bineînțeles că n-are nimic de pierdut, numai că obiectul sexual e el, nu eu. Pe de altă parte, ce importanță mai are cine al cui obiect sexual e? De aceea spun că nu voi fi niciodată singură. La orice

vârstă, pot să găsesc un bărbat pe care l-am avut și care să mă vrea din nou. Sunteți complet lipsiți de demnitate, dragule! Eu mă așez în pozițiile cele mai lipsite de demnitate, recunosc, dar, la voi, lipsa de demnitate e în cap. Da, eu recunosc, sunt sclava plăcerii. Nu, nu sunt sclava bărbaților, *ei* sunt sclavii mei, eu sunt sclava *plăcerii*. E singura sclavie pentru care – *prin care* – trăiesc cu adevărat. În afară de... Homer și Odiseu, băieții mei scumpi și dragi. Pe altcineva nu am. Ba nu, am o prietenă, cea mai bună prietenă a mea, o fostă *miss*, tot din Calafat, o bomboană de fată, de ea n-o să mă despart niciodată. Nu, taică-meu a murit de mult. Maică-mea e... maică-mea. Mă calcă mereu pe nervi. Tot timpul e bolnavă. De ipohondrie. Doctorii sunt foarte răi la boală. Devin teroriști pentru cei din jurul lor, nu altceva. Odată, mă plimbam cu cineva de mână prin Central Park, într-o duminică, ziua în amiaza mare. Da, când mă culc cu un bărbat, îmi place mult să mă plimb de mână cu el. Asta nu înseamnă că sunt îndrăgostită. Pur și simplu, așa-i frumos. Nu știu ce înțelege el, nu mă interesează. Și mama îmi dă telefon și mă cheamă urgent acasă că i-au ieșit niște bube pe fund. Auzi motiv! Ce să fac, l-am lăsat pe omul ăla cu gura căscată, ne-am urcat în mașină, l-am oprit la o farmacie, am luat medicamente, i-am spus *pa* și m-am dus acasă. Bine, mă culcasem cu el deja de vreo câteva ori, dar... orișicât... voiam să mă plimb, să mă simt bine. Aș, de unde? Cu mama era imposibil. Așa m-a terorizat mereu. De când eram mică. Mă oprima cumplit. Feblețea mea era taică-meu. Pe el îl adoram, era atât de bun cu mine, nu mă certa, nu mă bătea, îmi aducea tot timpul câte ceva, bomboane, înghețată. Mă mângâia într-un anumit fel... Nu știu. Din „bulgărașul meu de aur”, apoi, când am mai crescut, „prințesa mea cu ochi de peruzea”... nu mă scotea. Mama mă îmbrăca în fuste lungi, cu cipici în

picioare și părul în codițe, tata îmi aducea fustițe scurte și pantofiori cu tocul înălțuț și-mi dădea una peste fund când plecam la câte o petrecere cu alți copii. Mama îmi tăia orice libertate de mișcare, făcea tărăboi, venea după mine să mă ia acasă, mă făcea de râs, tata îmi lua apărarea. Scandalurile se țineau lanț. Până într-o zi, când mama m-a bătut cu o curea. Uite-așa bine, peste fund, și-n fața tatii, plângeam de rușine și de durere, dădea cu plăcere și cu poftă, ei, îți place acum, îți place?, târfuliță mică, poftim fustițe scurte, poftim libertate, țipa ea, dar am avut impresia că nu pentru mine țipă, ci pentru el. Inexplicabil, tata nu mi-a sărit decât târziu în ajutor, la început se uita la toată scena și și-a aprins o țigară. Cred că îi era frică să n-o supere pe mama. (Mama era tot timpul supărată pentru că îi era rușine cu noua meserie a tatei. Ea luase un profesor și acum se trezea cu un poștaș în casă.) Târziu s-a hotărât, s-a ridicat de pe scaun, a bruscato și i-a dat o palmă. „Nu te mai răzbuna pe ea!” a zis tata, cu obidă, printre dinți. Mama s-a oprit cu cureaua în mână, ca lovită cu leuca. Mi s-a făcut o frică mai mare decât când mă bătea. M-am ridicat și m-am ghemuit într-un colț, înghițindu-mi lacrimile. Mama l-a privit lung pe tata. Apoi a spus cu voce în tonalitate joasă, pe care nu i-o mai auzisem niciodată: „N-ai niciun drept să te ocupi de copilul ăsta după toate prostiile pe care le-ai făcut. Ai vrut libertate, îți redau eu toată libertatea. Pleacă din casa asta, acum, în clipa asta, și să nu mai vii niciodată”. „Foarte bine, foarte bine”, a spus tata, calm, și a început să împacheteze. Eu am început să plâng și mai tare. „Tati, nu pleca, nu pleca, tati, nu pleca. Nu mă lăsa cu ea!” Scânceam, ținându-mă cu pumnii de el. M-a mângâiat, cu un zâmbet senin. N-am să uit niciodată acel zâmbet. „Tu s-o ascuți pe mama ta, ai înțeleș, s-o ascuți pe mama ta.” „Tati nu pleca, te implor, te implor, nu mă lăsa.” Dar el

continua să împacheteze, surd la rugămințile mele, zâmbind absent. „Mami, mami, iartă-mă, iartă-mă, te rog, nu-l lăsa să plece, te rog, te iubesc, mami, nu-l lăsa plece!” „Treci în camera ta!” s-a răstit mama. Plângeam în hohote, mi se părea că nu mai am niciun sprijin pe lume. Am auzit ușa trântindu-se. O sfârșeală cumplită mă cuprinsese și tremuram toată, ca varga. Am agonizat așa ore întregi, până am adormit. Tata n-a mai venit acasă. Lucra la poștă, la difuzarea presei. Fusesse profesor de română când eram eu foarte mică, dar nu l-a mai angajat nicio școală după ce s-a întors din pușcărie. A fost trimis la difuzarea presei, presa comunistă, evident, un fel de reeducare. El împărțea poștașilor ziarele venite de la București. Majoritatea erau țigani. Tata le-a botezat mai tuturor câte un copil. De Paște ne aduceau curcani și găște. Tata mi-aducea mie reviste franțuzești, *Vaillant*, *Pif le chien*, *Riquiqui* și *Roudoudou*. Uneori chiar *Paris Match*, din care nu înțelegeam mare lucru la vârsta aceea, dar avea poze frumoase. Pentru tot orașul Calafat nu venea decât o singură revistă din fiecare titlu și tata fusese însărcinat de dirigintele PTTR (Poștă-Telegraf-Telefon-Radio) să țină socoteala, condicuța, la cine merge această revistă. Trei zile la primul secretar, trei zile la comandantul Securității, trei zile la comandantul Miliției, trei zile la judecătorul-șef, trei zile la procurorul-șef, trei zile la directorul spitalului, trei zile la directorul liceului, trei zile la băcan, trei zile la măcelar și așa mai departe. Toate notabilitățile orașului, mai bine zis soțiile și copiii lor, doreau să citească reviste franțuzești, venite de-acolo unde capitalismul era cel mai putred. Tata se ocupa personal, n-avea voie să trimită vreun poștaș sau alt mesager, așa că el personal mergea la aceste familii, ducea revista, lua revista și o ducea la următoarea familie și tot așa. Fără să-și dea seama, tata deschisese astfel un

ghișeu, care era cheia prosperității sub comunism: se știa, cine avea ghișeu avea putere. Degeaba făceai o cerere la șef dacă omul de la ghișeu nu ți-o primea. Rămâneai cu cererea în brațe. Degeaba îți aproba șeful cererea dacă omul de la ghișeu nu ți-o dădea înapoi. Rămâneai cu dreptatea dată, dar nereperată. Așa că dacă puneai mâna pe un ghișeu, te făceai om pe viață. Iată, tata dezvoltase un ghișeu, și ce ghișeu! Ghișeul cu circuit închis al revistelor franțuzești. Ghișeul de care aveau nevoie toate mărimile comuniste ale orașului, adică oamenii puterii. Încet-încet, tata a devenit foarte influent, foarte important, aproape la fel de important ca măcelarul sau băcanul. El, care era un proscris, nemembru de partid, trimis la munca de jos, ajunsese să aibă tot orașul la picioare. Puterea lui nu se exercita propriu-zis prin nomenclaturiștii locali – cu care intra rar în contact, pe unii nici nu-i cunoștea –, ci prin soțiile și fiicele lor, cu care intra în contact când le dădea revista, adică săptămânal. Păi cine mai avea intrare când voia mușchii lui la soția primului secretar, a șefului Securității, Miliției, Procuraturii etc.? Nimeni. Doar tata. Când m-am îmbolnăvit de hepatită, a dat telefon chiar soția primului secretar, iar soția directorului spitalului mi-a adus personal portocale. Una, că portocale nu existau și tot spitalul a rămas cu gura căscată. (Eu aveam acasă, făcea rost tot tata.) A doua, chiar soția directorului, în persoană, se deplasase pentru mine, un boț cu ochi! Nimeni nu mai văzuse așa ceva! Imediat, tot spitalul a început să danseze în jurul meu ca pe rotile. Am fost tratată ca o prințesă. Atât de mare era puterea tatei. Tata mai făcea și altceva: în roata revistelor, fără să știe dirigintele PTTR, mă strecurase și pe mine. Trei zile pe săptămână buchiseam pe litere, cu un dicționar, reviste franțuzești. Așa am învățat franceza, fără profesor, citind *Riquiqui și Roudoudou*.

După două luni, am fost anunțate că tata a murit. Făcuse infarct, în somn, la hotel, unde i se dăduse o cameră, la intervenția soției comandantului Miliției. Ne-am dus la înmormântare. Mama era ca o stană de piatră, iar eu eram mai mult moartă decât vie. Strângeam în neștire muchia sicriului. „Vezi unde l-ai adus pe taică-tău?” mi-a șoptit mama printre dinți. „Dacă ai fi fost cuminte, n-ar fi ajuns aici, întins pe năsalie. De-acum înainte, trebuie să fii cuminte, să înveți și să mă ascuți. Numai eu îți vreau binele pe lumea asta.” Am leșinat. M-am trezit la spital. Zile întregi n-am mâncat și n-am dormit. Cum adormeam, cum îl visam pe tata, cu zâmbetul acela senin, înspăimântător. Mă mângâia pe păr și spunea ceva ce nu mi aminteam niciodată, în afară de cele patru cuvinte – foarte bine, foarte bine, vorba lui de totdeauna. Era insuportabil. Aș fi vrut să mă bată, să mă chinuie, să se răzbune pentru că îl omorâsem, dar el nu făcea decât să mă mângâie. Mă duceam la școală ca un robot. Nu eram atentă, luam note proaste. Mama mă bătea. Curios, însă, după corecție, mă simțeam mai bine, tata nu-mi mai apărea în fața ochilor, la școală eram mai atentă. Până când iar călcam în străchini. Știam de-acum ce m-așteaptă. Mama nu trebuia să mai țipe la mine. Dintr-o privire știam ce vrea. Se stabilise un cod între noi. Mă așezam singură cu fața în jos, pe pat. După bătaie, parcă mi se lua o perdea de pe ochi și, câteva zile sau săptămâni chiar, trăiam viața normal, mă bucuram, râdeam. Așa am dus-o până prin clasa a șaptea, când mama s-a îmbolnăvit, a făcut o criză de apendicită și s-a operat. Am îngrijit-o și eu cum am putut. I-am dus mâncare, haine. Când a ieșit din spital, era schimbată. N-a trecut mult și am luat din nou o notă proastă la matematică, nu m-am înțeles

niciodată cu matematica. M-am dus acasă, i-am spus. S-a uitat la mine. Am dat să mă așez pe pat, dar ea m-a oprit. „Ești fetiță mare acum, ți-am dat destule lecții. Sper că știi unde greșești și că vrei să te corectezi. O să-ți pun meditator, un domn foarte drăguț, grizonant, o să-ți placă...” Și mi-a aruncat o uitătură parșivă, pe care n-am s-o uit. Ani de zile m-a terorizat „domnul drăguț” cu matematica și cu avansurile lui libidinoase. Trăia cu mama încă de când tata era în viață, îl uram de moarte. E singurul bărbat pe care l-am urât cu adevărat. De-atunci, mama nu m-a mai bătut, dar între noi n-a fost niciodată o înțelegere adevărată. Tot timpul îmi reproșa ba una, ba alta. Am luat-o așa cum e, persoana care mi-a dat viață. O adusesem la New York să aibă grijă de copii. Când lucrurile au început să șchioapete cu Coothert-nepotul – începusem să mă plictisesc de el, nu prea mai aveam de lucru, ieșea scandal cu ceilalți angajați ai firmei – și am luat hotărârea să mă întorc în țară, mama a făcut un circ întreg, că nu mă gândesc la viitorul copiilor, că am găsit un bărbat în România și alte prostii dintr-astea. Eu aveam un bărbat în România, un avocat, făceam naveta din ce în ce mai des, dar îl găsisem pentru că voiam să mă repatriez și nu invers, nu mă repatriam pentru că-l găsisem pe el. Înțelegeți diferența? Dacă voiam să proftez în România, să-mi dau examenul de intrare în Barou, să intru în *business*, pe cine trebuia să gălesc? La început, cel puțin. Un avocat, normal. Acum sunt asociată la casa lui de avocatură. Nu-i dau numele ca să nu-i fac reclamă. Tot timpul mama mă suspectează că umblu cu bărbați. Dacă ar ști că umblu și cu femei, ar înnebuni de tot. Bine, nu sunt o lesbiană adevărată, adică nu fac sex numai cu femeile, nici pe departe. Doar din când în când... Dacă se ivește ocazia...  
*By choice...*



Dar înainte de repatriere<sup>11</sup>, am început „să-i atac” pe românii expatriați... Vreau să spun pe românii oficiali, pe diplomați, că restul, diaspora, nu-mi putea fi de folos la repatriere. Diaspora era drăguță, aveam câțiva prieteni printre ei, dar eu aveam acum nevoie de prieteni printre românii cu relații în țară. Or, ăștia erau diplomații, o specie aparte, nu știu dacă ai întâlnit vreunul. Sunt eleganți,

---

<sup>11</sup> La 20 de ani de la cutremurul cu plăci tectonice de mucava din decembrie 1989, România s-a preschimbat în bună măsură dintr-o țară în curs de falimentare, aflată la periferia timpului, într-una în curs de democratizare, reintrată în logica Europei. Însă procesul de transformare este în continuare lent, fiind rezultanta intersectării dintre europenismul incisiv, invaziv, civilizator și autohtonismul retractil, patriarhal, de multe ori retrograd. Progresul este poticnit și se produce în salturi, într-un fel de cincinale ale democratizării.

Înaintând poticnit pe calea libertății visate de cei care au fost uciși în decembrie '89 tocmai pentru că visau prea mult, țara se prezintă acum ca un spațiu socio-politico-economic eterogen, încâlcit, imprevizibil, cu fețe multiple, schimbătoare ca în oglinzile deformante; este un amestec de normalități și absurdități care nu numai că se întrepătrund, dar se mai și transformă intermitent unele într-altele ca grimasele unui chip fără identitate. De prea multe ori, în România, pregătindu-te să ai de-a face cu o situație absurdă, poți avea surpriza să trăiești un episod în limitele normalității – după cum, așteptându-te la o întâmplare previzibilă, de rutină socială, poți să te trezești direct în Kafka. În acest sens, se poate spune că România este o țară reversibilă, fluidă, de tip flux-reflux, care nu învață din greșeli, nu fixează bornele, nu securizează paradigmele democrației, ci are permanent tendința să le reviziteze și să le revizuiască, evident cu decontările dureroase de rigoare.

Cauzele merg înapoi în timp. De exemplu, primele norme de separare a puterii în stat au venit târziu pe aceste meleaguri. De-abia Carol I, la 1866, inițiind prima Constituție, revizuită la 1881, a început să-i învețe pe români gustul libertăților individuale. (În Anglia, Magna Carta Libertatum fusese promulgată la 1215...) Regele conducea, dar nu guverna, ceea ce nu mai fusese cazul cu niciunul dintre domnitorii români anteriori, de la Mircea cel Bătrân sau Ștefan cel Mare până la Alexandru Ioan Cuza. Dar perioada de

afabili, onctuoși, unii sunt foarte inteligenți, nu te contrazic niciodată, când îi întrebi ceva, răspund într-un fel aparte, nici da, nici nu, se feresc de răspunsuri tranșante. Fiecare avea conexiunile lui la București, că doar n-ajunsesese așa, din senin, la New York. De aceea se impunea să intru puțin în mediul lor. Ca să sondez terenul, m-am culcat cu unul dintre ei, un tânăr înalt și brunet, l-am... „achiziționat” din

---

ucenicie a libertății – până la 1938 – a fost prea scurtă pentru stratificarea unei culturi civice solide.

Venind în prezent, cultura civică a rămas în suferință, acum fiind minată și de remanența conviețuirii cu fostul sistem totalitar și, de asemenea, de recenta istorie tenebroasă, care n-a fost încă adusă la lumină. Mai avem și o clasă politică neomogenă, care pune în fotoliile executive sau în băncile parlamentare, alături de valori și caractere, și briganzi cu gulere albe, profitori ai democrației (pe care, de altfel, în sinea lor, nu dau două parale). În sfârșit, trăim într-o societate civilă nestratificată, fără conștiință de sine, înclinată spre haos și anarhie, în loc de disciplină și soluții pe termen lung.

Ignoranța maselor largi ieșite de sub comunism era explicabilă în primele zile sau luni după decembrie '89, dar ar fi trebuit să se diminueze odată cu campaniile de informare purtate de organizațiile societății civile, partide, ziare etc. Faptul că, după două decenii și mai bine, jumătate din populație nu se prezintă la vot – într-o țară care, spre deosebire de Occident, mai are nevoie de multe remedii în mecanismele ei de funcționare – demonstrează clar deficitul de cultură civică. Dezgustul și sila de politică și politicieni, invocate de atâția absenteiști, sunt un sindrom, nu un remediu. Românii sunt prizonierii sindroamelor, le place să se victimizeze, dar nu caută remedii.

*Ambivalența comunistoidă remanentă a publicului larg* explică în bună măsură mecanismul accesului și menținerii la putere a forțelor politice post-decembriste. De exemplu, între 1990 și 1996, poporul a avut la îndemână de mai multe ori pârghia votului universal și a votat contra-reformă. Electoratul a preferat zona „sigură”, în care se simțea confortabil, care nu-i dădea angoase în legătură cu viitorul, s-a readăpostit în brațele paternalismului comunistoid și naționalist. Între frica de un viitor necunoscut (reforma și economia de piață) și frica de revenirea unui trecut precar, dar familiar, electoratul a ales-o pe cea de-a doua. În 1996,

Queens, de ziua onomastică a unei prietene, care m-a chemat special să-l cunosc. În aceeași seară, l-am luat acasă, l-am omenit, că sunt cam săraci, m-a uimit când mi-a spus că nici asigurare medicală n-au. Îți dai seama în ce poziție îi pune statul român, pentru că un funcționar de stat fără asigurare medicală, mai ales într-o țară străină, este un funcționar vulnerabil. Se văita că, la întâlnirile cu

---

o majoritate modestă a populației, încropită prin alianțe ad-hoc, a ales noi forțe politice la conducerea țării. Prea devreme, se pare, din moment ce, dincolo de imaturitatea politică și lipsa lor de experiență, performanța acestor forțe a fost compromisă de data asta *intra-muros*, adică din interiorul structurilor statului – tehnice, funcționărești, administrative etc. –, unde *complicitatea remanentă comunistoidă* s-a manifestat din plin, sabotând, pur și simplu, sistematic, orice tentativă de schimbare și de reformă.

Altfel, imaturitatea politică a forțelor reformatoare s-a vădit de la primele alegeri. Uitând că de la ultimul an al parlamentarismului antebelic se scurseseră nu mai puțin de cincizeci și doi de ani, forțele care se voiau reformatoare au prezentat, în loc de unul, doi candidați, marcând o vizibilă inadecvare la noul timp istoric. Niciunul nu trăise în România, amândoi veneau din străinătate, erau „venetici”, poporul rămas în țară nu se recunoștea în ei pentru că respectabilii repatriați nu făcuseră parte din pactizarea cu sistemul impostor, nu erau deci „recognoscibili”, nu purtau nicio vinovăție, din contră – ei denunțaseră, în țările în care trăiseră și în lume, tocmai respectiva impostură. Așadar, nu puteau, n-aveau cum să fie acceptați de cei care fuseseră forțați la această pactizare, care mâncaseră tot timpul „salam cu soia” și-și înghițiseră amarul sub ochiul vigilent al Securității, mai și colaborând cu ea, neavând nici cum, nici unde să fugă. Și chiar dacă vreunul dintre cei doi ar fi fost ales, nu avea nicio șansă să reziste în funcție. Uriașul complex comunistoid-securistic, dizolvat în sistemul sangvin al administrației de stat și în economia privată, l-ar fi rejectat rapid, așa cum s-a întâmplat, 10 ani mai târziu, cu un alt reprezentant al forțelor reformatoare, ales în fruntea statului, dar izolat acolo.

Pactizarea, colaboraționismul și complicitatea cu fostul sistem au avut multe fațete, fiecare fiind o speță în sine. Câți au consimțit de formă, câți șantajați, câți înfricoșați, câți din lipsa oricărei speranțe

colegii din alte țări, trebuie să mintă că are salariu dublu, altfel ar părea ridicol și ar strica imaginea țării. Îi alergau, ca pe hoții de cai, la tot felul de acțiuni, întâlniri, vizite din țară, totul cu logistică puțină, fonduri de protocol aproape zero, unde?, în America, țară spre care, nu-i așa, ne-am reorientat politica externă după decembrie 1989. Fondurile de protocol erau hotărâte la București de niște

---

de schimbare, câți oportuniști și câți din convingere – nu se va ști niciodată. E sigur că foarte mulți trăitori sub fostul regim au cedat o parte din personalitatea lor falsei comuniste spre a-și păstra neatins un alt teritoriu mental, un alt *eu*, poate cel autentic. Pe de altă parte, la fel de sigur este că, indiferent de cât de false sau adevărate erau *eurile* oamenilor sub comunism, patru milioane ridicau mâna – chiar dacă mecanic, dar o ridicau! – la ședințele de partid (aprobați tacit sau activ de familiile lor – alte milioane). Toți urmăreau să-și securizeze astfel supraviețuirea, încercând să-și facă viața cât mai suportabilă și urmându-și, cât de cât, carierele profesionale. Dar caucionând astfel implicit și impostura comunistă, și dictatura, și falimentul ei. În același timp, mulți dintre acești ridicători de mână erau, în afara ședințelor de partid, valori profesionale consacrate, alții erau chiar vârfuri ale spiritualității naționale, ale științei, culturii, artei etc. Li se poate face o vină din faptul că – urmându-și destinul, chemarea, vocația – au pactizat, mai ales după ce anii se scurgeau și devenise clar că americanii n-or să mai vină niciodată? Pot fi excluse, de exemplu, din cultura română operele de mare valoare aparținând acelor creatori care astfel au forjat spiritualitatea celei de-a doua jumătăți a secolului XX, în timp ce, paralel sau decalat în timp, pactizau sau chiar făceau gesturi în slujba regimului totalitar-comunist, siluitor de spiritualitate? Iată o altă formă *de ambivalență existențială din acea perioadă*, imposibil de reconciliat din perspectiva unei țări care și-a împușcat dictatorul și a ales (nu-i așa?) calea democrației. Poate că, în asemenea cazuri, ar fi mai utilă pentru patrimoniu departajarea între (părți de) *operă* și activitățile colaboraționiste ale *creatorului* (vezi și cazul Céline), ceea ce ar permite ca prima să nu fie grevată de compromisurile celui de-al doilea.

În comunism, fiecare individ are o poveste, o motivație (adevărată sau contrafăcută) a gradului de acceptare, de pactizare, de complicitate, de la alb la roșu. Poate fi adevărat că unii șefi, care

contabili, și nu de responsabili politici ai Centralei, în funcție de prioritățile de politică externă, cum ar fi fost normal. Uneori dădeau și bani din buzunar, ca să iasă bine, să fie șefii mulțumiți. Le e cam frică unora de alții și, paradoxal, mai ales șefilor de subalterni. Spre deosebire de alte instituții, în diplomatie, prin rotație, un subaltern de azi poate să devină șef mâine – și invers. E altfel ca în

---

aveau valoare profesională certă, au jucat rolul paratrăsnetului de partid, la adăpostul căruia întreprinderea sau instituția respectivă a funcționat normal sau chiar a performat în totală distonanță cu restul marasmului economic sau cultural-dogmatic. Alții, mulți, incompetenți, au pretins ulterior că ar fi jucat și ei acest rol de paratrăsnet, în realitate nefăcând decât să se promoveze pe ei înșiși exclusiv pe linie de partid. Exemplele pot continua la infinit. Este practic imposibil să epuizezi întreaga paletă a *ambivalenței existențiale* sub comunism. Tipologia complicității cu regimul comunist este mai bogată și mai complexă decât stadiile oricărei patologii.

Învederând mai sus amintita *ambivalență existențială remanentă*, nu trebuie să înțelegem că ea ar reprezenta singura cauză a tribulațiilor retractilei democrații românești. Responsabilitatea precarității reformelor și a ritmului lent de progres revine în primul rând clasei politice, prima chemată să probeze viziune și curaj. Dacă ne uităm puțin în trecut, observăm că – la momentul de renaștere națională de la 1918 – clasa politică a fost aceea care a impus, de sus în jos, reformele și modernizarea țării. A fost o vreme a ctitorilor. După decembrie '89, moment care, și el, ar fi trebuit să fie unul al renașterii naționale, clasa politică, cu câteva excepții, s-a preocupat mai mult de propria supraviețuire și înavuțire decât de reformele care să scoată România din poziția de codașă a Europei de Est. Timpul ctitorilor trecuse de mult.

Mulți dintre pretinșii „reformatori” de după '89 sunt doar farseuri care s-au remorcat, s-au atașat trendului reformator pentru a profita. Întotdeauna, de cauzele nobile se agață și tot felul de oportuniști, veleitari, cabotini, impotenți sociali și profesionali, escroci etc. Păstrând amprenta fanariotă, veche de 300 de ani, a exploatării dregătoriei (funcției) publice în scop personal, foarte puțini sunt cei care folosesc politica drept un instrument de propășire a binelui public. Și cum ar putea fi altfel, din moment ce

armată, unde frica e, să zic așa, legiferată sub formă de ierarhie militară, statuată în regulamente clare. Nu, după cum spunea băiatul ăsta, în diplomație frica e perversă, pentru că nu-și știu gradele unii altora. Slugărnicia se poate deci întoarce oricând să-ți înfigă cuțitul pe la spate. Sunt ierarhii nevăzute, nu știi niciodată cine e șeful cui. Culmea e că uneori nici ei nu știu. În diplomație, se zice, să

---

politicienii (inclusiv cei aparținând forțelor reformatoare) nu provin din neant, ci tot din spațiul carpato-danubian, în care interesul public a fost dintotdeauna pe locul al doilea. Însetați de putere, de avantajele ei practice, dar și orbiți de miturile ei, recrutați, de-a valma, dintre cunoscuți și prieteni, doar pe bază de loialitate personală, fără a avea, de fapt, nici expertiză, nici convingeri înnoitoare (ci doar profitoare), mulți dintre cei promovați de forțele reformatoare au ocupat funcții de răspundere doar pentru a-și îmbogăți CV-ul ori pentru a-și aranja apoi un post de înalt funcționar internațional sau o afacere, într-un cuvânt, pentru a se chivernisi într-un fel sau altul, la fel ca și cei (dar nu toți) din rândul forțelor conservatoare.

În acest polimorfism de margine de Europă, o seamă de idei, efecte, concepte, acțiuni, obiceiuri, mentalități, reflexe și psihologii provenind din vechiul regim rămân în funcțiune și fac jocurile în România. Trăim încă într-o cultură a suspiciunii, a vinovăției cetățeanului față de ghișeu. Cetățeanul însuși nu-și dă seama ce i se întâmplă, nu reacționează, se resemnează ca în fața unei fatalități, refuză acțiunea, complăcându-se într-un fel de aservire fără speranță, atitudine adoptată și moștenită de pe vremea comunismului. Absentează masiv de la vot, într-un fel tot ca în comunism, când prezența cvasitotală la urne nu ascundea, de fapt, decât tot un absenteism de fond cvasitotal. Complicitatea forțată la care a fost supusă populația pentru a putea supraviețui înainte de decembrie '89 nu a fost asumată, consumată și depășită după, ci s-a transformat în tot felul de alte complicități, născând astfel o societate politic freudiană, în care culpabilitatea generală, adică frica de trecut, dar și frica de viitor, insuflată și întreținută cu abilitate de structurile remanente, sunt principalele obstacole în calea reformei, principalele cauze ale rezistenței la primenire.

Pe de altă parte, nu numai comunismul este vinovat de actuala situație. Intoxicările și complicitățile contractate atunci nu

nu dai cu piciorul nici într-un câine, că nu știi unde duce lanțul... Dar tuturor, diplomați, subalterni sau șefi, le e frică de personalul tehnico-administrativ, intendenții, șoferii, secretarele, care, de obicei, sunt și soț-soție! Țștia fac și desfac totul, îl fac *sandwich* pe diplomat, chiar și pe șeful de misiune, îl mănâncă pe pâine... Sunt și câțiva educați și cu bun-simț în acest personal tehnico-

---

acționează singure. Ele s-au amestecat cu tarele anterioare, naționale, istorice – pesimismul ancestral, conjuncturismul, hazul de necaz transformat în mijloc de supraviețuire derizorie, emoționalitatea excesivă, superficialitatea, fanariotismul în dauna corectitudinii, clientelismul în dauna expertizei, nepotismul în dauna competenței, absența sportivității în competiția socială, defecțiunile de organizare, indolența, lipsa disciplinei la locul de muncă, lipsa vocației lucrului bine făcut și terminat etc.

Rezultatul este un fel de *turn Babel à la roumaine*, în care populația imită gesturile și semnalele noii orânduiri, mimează semiotica democrației și a economiei de piață, maimuțărindu-le formele de exprimare, fără să fi asimilat cu adevărat niciunul dintre preceptele aferente. În plus, un întreg cortegiu de confuzii fac situația și mai complicată. Astfel, sunt unii care confundă democrația cu anarhia; alții – libertatea cu bunul plac; alții – justițea și dreptatea socială cu populismul găunos. Alții – patriotismul cu xenofobia, adică iubirea de țară cu ura față de străini; alții – antieuropeanismul cu păstrarea specificului național etc. Este o confuzie generalizată de concepte care se autoîntreține, în toate mediile, masele largi fiind prea puțin dispuse (pregătite) să facă diferențierile necesare.

Aflat mereu în urma propriei identități, ca într-un etern *hysteresis*, mentalul public românesc este astfel copleșit de confuzii, turmentat de scenarite și manipulări, răstignit între dezvăluiri și mistificari, când euforizat de aparențe iluzorii, când deprimat de cruda realitate. Ca urmare, păstrând *ambivalența doșpită de comunism și moștenită în decembrie '89*, țara nu e, la drept vorbind, nici democrație în toată puterea cuvântului, dar nici republică bananieră; nici spațiu balcanic, dar nici european; nici teritoriu cosmopolit, dar nici tribal. Apare astfel că trăsătura de bază a României de azi este aceeași ca pe vremea lui Titu Maiorescu, acum 140 de ani – un *areal al formelor fără fond* –, la care se adaugă câteva tușe de actualitate: *pitorescul semidoctismului*

administrativ, dar prea puțini, cei mai mulți sunt de o obrăznicie și un tupeu fără seamăn pentru că fiecare are câte o pilă la București, de care e legat în cele mai diverse moduri oculte, inclusiv prin cotizație în bani și produse. Evident că nu li se întâmplă nimic, rămân la post bine-mersi, ani în șir, de-i uită Dumnezeu... deși se vede de la o poștă nu numai că n-ar avea ce să caute în serviciul extern, dar n-ar avea ce să caute în serviciul public nici măcar la Ciorogârla. Există sute de șoferi și sute de secretare în țară care ar ști să se comporte cum trebuie în serviciul extern, dar nu-i trimite nimeni, nu fac parte din sistem... Care sistem? Sistemul PCR. Pile, Conexiuni, Relații. Bineînțeles că a rămas în vigoare, tu ce crezi? Este unul dintre cele mai conservative sisteme post-revoluționare. Toți miniștrii de Externe de după decembrie '89, deși fiecare a venit agitând stindardul reformării instituției, au sfârșit prin a fi „reformați” ei de către canonul MAE, fezandați, împachetați frumos, legați cu funduliță tricoloră și puși la vitrină, la reprezentare. Bineînțeles că nimeni nu recunoaște încremenirea în proiect, din contră, fiecare se laudă, la plecare, că lasă un minister reformat și restructurat, adică „la cheie”. Care cheie, frate? Cheia sol, fa, si, la, do, poate. Băiatul ăsta, care era secretar sau referent la Misiunea de pe lângă ONU, m-a invitat la recepția de 1 Decembrie. Normal că m-am dus, asta și urmăream, să socializez cât mai mult. Am luat cu mine o vecină, tot româncă, din Astoria, locuia și ea tot pe Skillman Avenue, unde mă mutasem după ce Coothert-nepotul mi-a dat de înțeles că trebuie să plec. Era simpatică, dar urâțică, nu eram în pericol să-mi facă niciun pic de concurență, o cunoscusem într-o seară la un restaurant cochet, *Cornel's Garden*, ținut de un machedon simpatic, unul Cornel Carasimu, plecat din Constanța, care

---

*generalizat și factura caleidoscopic-gregară a întâmplării cotidene.*



avea câte o vorbă bună pentru fiecare, te simțeai bine când vorbeai cu el. Tot acolo i-am cunoscut și pe Grigore Culian, directorul ziarului românesc *New York Magazin*, foarte iubit în comunitate, și pe Nicu Brăileanu, o namilă de om cu suflet de copil, Lya și Costel Barbu, doi oameni de zahăr, doctorul Dan Acaru, un fel de tătuc care îi ajuta pe toți cu consultații gratis și medicamente, alt doctor, Liviu Georgescu, poet de mâna-ntâi, Adrian Sângeorzan, ginecolog și scriitor, Sarkisian, de la care cumpăram mezeluri și brânzeturi cu gust românesc, mai dădea și pe veresie din când în când, Gina și George Buiuc, cu bijuterii și opere de artă, se prinsese America de ei, dar jinduiau și după România. Dincoace, la recepție, era o adunare tot așa, respectabilă, decentă, nu mai făcea nimeni scandal, venise un consul general nou, care îi liniștise pe toți, inclusiv pe foștii disidenți, care, în treacăt fie spus, nu se deosebeau deloc de cei din țară, aducând cu ei în America toate tarele care îi apasă și în România. Cert este că nu mai dădea nimeni cu roșii în consulat, cum se întâmplase pe vremea lui Ceaușescu, se știa că nou-venitul fusese ziarist și militase încă din '90 pentru aderarea la NATO. Nu era membru al niciunui partid, se baza doar pe performanța de a-i fi reunit pe toți românii sub acoperișul Consulatului – ceea ce i-a fost fatal: la schimbarea guvernului, a fost imediat retras. Degeaba i-a luat diaspora apărarea, s-au scris scrisori publice de protest la București – să nu fie retras, din contră, să fie felicitat –, degeaba l-a felicitat și primarul Giuliani pentru servicii excepționale aduse colaborării româno-americane, pur și simplu l-au retras înainte de termen, și de la New York, și de la Los Angeles, unde îl trimiseseră tot la presiunea diasporei. Ironia pățaniei ăstuia este că, deși militase public, încă din ianuarie '90, pentru intrarea țării în NATO – și încă fusese unul dintre liderii de opinie pe tema asta –, a fost pus pe

liber, de cine crezi? Tocmai de cei care se opuseseră la vremea respectivă aderării la NATO și veniseră acum la putere!! Apoi, la întoarcerea în țară, nu i s-a găsit niciun loc în Centrală, așa că l-au lăsat pe drumuri... Frumos, nu? Românește, sută la sută. În orice caz, eu am luat pățania lui ca pe o lecție despre cum merg treburile în țară, ce primează în ochii autorităților: serviciile personale (financiare sau de orice altă natură), aduse șefilor și responsabililor politici, înainte de orice calitate profesională. Și m-am lămurit, am tras concluziile de rigoare. *À bon entendeur, salut! Anyway...*

Și am intrat în salonul unde avea loc recepția. Pe mese, bucate bune, românești, aduse, aveam să aflu, tot de Carasimu. Tânărul ăsta care mă invitase, referentul, nu știu dacă avea treizeci de ani, m-a surprins neplăcut toată seara, era foarte distant, părea că se ferește de colegi să fie văzut cu mine, deși era burlac, îmi venea să-l trag de mânecă și să-i șoptesc, *hello*, ți-aduci aminte, aseară, cum stăteai cu chiloții în vine în fața mea?, dar l-am lăsat. Altfel, erau români de toate felurile, și mai buni, și mai răi. Ca peste tot, ca și în țară, și acolo puneau țara la cale. Fiecare avea altă soluție de rezolvare a problemelor. Eu știam din experiența proprie, viața de transfug e complicată, unii, care s-au ratat, înjură de-a valma, guvernanți, opoziție, nici ei nu mai știu pe cine, alții, care s-au ajuns, dimpotrivă, laudă de-a valma pe-aceiași, guvernanți, opoziție, ce să-i faci, popor emoțional, umoral, și în țară, și în America, și peste tot. Ceaușescu a mai trimis și el diverse *cozi de topor* cu misiunea de a-i dezbină, de a-i compromite - unul dintre cele mai antiromânești acte la care s-a dat, ceea ce, de exemplu, Kadar nu a făcut cu ungurii transfugi. Și ne mai întrebăm

de ce comunitățile române sunt atât de dezbinat!... Autoritățile locale nu știu niciodată cu cine să vorbească în numele comunității românești, cu cine să organizeze acțiuni comune, *who is in charge here? Nobody or everybody, as you like it...* Sunt și nuclee de lume bună, oameni serioși, unii participă, alții se țin deoparte, refuzând orice contact cu alți români, și-au creat un univers al lor, cu americanii, cu afacerile, cu arta, cu știința, și-și văd de treabă, deși nu sunt pe deplin fericiți, cum nu eram nici eu, pentru că locul românilor este între români, dar între care români? Țsta pare a fi blestemul nostru. Cum zicea și Cioran, că iar mă întorc la el – românul nu e în stare să acționeze solidar cu alți români, potrivit unei școli de gândire, el se salvează individual, de cele mai multe ori *împotriva* celorlalți... Crede el că se salvează!.... Poate el, Cioran, s-a salvat – vezi, prin comparație, cazul Țuțea, care a rămas în țară și a murit în mizerie –, sau Brâncuși, sau Caragiale, sau Enescu, sau Eliade, sau Palade, dar cam atât. Uită-te și prin țară, cum se ridică unul, cum se găsesc o mulțime care să-i dea la cap, unii chiar (sau mai ales) dintre prieteni... Și în străinătate lucrurile se petrec cam la fel. Românii, pe unde se întâlnesc, se faultează cât cuprinde. De-aia cei valoroși își caută medii neromânești, deși, în adâncul sufletului, sunt, repet, nefericiți, pentru că metafizica lor suferă, identitatea lor fiind românească – și nu americană, germană sau franceză. Cât de mult am rezona noi cu popoarele astea, suntem totuși alt popor, avem felul nostru specific de a simți lucrurile, de a concepe fericirea. Dar n-ai ce-i face, decât să te tragă ai tăi mereu la fund, mai bine fugi în străinătate și te adaptezi perpetuu, ca Sisif.

Petrecerea națională era în toi, făceam tururi pe la diverse grupuri de invitați, totuși mă atașasem de grupul meu de avocați, cei trei de care ți-am vorbit mai înainte, cu care vizitam *L'Oro di Napoli*. Robert iar mă tachina în stilul lui sarcastic, speram ca măcar de Ziua Națională să fie mai decis, dar nu părea, așa că mă hotărâsem să schimb azimutul, când intră în vorbă un tip cu burtică, costum Armani, ghiul pe mână, și se prezintă drept consul economic. Din vorbă-n vorbă, reiese că misiunea i se termină peste o lună și pleacă în țară. Am devenit mai atentă. Putea să fie o resursă profitabilă. Imediat am schimbat cărți de vizită. „Păi și eu plec, mă repatriez!” i-am surâs șăgalnic și m-am atins din întâmplare de cotul lui. „Atunci trebuie să fim prieteni. Vă pot da un CD cu oportunitățile din țară...” mi-a replicat el, zâmbind cu subînțeles. „Ah, mă interesează, îl aveți la dumneavoastră?...” „Nu, de Ziua Națională nu port CD-uri în buzunar. Dar veniți cu mine...” L-am urmat în lift, unde ne-am privit lung, în tăcere, apoi în birou. Avea o bibliotecă plină de pantofi, promova industria textilă. „Frumoși pantofi, sunt toți ai dumneavoastră?” „Nu, sunt mostre...” Am izbucnit amândoi în râs. A scotocit după CD, mi l-a întins cu un zâmbet malițios. „Acum sunteți înarmată...” „Nu pe cât aș vrea...” „Ne putem vedea mâine seară, am multe relații în țară...” L-am privit printre gene. „Dacă aveți timp...” „Sunt sigur că voi găsi timp...” „Și eu sunt sigură că merită...” A făcut o pauză, s-a apropiat și ne-am sărutat, așa, prietenește. În lift, ne-am sărutat din nou, de data asta pe gură. Când s-au tras ușile și am intrat în sala de recepție, eram, din nou, cât se poate de protocolari. Am înțeles ulterior că, în diplomatie, cel mai important este să salvezi aparențele. Dar, a doua zi, aparențele n-au mai contat, pentru că m-a convocat tot la consulat; părea, spre deosebire de referent, că n-are nicio

jenă să fie văzut cu o femeie, la 9 seara, în holul instituției, cu nevasta și copiii locuind în aceeași clădire, nu se ferea nici de colegi, nici de portari, mi-am dat seama că e cam fanfaron, dar nu conta. Era uns cu multe alifii, asta era important. M-a dus la un restaurant grecesc, se purta dezinvolt, ca un om de-al casei. Mi-a cumpărat flori, era foarte galant, am mai vorbit de una, de alta, era persuasiv și alunecos. Ca să mă dea gata, mi-a făcut tot felul de confidențe șocante, părea că nu-i pasă. Mi-a povestit, între altele, că, uneori, plasa femeii la șefi aflați în vizită, se ocupa mai ales cu concursuri de *miss*, făcea parte din noua strategie de politică externă... vindea băuturi la restaurantele românești, cumpărate *tax-free* de la *shop*-ul diplomaților, împărțea diferența cu patronii, lua comisioane pentru conexiunile pe care le făcea americanilor care voiau să facă afaceri în țară, din care mai mituia șefi prin București etc. De la restaurant, am plecat direct la un hotel, *Red Inn*, unde deja rezervase o cameră. Avea brățară de aur pe mână și chiloți Calvin Klein, de care era foarte mândru. Făcea *cunnilingus* perfect, îi țineam capul între picioare minute întregi. Apoi ne-am văzut de mai multe ori, îmi povestea ce e prin țară, ce tipi cunoaște, de fiecare dată terminam la hotel. Între două ședințe de sex, mi-a povestit cum își prelungea el, cu șase luni în urmă, misiunea. Hazliu de tot. Se culca, în concedii, la București, cu consiliera ministrului Comerțului, pe care ulterior am cunoscut-o și eu, Doamne, ce mică e lumea, acum e subalterna mea la *Fundația pentru sprijinirea tineretului*, și fata asta i-a băgat ministrului sub nas o hârtie cu alte date calendaristice, ministrul a semnat și pe urmă ea a șters frumos respectivele cifre, a pus altele și a reieșit că ministrul i-a prelungit misiunea cu șase luni. Bună, nu? Mi-a plăcut de el, era o licheluță descurcăreață. Eh, bineînțeles, știam că și despre mine va

povesti altora, ceea ce a și făcut, la puțin timp după ce am ajuns în România, măgarul... Dar atunci n-aveam ce face. Aveam nevoie de el ca să mă introducă. Se lăuda că are legături și cu o consilieră prezidențială... Alteori se lăuda că lucrează pentru nu știu ce Serviciu secret. Aici m-a lăsat cu gura căscată. Toate ca toate, dar să te autodeconspiri ca să dai gata o femeie, fie chiar și o femeie ca mine, asta mi s-a părut fabulos! Probabil că nu lucra pentru niciun Serviciu secret, dar m-am întrebat, în treacăt, ce părere o fi având adevăratul Serviciu secret de tot comportamentul lui! Sau nici pe ei nu-i interesa, nu le păsa de reputația lor, nu știu... Cert este că îi mergea bine și eu profitam. Mă scotea din când în când la sindrofii cu românii, se fălea cu mine, punctul lui slab era grandomania, de care profitam. Cumpăram și eu diverse lucruri *tax-free*, un covor, un pat, pe cardul lui. Când am ajuns amândoi în țară, iarăși mă chema la diverse întâlniri, era un individ foarte social, am cunoscut tot felul de oameni de afaceri autohtoni, tipi bine, a încercat chiar să mă plaseze cuiva, am refuzat, puteam să mă plasez și singură... Ulterior l-au avansat consul general la Atena, cu toate că nu era de carieră. Fanar după Fanar, într-o veselie... Măine-poimăine, îl văd ambasador. Încă o dată mi-am dat seama că nu contează prestația în serviciul public, ci pe cine cunoști și ce servicii personale, chiar sexuale, aduci cui trebuie. O lecție bună pentru mine. Bineînțeles, nu stăteam eu numai în el... El era, să zic așa, pe partea de New York și era mic. Însă eu plecam uneori la Washington, să mă întâlnesc chiar cu ambasadorul. Nu pot să-ți spun cine e... E tabu. Și el venea uneori la New York, mă mai vizita, umbla mult, spre deosebire de alți omologi, era foarte dinamic. Un sportiv, ăștia îmi plac mie cel mai mult, tot din tânăra generație, cu conexiuni sus-puse, sus de tot, i-am făcut două-trei avansuri, a percutat imediat. După asta, la mai multe

Întruniri de afaceri, m-a dat exemplu pe chestia repatrierii tineretului de succes, mi-a făcut lobby, în țară a dat telefoane pentru mine, a fost un domn, nu zic. În politică nu găsești bărbați care să intervină pentru tine dacă nu te culci cu ei, e o lege implacabilă a junglei sociale. Oamenii politici sunt prădătorii societății moderne. Aveam eu New York University, dar la ce-mi folosea dacă nu mă culcam cu ei? Îmi spuneau tot timpul: „Repatriere – repatriere, dar așa, în gol?”. Eh, i-am luat la rînd!... Asta e o gândire masculină, trivială, mă faci să rîd, dragule!... Nu i-am luat la niciun rînd, i-am luat... simultan, poftim, acum ce mai zici? Nu, nu știau unul de altul... ambasadorul și consulul economic. De data asta m-am ferit să mai colportez informații, n-am mai repetat greșeala din Bosnia. Și chiar dacă bănuiau ei ceva unul despre celălalt, nu era un capăt de țară. Sau poate lucrau mână-n mână, nu știu... Deși cel mai probabil este că nu le păsa. Diplomații nu sunt genul de oameni care să-și facă prea multe scrupule. În numele interesului național, e permis orice, nu-i așa? Așa am refăcut contactele cu România.

Fantezia mea favorită? Am mai multe. Cred că ți-ai dat seama, mă excit destul de ușor, așa că am o fantezie ultraspecială, peste medie, care îmi aduce un ceva în plus. Nici cu gândul n-o gîndești. Să ți-o spun? Fie. Ți-am spus atâtea, că nu mai contează... Oricum, în noile condiții... n-ai cum să mai profiți de ea. Uite: iei un sac mare de plastic, din acelea în care se bagă morții la morgă. Dar trebuie să fie neapărat transparent, să se vadă prin el. Cu o foarfecă tai un rondou cam de mărimea unui fund de pahar. Apoi îmi poruncești să intru, goală, în sac, îl lipești pe o latură, etanș, cu o bandă de scotch și astupi rondoul cu palma. Când încep să nu mai am aer, să mă agit

Înăuntru, să te rog, să te implor să nu mă sufoci, să nu mă omori, tu mă refuzi cu un rânjat sardonice și mai aștepți puțin până chiar sunt pe punctul să leșin. În momentul acela, iei palma de pe rondou, lași aerul să intre și-mi revin câteva secunde, dar nu prea mult, să nu-mi revin de tot, să-mi revin doar puțin, cât să nu leșin. Apoi intri în mine dintr-o mișcare. În felul ăsta, astupi iar rondoul, rămâi așa, nemișcat, până iar sunt pe punctul să leșin. Atunci te extragi, lași aerul să intre prin rondou. Apoi iar intri și-mi iei aerul, până aproape să leșin, iar te extragi... și tot așa. În scurt timp așa avea un orgasm de neconceput altfel, un orgasm total, *ultim ultimorum*, care m-ar învia din morți. Leșinul și orgasmul fac casă bună, știi... Nu, n-am făcut-o cu nimeni, iar dacă o dezvălui cuiva, acel cineva nu mă mai excită. Ar fi o idee s-o scrii tu în carte, în felul ăsta se află. Lasă-i să mă viseze. Parcă văd cum unii vor începe să propună așa ceva partenerelor lor și cum vor primi câte o palmă sau câte o geantă în cap, ha! Deși unor femei s-ar putea să le surâdă ideea, mai știi... Doar nu sunt eu singura pe lumea asta. Sunt femei care caută animalitatea bărbatului. Sunt altele care caută bani, altele influență, altele putere<sup>12</sup>. Ce mă deosebește pe mine de

---

<sup>12</sup> Privită de la distanță, prima generație de patroni și rentieri români post-decembriști apare ca insolită și eterogenă. Privită de aproape, este și mai și. Categoria cea mai pitorească îi cuprinde pe cei ce s-ar putea numi *capitaliști pe puncte*. Umblă scorțoși, dau din umeri ostentativ, poartă ghiuluri turcești, costume Armani lucioase, ochelari de soare întinși pe toată fața și pilotează mașini bombastice. Au o impertinență superioară în priviri și, cu rare excepții, nu dau doi bani nici pe activitățile intelectuale și nici pe cei care le practică. De regulă, se opresc la nivelul manelelor și al telenovelelor, din care extrag toată plăcerea estetică de care sunt în stare. Te-aștepți oricând să scuipe semințe printre dinți. Vocabularul le este sărăcăcios – un amestec de argou și americanisme la modă –, trădând o mare goliciune interioară și absențe numeroase de la școală. Bacalaureatul și l-au luat între



ele este că eu le caut pe toate în aceeași persoană. Uneori m-apucă disperarea, nimeni nu mă va iubi așa cum vreau eu, necondiționat, deși, sunt sigură, m-am intersectat și cu dintr-ăștia, dar cum să-i recunoști? Ța care te iubește cu adevărat și-ți iartă orice calcă cel mai des în străchini. Și-atunci, iarăși mă întorc și spun că iubirea unui bărbat este o detenție pe care nu pot s-o suport, nu pot s-o suport,

---

două „țepe”, iar studiile, în general „de Drept”, și le completează, ei știu cum, pe la diverse universități particulare, la rândul lor – multe dintre ele – în criză de credibilitate. Un aer de golăneală îi însoțește ca o umbră.

Dacă prezentul l-au rezolvat cât de cât, au probleme cu trecutul pe care încearcă să și-l remodeleze, cumpărând pedigriuri și certificate de respectabilitate de tot felul, prin sponsorizări și acte filantropice. Fac orice ca să-și asocieze numele cu persoane sau organizații onorabile, a căror cauționare le poate da o nouă identitate. Divorțează de soțiile ante-decembriste – tot un reflex de apărare față de un trecut inconfortabil, care nu-i mai reprezintă și nu mai cadrează cu noul statut social. Își redirectionează potențialul erotic către tânăra generație feminină cu picioare lungi, la rândul ei în mai mare nevoie de bani decât de sentimente. Tupești, rumeni în obraji și sfidători, autocratici în cercul lor strâmt, populat de *yesmeni*, de farisei de modă nouă și de gură-cască, par că îi imită mai degrabă pe califii orientali cu harem decât pe mafioții occidentali cu familie, dar nu reușesc nici una, nici alta, fiind doar caricaturile modelelor.

Averile acumulate în România în câțiva ani nu se întâlnesc, în străinătate, nici măcar la a treia generație. Vile megalomane și mașini dintre cele mai sofisticate – la care nici chiar directorii de bancă din Vest n-au acces decât după ani buni de muncă – au răsărit la București de pe o zi pe alta, precum ciupercile după ploaie. Nu puțini membri ai acestui nou *establishment financiaromonden* au o educație precară, se comportă în public la limita grobianismului, au un pronunțat aer de derbedeu. Se vede cu ochiul liber că banii i-au catapultat în alt tip de viață decât cea din care provin, o viață pentru care nu sunt pregătiți, ale cărei tabieturi le mimează mai bine sau mai rău, până la caricatură, ca un valet care imită stângaci gesturile seniorului. Odraslele respectivilor se „taie” în figuri și în jeepuri ultimul răcnet, cum nici chiar odraslele

înțelegi? Și recad în nisipurile mișcătoare ale amantilor... de-o zi, de-o oră, de-o clipă...

Odată, la un *duty free*, pe Kennedy, am vrut să cumpăr un parfum și secția era închisă. Adică, de ce închisă? Când vin eu, nicio secție n-are voie să fie închisă! Am bătut din

---

magnaților occidentali nu-și pot permite. Normal – din moment ce banii le-au picat din cer, fără nici cel mai mic efort, fără să miște un deget. *Fite* a devenit cuvântul-cheie în lumea tinerilor mondeni, în mare parte de o subcultură jenantă. În cercuri private, distracția favorită a adulților este dansul manelelor, de extracție turcească, cu texte la limita trivialului, și aruncatul cu sute de dolari în lăutari, un alt obicei oriental. Cântăreții de manele, la rândul lor, sunt, în unele cazuri, mai bogați decât angajatorii lor. Cultura manelelor bate tot.

Născuți în bună parte din vidul legislativ al anilor '90, puțini au făcut avere din crearea de plusvaloare. Majoritatea a ales alte căi, negoțul fiind doar una dintre ele și nu cea mai productivă în bilanțul acumulării private post-decembriste. Proveniența capitalului de pornire e misterioasă. Potrivit propriilor declarații, mulți ar fi început în ianuarie '90 prin a-și vinde televizorul și frigiderul pentru a face rost de capital inițial. E posibil. Dar puțin probabil... Au mai existat cazuri în care s-au primit din exterior bani de inițiere a unei afaceri, de la rude sau prieteni. Trebuie adăugate și repatrierile celor care acumulaseră ceva capital în străinătate, la rândul lor de două feluri – foști emigranți autentici și, separat, agenți ai lui Ceaușescu conspirați în emigranți. În alte situații, funcționari din Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Comerțului Exterior, Direcția de Informații Externe, TAROM etc., care îndepliniseră misiuni în străinătate, aveau – pe lângă multe informații și contacte necesare – și un depozit în valută legal constituit, care a putut reprezenta un mic capital de plecare.

În țară, cele mai mari venituri legale și beneficii traductibile financiar, susceptibile de a fi constituit un depozit inițial, le aveau activiștii și membrii nomenclaturii partidului comunist și ai structurilor guvernamentale, ai structurilor Securității, Miliției, în mai mică măsură ai Armatei. Lucrătorii de Securitate în special – prin natura relațiilor de serviciu, având sarcini fie de a asigura

picioar, am țipat la manager. Bineînțeles că a scos cheile, a deschis vitrina și mi-a dat parfumul. Deci avea cheile! *Am știut, am știut!* Eu nu mă înșel niciodată. Altă dată trebuia să-mi aranjez părul, nu puteam să ajung la București așa, dar eram în criză de timp, pleca avionul. Am schimbat pe loc, în aeroport, zborul, din București în Budapesta. Am făcut escală, câteva ore, la Budapesta, m-am dus la

---

interfața cu firmele străine, fie de a „apăra” poporul de orice contacte cu cetățeni străini – formau, de fapt, singura categorie care avea dreptul legal la aceste contacte, în cercurile cărora erau conspirați. Așadar, față de restul societății românești, ținută în beznă și la propriu, și la figurat, căreia prin lege îi era interzis să posede valută sau să aibă contacte cu străinii, lucrătorii structurilor de Securitate aveau toate relațiile, toate informațiile și, în plus, nu-i controla nimeni dacă aveau valută nedeclarată. Nu le-a fost deci greu, la *Marea răsturnare*, să se transforme peste noapte din urmăritorii cei mai acerbii ai „dușmanilor poporului” în partenerii lor de afaceri cei mai drăguți și afabili, veritabili oameni de încredere, buni la toate. Pe de altă parte, potențialii investitori străini, încercând să-și stabilească afaceri în România după decembrie '89, la cine făceau apel în primul rând? Normal că se adresau acelor români cu care deja avuseseră relații de serviciu sau de prietenie în perioada ante-decembristă, adică exact celor aflați în categoriile de mai sus. Prin urmare, aceiași antemergători ai sistemului totalitar – chiar cei care se ocupaseră programatic cu sugrumarea și nimicirea oricărei tentative și oricărei tentații de democratizare – s-au așezat, și în democrație, tot în față, tot în prima linie, având să formeze, în numai câțiva ani, grosul noilor capitaliști autohtoni.

Dacă au existat funcționari de stat care, prin sarcinile de serviciu, gestionau banul public – fie în Serviciile Secrete, fie în alte instituții – și, la căderea sistemului, și-au însușit, pur și simplu, acești bani nu se știe cu certitudine, nu s-a dovedit. Se știe doar că persoane care au lucrat din partea statului în străinătate și care aveau acces la anumite conturi de reprezentare sau de serviciu au devenit peste noapte exorbitant de bogate, ca și cum ar fi descoperit comoara lui Monte-Cristo.

O altă categorie de noi capitaliști îi cuprinde pe cei care dobândiseră sume ilicite prin exploatarea nenumăratelor restricții și lipsuri impuse de dictatură, a penuriei generale, în special în ultimii

coafor, m-am aranjat frumos, am luat avionul și-am ajuns la București, ca lumea. Zborurile, aeroporturile, avioanele fac parte din hrana mea. Azi sunt la Paris, mâine la Madrid, poimâine în Cipru și tot așa, sunt un *globe-trotter* al cerului. În America, la firmă, eram cunoscută pentru plăcerea de a călători, Coothert-nepotul mă trimitea peste tot, să am un prim contact cu clienții, eram singura care

---

zece-cincisprezece ani. Măcelari, ospătari, șefi de sală, vânzători de alimentare și cosmetice, pompagii de benzină, chiar și librari, apoi diverși pescuitori în ape tulburi, așa-zișii bișnițari (de bilete de cinema, de bilete de meci, de orice fel de bilete, aprobări, vize, autorizații etc.), apoi cei care păstoreau ghișee, unde cetățeanul venea cu jalba într-o mână și cu „atențiile” în cealaltă – toți aceștia strânseseră venituri substanțiale, extra-salariale, dosite la saltea. Și din rândurile lor s-au recrutat noii capitaliști.

Puțini, foarte puțini, din marea masă a categoriilor sociale trăitoare la limita subzistenței (talpa țării) se regăsesc printre noii capitaliști. Poate doar câțiva revoluționari descurcăreți, mai mult sau mai puțin autentici.

Fenomenul căderii comunismului în Europa de Est a reprezentat o ocazie unică în istorie pentru îmbogățirea peste noapte a câtorva inițiați, prin așa-numitele *tunuri*. Nicăieri și nicicând nu s-a produs o transvazare de asemenea proporții de la stat la particulari. O avuție uriașă, strânsă de-a lungul anilor de sistemul monopolist de stat din munca popoarelor lagărului socialist, a devenit peste noapte disponibilă, sub forma privatizării. Privatizarea, în sine, este o întreprindere cât se poate de onorabilă, chiar necesară, fiind singura cale pentru salvarea economiilor falimentare ieșite din comunism. De obicei, capitaliștii din Occident acumulează asemenea averi pe parcursul mai multor generații. În România, capitalul era deja acumulat, trebuia doar transferat de la stat în buzunarul noilor capitaliști. Sistemul de spoliere a avuției naționale sub forma „privatizării” și a licitațiilor trucate, prin subevaluări și comisioane grase – *adică rechiniada post-decembristă* – a fost încă unul dintre mijloacele predilecte de aglutinare a clasei noilor capitaliști.

Mulți foști directori au rămas managerii unor întreprinderi de stat, dar, deturnând, din nou, un alt concept onorabil al democrației și economiei de piață – și anume parteneriatul public-privat –, au

nu făceam nazuri la deplasări, cât ar fi fost de lungi. Europa, bineînțeles, o mâncam pe pâine, ceea ce pe ei îi cam scotea din papucii lor confortabili de americani izolaționiști. Cum să dau eu cu piciorul la aeroporturi, care sunt o aglomerație de bărbați extraordinar de ofertantă?! Toate națiile își dau întâlnire pe pistă, e o mină de aur. De când am venit în Europa, zbor mai mult cu Austrian

---

început o asiduă colaborare cu firme private ai căror patroni erau... tot ei – sau rudele lor. Cu o mână semnau contractul din partea firmei de stat, cu cealaltă luau banii din partea firmei particulare. Sistemul căpușă a făcut vogă, zoologia a deteriorat România.

Pe același tipic, au fost devalizate mari bănci de stat, care au ajuns în pragul falimentului. Paguba a trebuit să fie acoperită de guvern de la buget, altfel întreg sistemul financiar ar fi intrat în colaps. S-au îmbogățit directorii care au aprobat creditele neperformante, dar și „titularii” creditelor nerambursate niciodată.

Nu e de mirare că, în felul acesta, conceptul de democrație a fost puternic compromis în ochii multor ignoranți, sporindu-se confuzia publicului larg și creându-se ostilitate față de noua orânduire socială. „Dacă *asta* înseamnă democrație și economie de piață, atunci nu ne trebuie, mai bine era pe vremea lui Ceaușescu!” s-au auzit voci dezgustate. Orice idee bună, pusă în practică prost sau fraudulos, este automat compromisă. Nu a stat nimeni să explice și nimeni nu a stat să asculte că *nu asta* înseamnă democrație și economie de piață. Asta era „democrația și economia de piață” *à la roumaine*.

Așa s-au scurs sume exorbitante de la buget în buzunarul multor actuali magnați. Să ne mai mirăm atunci de diferența de salarii și de nivel de trai dintre România și alte țări ieșite și ele din comunism, care însă au practicat o altă privatizare, cea adevărată? Până la urmă, nicio lege din lume nu este eficientă dacă este grefată pe un organism social cașectic, măcinat de un virus de corupție care a intrat în celulă. S-a vorbit despre moștenirile diferite cu care țările au ieșit din comunism, nivelele diferite de tehnologizare, scutirile discriminatorii de datorii etc. Sunt toate argumente valabile. Dar responsabilă de rămânerea în urmă a României și de sărăcia avansată a populației este, în primul rând, *Marea devalizare* post-decembristă. Butada „Să nu întrebi niciodată un patron cum a făcut primul milion de dolari” se potrivește cum nu

Airlines. Are stewardese blonde, parcă trase la indigo, de unde am dedus că pasagerilor care aleg această companie le plac blondele, deci e sigur că le voi atrage și eu atenția. Și nu m-am înșelat. Repede îmi fac prieteni, oriunde aș zbura, trăiesc clipa... Nu e vorba de iubire, ci de clipă... Iubirea e altceva... e mult mai complicat... e ca... zborul avionului, are faze. Pe când clipa n-are faze. Am teoria mea, desigur. Decolarea și aterizarea sunt cele mai periculoase. Primele luni ale iubirii sunt cruciale. Orice mic accident de bord poate avea efect catastrofal, din cauză că avionul se află prea aproape de sol, nu are altitudine și, la cea mai mică destabilizare, nu mai e timp să fie redresat, adică iubirea nu a acumulat suficientă altitudine, repede se poate zdrobi. Palierul zborului de croazieră e altceva. Deși nu lipsit de turbulențe, este cel mai sigur. Iubirea a acumulat suficientă altitudine - 11.000 de metri nu sunt de colea - și chiar dacă se întâmplă un mic accident, nu poate dezechilibra fatal cuplul. Însă la aterizare e același pericol ca și la decolare, chiar mai mare, dar nimeni nu știe, de aceea iubirile trebuie terminate ca o aterizare lină. Așa cum un avion nu poate să zboare la nesfârșit, nicio iubire nu poate să dureze la nesfârșit. Dar pentru ca protagoniștii să nu rămână traumatizați pe viață din cauza unei despărțiri bruște, să nu se dezintegreze, trebuie o aterizare lină. Așa că iubirea e în pericol mare și când își ia zborul, și când, obosită, se lasă înapoi, pe pământ. Iar dacă o lovește un trăsnet, atunci e fatal. Am urmărit și eu povestea morții poetului și a sinuciderii soției lui, balerina. Recunosc că m-a șocat. După mai mult de 4.000 de ani, Radames este închis din

---

se poate mai bine noilor capitaliști români. *Establishment*-ul autohton ascunde multe schelete prin dulapuri. Poate de aceea se înghesuie să sponsorizeze biserici și lăcașuri de cult. Cumpără indulgențe.

nou în cripta morții și Aida i se alătură pentru a muri împreună. Nu i-am cunoscut personal, vreau să spun, pe poet și pe balerină, erau din altă generație. Dar chiar și eu, vestala lui Eros, am rămas interzisă, cei doi au fost, fără îndoială, zei ai iubirii. Până și Biserica s-a înclinat uimită și le-a dat derogare. Ce să mai spun... În secolul XXI, un asemenea gest definitiv... O femeie care m-a învins.

Eu n-aș putea să mă sinucid pentru niciun bărbat. Pentru că eu văd problema ușor altfel. Eu îmi idealizez partenerul exact cât trebuie, mă opresc când trebuie, ca după asta să nu cad din deziluzie în deziluzie, câte-o pernă, câte-o pernă, până ajung pe cimentul rece... Nu. Eu *nu-i dau timp* să mă deziluzioneze, prin asta salvându-l în ochii mei și în propriii lui ochi. Deci eu sunt mult mai înțeleaptă decât alte femei, eu nu împing relația la limita perisabilității ființei bărbatului. Eu ador acea clipă doar, în care bărbatul este la apogeu, la strălucirea maximă a ființei lui, clipa lui de maximă beatitudine, când, făcând dragoste cu el, îl transform în împăratul lumii și acolo îl las în memoria mea, acea fotogramă o îngheț dintr-un film care, altfel, s-ar termina inevitabil tragic, de cele mai multe ori grotesc. Morala nu e mai e la modă în ziua de azi, dar te-aș întreba cine e mai morală, ha, aceea care ignoră cu bună știință desfășurarea inexorabil hidoasă a filmului sau eu, care, cu curaj și onestitate, tai filmul când trebuie, mai bine zis îl încep și-l termin cu finalul – *climaxul* și dulcea *eutanasi*e, într-o singură ședință? Cine respectă cu adevărat filosofia cuplului și decupează mai bine esența vieții în doi, femeile care duc inevitabil cuplul în stare vegetală, în moarte clinică, sau eu, care fac din viața cuplului, chiar dacă secvențial, chiar dacă de fiecare dată cu alt bărbat, o sărbătoare continuă? Păi, da, tot un fel de *ars poetica*, dar

nu sexuală, ci motivațională... Nu acționez niciodată fără motiv. Eu am sistem de gândire, dragule...

Știi cine a fost tatăl Afroditei? Sigur, s-a născut din spuma mării, deci n-a avut mamă; dar tată? Nu, Zeus nu era taică-său, era nepotul. Chiar așa, doar nepotul! Tatăl Afroditei (sau dacă preferi Venus) a fost Uranus, căruia fiu-său, Cronos - îndemnat de maică-sa, Gea, un fel de Lorena Bobbit din Antichitate -, i-a tăiat penisul, care a căzut în mare. Și, din spuma învolburată, a ieșit Afrodita. Deci Afrodita era soră, după tată, cu Cronos, tatăl lui Zeus, deci era mătușa lui Zeus. Bun. Deci ea n-a avut mamă. Asta spune multe. (Nici eu n-am prea avut mamă, dacă stau bine să mă gândesc...) Păi, e relevant, pentru că a moștenit doar de la taică-său - inteligența masculină, machiavelică. Apoi, și-a pus o centură fermecată, foarte important accesoriu, și a sedus toți bărbații, după ce, în prealabil, și-a luat un soț urât ca noaptea și handicapat pe deasupra, dar talentat până la Dumnezeu, care muncea zi și noapte pentru ea, unul pe nume Hefaistos. Îi făcea brățări și podoabe, un artist închis în turnul lui de fildeș, normal că o diviniza, pentru că alte femei nu mai vedea, adâncit în arta lui, iar ea era cea mai frumoasă femeie. Și-a asigurat spatele cu acest Hefaistos, care, pe deasupra, era și mult mai tânăr, ei plăcându-i tineretul, mândria țării. De fapt, Hefaistos îi era strănepot, tatăl lui fiind chiar Zeus. E tare, nu? Cine a mai reușit performanța de a-i fi în același timp și mătușă și noră lui Zeus, stăpânul Olimpului? Cum s-ar zice, l-a îmbobinat de tot... În plus, Afrodita mai era și mătușa lui Poseidon și a lui Hades, ceilalți frați ai lui Zeus; prin ei avea influență și asupra oceanului planetar și asupra infernului. Iar Zeus, pe lângă că era șeful tuturor, mai avea în subordine directă cerul,



oamenii și ordinea socială! Adică Poliția! Practic, femeia avea totul sub control, era fixată, nu putea nimeni s-o clintească din loc! Cât o fi fost de frumoasă nu știu, dar cu asemenea pile, îți dai seama, a fost decretată ușor zeița dragostei și a frumuseții de către nepoții ei și acoliții lor, o lovitură de imagine simplă, dar care a făcut legendă, blondă cum era. Normal că, în condițiile astea, își putea permite orice. Putea să se culce cu cine vrea, din pură plăcere și nu obligată de interes, muritor, nemuritor, nu mai conta, inclusiv Adonis, frumosul diafan, a trecut prin patul ei... Apoi, Dionysos, frate cu bărbatu-său, deci și cumnat, și amant; Hermes, cu serviciile lui secrete cu tot, sub formă de comunicații și comerț, alt cumnat și amant, un hermafrodit care era și tatăl copilului ei, nimeni altul decât bucălatul Eros; Ares, zeul războiului (cine are Armata are totul, până nu pune Infanteria piciorul...), care, mai mult ca sigur, era un dur și un sadic, deci amantul feroce! Ce-și mai putea dori? I-a jucat pe toți pe degete, ca la carte, în foi de viță! Îmi place femeia asta, zău, a știut ce-a vrut de la viață!... De-asta a și rămas nemuritoare, ha!...

Bucureștiul îmi place din mai multe motive. Are metafizica lui urbană, are locuri foarte frumoase, nu e nevoie să le alegi pe cele urâte. Peste tot, în toate orașele lumii, sunt și locuri frumoase, și locuri urâte sau rău famate. Bucureștiul nu face excepție. Dar face excepție din alt punct de vedere, este capitala sufletului meu și această situație nu am cum s-o negociez. Da, închipuiește-ți că am și eu suflet.... Pe de altă parte, are una din cele mai bogate vieți secrete din toată Europa. Peisajul e frumos, dar viața adevărată are loc în spatele ușilor închise. Îmi place, e mediul meu. Am bani, sunt asociată la o firmă respectabilă

de avocatură, eu aduc cele mai multe comenzi, asta e important. În România se poate trăi foarte bine dacă ai bani. Dacă n-ai bani, nu se poate trăi bine nicăieri. Așa că unde-i problema? În plus, aici, lucrurile sunt mult mai clare, mai tranșante decât în străinătate. Nu e cu apropouri, nu se pierde timpul, se merge direct la țintă, pe scurtătură. La banca la care m-am angajat prima dată, după ce m-am întors în țară, președintele m-a întrebat din capul locului: „Te culci cu mine, ca să rezolvăm din start eventualele probleme profesionale dintre noi?”. M-am blocat, surprinsă de rapiditatea propunerii. Nu mă așteptam să fie atât de direct. Dar el a înțeles din mirarea mea că răspunsul e negativ. „Bine, dacă nu vrei, nu e nicio problemă. Stai liniștită, nu ți se va întâmpla nimic rău. Dar dacă aflu că te-ai culcat cu vreun coleg, cu vreun angajat de-al nostru, te concediez pe loc, să nu zici că nu ți-am spus.” *Fair enough*, mi-am zis. Și mă hotărâsem să joc corect pentru că aveam nevoie de *job*. Numai că șeful meu direct, de la Direcția Juridică, îmi făcea înadins viața amară zi de zi. Ce să fac? M-aș fi dus cu el din prima, era un băiat drăguț, recunosc, îmi plac tinerii, dar îi promisesem ăluilalt că nu. Eram într-o situație imposibilă. Până la urmă, l-am pus să jure că nu spune la nimeni. A jurat și am început o aventură cu el, dar la o agapă cu amicii (dacă ar fi după mine, aș interzice alcoolul total) s-a lăudat, prostu', președintele a aflat și m-a dat afară. Aproape că i-am căzut în genunchi, l-am implorat, aveam un decolteu foarte adânc și transparent, i-am jurat că pe el îl alesesem la început, dar că a înțeles greșit, discrepanță de comunicare etc. Degeaba. Tot m-a concediat. Încăpățânat ca un catâr. Sunt și nebuni dintr-ăștia, care fac orbiri principiale, crize de orgoliu, ca și cum dacă m-am culcat cu un subaltern i-am smuls lui epoletii de pe umăr. Am plecat la o firmă englezească, mă rog, aici am dat de altă belea,

o să-ți spun mai târziu. Dar am învățat ceva din experiența de la bancă. Va să zică, românii sunt sensibili la asemenea copilării, fac fixații, transpun ierarhia de serviciu în pat. De obicei, în pat, dictatorii sunt masochiști, dar dictatura a căzut, partidele sunt democratice, instituțiile sunt democratice, totul e democratic. Cum în orice bărbat cu funcție executivă se ascunde un mic dictator, normal că sunt frustrați, nu mai au cum să-și exercite această... trăsătură temperamentală la serviciu. Și-atunci, pentru compensare, devin dictatori în pat. Foarte bine, foarte bine, asta și vreau. Mă relaxează. După o zi întreagă în care alerg cot la cot cu ei, mă confrunt cu ei, fie să capăt contracte, fie să câștig procese, într-o societate totuși foarte masculinizată, cum e cea românească, în care, pentru a avea succes, trebuie nu numai să fii egală cu ei, trebuie să-i și învingi, simt nevoia să redevin femeie, în sensul clasic, îmi place să mă domini. Dar ce mă enervează la cei mai mulți este că, dacă îi las să-mi facă ce vor în intimitate, să mă controleze după bunul lor plac, au tendința să-mi facă ce vor, să mă controleze și în afara patului - ceea ce este tocmai invers, după cum ți-ai dat seama. Adică îmi place să fii dictator în intimitate, dar unii sunt atât de proști, încât încearcă s-o facă pe cocoșii și în public - ceea ce le e fatal. În secunda doi, i-am tăiat de pe listă. Ba le mai dau și câte-o lecție. Cum-necum, văd eu... De exemplu, mă culc cu subalternii sau cu prietenii lor și, apoi, fac de-așa natură să afle; sau mă culc cu șefii lor, cu condiția să-i căsăpească; sau răspândesc zvonuri pe seama lor, mă culc cu vreun ordonator de credite să nu-i dea niciun ban, să aranjeze să piardă vreo licitație, văd eu, se găsesc soluții. Cum să nu mai scap de *ordonator*?! Păi nu-l am la mână cu licitația trucată? El crede că dă dovada devotamentului total pentru mine, dovada deplinei încrederi, a complicității eterne dintre noi și că, drept

urmare, poate să apeleze la mine când vrea, după bunul lui plac. Lasă-l să creadă! Dacă nu mai am chef și, totuși, insistă, *pac la războiu*! Dar n-am ajuns niciodată până acolo. Când îi decartez, toți se retrag, cu coada între picioare. Sunt prea lași ca să se lupte cu mine...

Dar toate astea nu le-am inventat eu. Nu sunt deloc originală, recunosc. Ți-aduci aminte cum s-a răzbunat Salomeea pe Ioan pentru că o acuzase că ar fi fost o destrăbălată? Adică, pasămite, o acuzase pe nedrept... A dansat bine-mersi, într-o rochiță transparentă, unduindu-și coapsele apetisante în fața regelui Irod, care era, din... „întâmplare”, chiar fratele și ucigașul tatălui ei, fostul rege Filip. Ca urmare, Irod i-a tăiat capul Botezătorului, i l-a adus pe o tipsie și, normal, drept mulțumire, fata s-a culcat cu el. Deci sexul, ca armă a răzbunării, nu l-am inventat eu. E vechi de când lumea. Nimic nou sub soare, dragule. Trebuie doar să știi în fața cărui bărbat să dansezi... Un bărbat care să nu aibă prea multe scrupule. Din fericire, sunt mulți dintr-ăștia în ziua de azi. Eu știu că răzbun toate femeile care nu au fost înzestrate cu darurile mele... Nu toate au... *multivalența* mea, ha!

Singura noastră marfă de export care interesează Occidentul este sexul. Sexul româncelor a atras mai multe investiții decât toate legile privatizării la un loc. Sunt bărbați, nemți, evrei, englezi, americani, arabi, chiar și ruși, care au câte două familii – una în țara lor de baștină și una în România. În două-trei ore ajungi cu avionul de colo-colo fără probleme. Cum ar veni, ici lacul, ici conacul! Evreii și nemții sunt avantajați pentru că mulți s-au născut chiar aici și vorbesc limba. Acoperirea invocată acasă este perfectă. „Draga mea, avem afaceri în România, câștigăm

un ban cinstit, pentru copilașii noștri, să meargă la școli înalte, să ne facem piscină în curte, să ne luăm un iaht, acolo, sau măcar o șalupă, un cal de călărie, zău!” Care femeie rezistă în Occident la argumentul banului? Nu rezistă ele nici în Orient, unde sunt mai cu frica lui Dumnezeu, darămite în Occident! Și-așa pleacă omul câte o lună din când în când la „afacerea” din România. Aici, pe lângă afacere, a mai cumpărat și o căsuță sau un apartament unei domnișoare drăguțe, care îi stă la dispoziție douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Unii fac și copii și duc o existență dublă perfectă. La rândul ei, domnișoara în cauză are și ea un prieten de suflet, că doar n-o să stea singură între navete. Se joacă un Hopa-Mitică de zeci și chiar sute de mii (de euro), din care se înfruptă fata, familia ei și, bineînțeles, și prietenul. În felul ăsta, poporul român supraviețuiește tranziției. Când s-o termina tranziția, o să-i dea un picior în fund și poporul român rămâne cu banii, casele și eventual și firmele. Ce să-i faci, acumularea de capital în faza precapitalistă nu e ușoară, e chiar dureroasă și-atunci fetele noastre, inventive cum le știm, ce s-au gândit – de ce să nu transformăm noi durerea în plăcere?! Prietenul e și el mulțumit, poate e student, poate încropește și el de-o firmă, cu banii babacului – care nu e întotdeauna babac, uneori e bărbat în putere, doar că face naveta –, sunt numai avantaje pentru toată lumea, *it's a win-win situation*. Las la o parte că, prin acest schimb transfrontalier, ne globalizăm puternic, adică exact ce se cere acum. În procesul cunoașterii reciproce, se învață și limbi străine, ceea ce ridică nivelul de cultură generală al fetelor noastre. La țară, mai ales în Ardeal, dar și în Moldova și în Banat, fenomenul are dimensiuni comunitare, în sensul că participă tot satul. Păi da, vine câte un antreprenor de peste hotare, care vrea și el să se

hodinească, imediat o fătucă roșie în obraji ca para focului – ceea ce antreprenoriiăștia n-au mai văzut de mult sau niciodată – îi iese în cale, trimisă de părinți, că nu se știe de unde sare iepuroiul, fătuca mai aduce uneori și câte o prietenă-două, tot fiice de-ale satului, că așa-i place oaspetelui, să-i fie prezentate dublete, triplete, trebuie omenit cum se cuvine, aruncă bani în stânga și-n dreapta, o nimica toată pentru buzunarul lui, o mană cerească pentru sărăcia din sat – porci, găini, curcani, lapte de capră, caș, bulz, alte specialități culinare locale, pâine rumenă, afânată, șunculiță, ceapă, usturoi, țuică blândă de Muscel, niscaiva legume și fructe proaspete de sezon, și dă-i trai pe vătrai, ospitalitatea românească n-are limite, popa sfințește casa în care este găzduit oaspetele, învățătorul aduce copiii pentru scurte lecții de limba engleză, doctorița furnizează prezervative sau, după caz, le mai folosește și ea cu oaspetele, taraful reunit al comunelor învecinate dă spectacole în aer liber, oaspetele, în mărinimia lui, pietruieste și ulița, consolidează și podețul de peste râu, pune și de-o crescătorie de nurci sau de păstrăvi, tot satul capătă de lucru, primarul își pune eșarfa cu tricolor și preamărește colaborarea europeană la nivel local și, în timpul ăsta, fătucile lucrează cu sânge, pentru binele consătenilor și al familiilor lor, toată lumea mulțumită, toată lumea fericită, inclusiv oaspetele, care la plecare le mulțumește tuturor din inimă. *Thank you, thank you so much. I've enjoyed it a lot... Lot? Sigur, cu plăcere, avem loturi destule. Vreți să cultivați ceva? Oh, yes, mie place vița de vie și pomi fructiferi... I enjoy eating them. I do indeed... next month... luna viitoare... Da, luna viitoare, vă așteptăm din nou, avem o pepinieră inepeuizabilă... mai aduceți un coleg, un prieten, punem și de o crescătorie de fazani... Oh, I like the idea... I'll come back soon!... I'll come back very soon!...*

A face dragoste cu o femeie este... un preludiu nesfârșit. Femeile sunt mult mai misterioase între ele decât față de bărbați. Sunt... un mister într-un alt mister. N-am întâlnit bărbat să nu se grăbească. În schimb, femeile sunt mult mai calme. Știu să prelungească așteptarea. Până la un punct, desigur... Îmi plac brunetele cu părul mai lung. De obicei, aleg directoare de firmă, avocate, femei cu poziție socială. Dar niciodată nu le abordez eu. Las lucrurile să curgă de la sine. Mi se întâmplă pe la recepții sau printre clientele de la firmă. Vorbim afaceri și deodată rămâne cu privirea pironită pe corsajul meu. „Ce săni frumoși aveți, doamnă! Sunteți atât de frumoasă!...” Pare un compliment nevinovat, dar venit de la o femeie foarte bine, îmbrăcată în taion negru, care zâmbește ambiguu în colțul buzelor, spune altceva. „Da, sunt electrici...” răspund în doi peri. „Serios?! Ce interesant!... Vreți să spuneți că se electrizează repede?” Mă uit în ochii ei, fix. „Nu, vreau să spun că-mi place electricitatea, ador instrumentele electrice...” Dacă se înroșește și lasă ochii în pământ, încântată („Vai, și mie îmi plac...”), a mea e. „Ce-ar fi să studiem dosarul ăsta mai în liniște?” „De acord. Când?” Scot agenda și-o răsfoiesc, grăbită. „Săptămâna asta, în afară de o recepție la ambasada Finlandei... ah, și de cocteilul de la Marriott, cu Camera de Comerț Româno-Americană, nu am altceva.” „Și eu sunt invitată la Marriott, parcă joi, nu?” „Da, joi seară. Foarte bine, atunci ne vedem acolo și plecăm împreună.” „Ar fi minunat... De-abia aștept!” Îmi zâmbește inocent – și eu la fel. Ne ridicăm și o conduc, ținând-o de mijloc. „Apropo, ador negrul. E bine să-l păstrezi...” Se lipește de mine. „Desigur, iubire, cred că avem gusturi comune...” Ne atingem buzele ușor și pleacă. Prin anticameră merge la fel de bătoasă, de

superioară, precum a intrat. Joi seara, la Marriott, mă fac că n-o bag în seamă, cercurile mele sunt masculine, îți dai seama, dar până la urmă ne întâlnim, mă privește neliniștită, cu ochii mari, de obicei negri și ei, ca și părul. „A rămas cum ne-am înțeles, nu?” Îi zâmbesc rece. „Te sun pe mobil, înainte de a pleca.” Dacă, între timp, se ivește un bărbat, bineînțeles că el are prioritate, plec cu el, ea mă sună disperată, lesbiene se găsesc greu, o amân pe săptămâna viitoare, dacă nu – o iau pe ea, mergem la mine, unde locul e sigur, nu sunt camere de luat vederi sau alte prostii dintr-astea. Pun Jean Michel Jarre, o rog să-mi pregătească un *fresh* de portocale, îi ofer și ei ceva de băut, un Grand Marnier sau un rom HulaHula, dar își face tot un *fresh* de portocale, ca să-mi intre în grații, ne-așezăm pe canapea, mâncăm o înghețată *Yuki*, discutăm despre impresioniști, Monet, Manet, și cum rimează *Jarre* cu ei, nu, nici vorbă de Bosch, lesbienele se sperie de Bosch, o sărut vag, pe buze, mai mult o eflerez, de obicei, în asemenea episoade îmi dau cu Magie Noire, altfel... ca și acum, exact, Opium, de unde știi, te pricepi și la parfumuri, ești foarte tare... Ea mă sărută, timid, pe genunchi și mai sus, peste rochie, până când buzele ni se ating din nou, ușor, ca o părere, scâncește ca un copil, ne atingem tâmpile, producem adică un sărut al tâmpilelor, suav, foarte *sexy*, ni se amestecă părul, răsuflările, gemetele, îi sug puțin sânii, scâncetele ei se transformă în mici țipete, o trimit în baie să aducă periuța de dinți electrică, schimb Jarre cu Santana, revine într-un *bikini* negru, iau o mască de mătase neagră și mi-o fixează pe față, în timp ce se așează în genunchi și mă mângâie și mă sărută peste rochie, pe care nu-i dau voie să mi-o ridice, apoi îi poruncesc să se întindă pe canapea, m-alec peste ea și dau drumul la periuță, i-o aduc lângă ureche, să-i audă zumzăitul, limbile ni se întâlnesc și mă sugă ca o



crevasă umedă, îi ating cu periuța lobii urechilor, apoi o cobor pe gât, pe sâni, pe ombilic, pe pubis, pe coapse, e deja în transă, dar și eu, parcă officiez un ritual la care nu sunt prezentă, parcă plutesc deasupra ei și mă văd tot pe mine – sau pe maică-mea, da, e foarte ciudat, începe să semene cu maică-mea când era tânără și era foarte frumoasă, tot așa, brunetă focoasă cu părul lung, îi pun periuța pe pubis, în apăsări scurte, tresaltă ca și când ar fi șocuri electrice, strecor periuța sub bikini, are ochii pironiți în gol și tremură, iau din glastră o nuia de alun, pregătită special, îi poruncesc să-și dea jos totul, vine peste mine, o resping și o întorc cu fața la spătarul canapelei, îi aplic, pe carnea albă ca de copil, o corecție falsă, mai mult o mângâiere, ceea ce știu că o înnebunește, murmură silabe de neînțeles, inima începe să-mi bată cu putere, scot un *dildo* pe care mi-l fixez la brâu peste rochie, intru cu vibratorul, încet-încet, tremură ca într-o criză de epilepsie, „asta vrei, *little bitch*, târfuliță, asta vrei, nu?” „Da-da-da... nu te opri... te rog....”, suflă ea, pierdută. Simt cum mi se apropie un orgasm îndepărtat, fluid ca o apă, o pătrund sistematic cu jucăria aceea enormă, rar și adânc, până țipă, de durere sau de plăcere – nu mă interesează, și da... da... da... pulsez și eu imperceptibil, dar nesfârșit, iar ea râde, râde, râde bucuroasă, în cascade, smucindu-și capul într-o parte și-n alta, în neștire, cad în genunchi obosită, iar vine peste mine, răzbunătoare, îmi sfâșie rochia, mă mângâie până la delir cu o pană, *un ochi* de păun superb colorat, o las să mă ia, cu buzele, cu limba, cu periuța aceea neostenită, a cărei baterie nu se mai termină... Adormim amândouă, pustiite, cu Santana legănându-ne în arabescuri nesfârșite, visez tunele ude, prin care trec cu încetinitorul trenuri lungi, kilometrice, la ferestrele coborâte stau bărbați spilcuiți, recunosc foști amanți de-ai mei, celebrități ale *establishment*-ului politico-financiar,

oligarhi de toate felurile, clipind complice, alții cu care nu m-am culcat încă, probabil viitori amanți, la care visez eu în taină, toți îmi fac semne prietenești, parcă-l văd și pe tati printre ei, „foarte bine, foarte bine c-ai ales libertatea!” îmi șoptește el cu zâmbetul lui senin, solarizat. Fugise de două ori, o dată pe uscat, spre Ungaria, și altă dată peste Dunăre, în Iugoslavia. De fiecare dată fusese prins și dat înapoi, chiar și de sârbi, care nu prea dădeau înapoi. Dar tata probabil că fusese ghinionist. L-au trimis sub escortă la graniță, de unde a fost preluat de grănicerii români, apoi de Securitate. Prima oară, l-au bătut, apoi i-au dat un an, din care a făcut șapte luni. A doua oară, recidivist, a primit trei ani și șase luni. Când s-a întors prima oară, eu aveam patru ani, eram prea mică. A doua oară, aveam nouă ani, înțelegeam ce se întâmplase. Deși nu ne lipsea nimic (funcționa deja roata revistelor), tata îmi povestea zilnic despre viața în Occident, ceea ce o enerva cumplit pe mama, care făcea mereu scandal. În vis, el nu zicea nimic, zâmbea tot timpul și spunea: „Foarte bine, foarte bine c-ai ales libertatea”. „Ești supărat pe mine?” mai apucam să-l întreb, dar el dispărea, se topea în peisaj și eu mă întrețineam cu ceilalți, cu amanții mei, născuți și nenăscuți, făceam glume, parcă eram, în același timp, și în tren, parcă eram și pe peron, mă obsedează ubicuitatea, și-i număram... dar îi și vedeam, puteam să-i și ating. De altfel, când am insomnie, eu nu număr oi pe câmpuri înverzite, număr amanți, eh, la ce număr adorm, poftim, ce-l interesează pe el!... Asta chiar nu pot să-ți spun – câți amanți am avut! Ordin de mărime?... Ordin de mărime... sute, poftim, ha! Dar oricât de mare e numărul la care adorm, în visele post-heterosexuale nu pot să intru în contact cu ei, nici vizual, nici fizic, de nicio culoare... pe când, în visele post-lesbiene, reușesc, nu-nțeleg de ce, să-i aduc în carne și oase, vorbesc cu ei, glumim... flirtăm... ne

dăm întâlniri... ne atingem.... e foarte sexy, a doua zi mă scol odihnită, cu o poftă de viață, de recuperare și de comunicare<sup>13</sup> extraordinară...

Românii sunt de mai multe feluri. Îndrăgostiții, sportivii și cinicii. (Și cine? Ah, egoiștii! Asta nu e categorie, nu intră

---

<sup>13</sup> Din primele ore de după fuga aeropurtată a lui Ceaușescu, libertatea de exprimare a răbufnit ca dintr-un cazan îndelung ținut sub presiune. Dispăruse peste noapte interdicția de a gândi și vorbi. Oamenii puteau acum să exprime public gândurile lor și nu gândurile prefabricate de propaganda de partid.

La început, majoritatea publicațiilor, schimbându-și numele, nu și-au schimbat prea mult conținutul. Fostul organ central al partidului comunist a încercat să reacrediteze conservatorismul sistemului comunisto-securist, drapat în alte formule. Într-un articol de fond publicat în primele zile post-ceaușiste, cititorii acelui ziar erau anunțați că „drumul poporului este drumul socialismului, purificat de tot ceea ce în anii din urmă a dus la întinarea frumoaselor principii socialiste”. Recunoaștem aici continuarea rolului de portavoce (cripto)comunistă și aservirea ziarului noilor autorități politice.

La polul celălalt, fostul al doilea ziar central al propagandei comuniste și-a păstrat numele, dar și-a schimbat radical conținutul. În ianuarie 1989, trei jurnaliști fuseseră arestați și anchetați de Securitate, apoi condamnați, unul la închisoare, ceilalți doi la domiciliu forțat, pentru a fi încercat tipărirea clandestină a unui ziar anti-ceaușist. Sub conducerea lor, noul ziar a devenit din secunda întâi și a rămas ani buni liderul de opinie liberă, contribuind în mod esențial la evoluția procesului democratic din România. A fost un ziar devastator la adresa sistemului remanent, a tuturor tertipurilor și mistificărilor aferente, un ziar care a produs largi transformări de conștiință, promovând forțele reformatoare. Pluiripartidismul, separarea puterilor în stat, economia de piață, garantarea proprietății private, libertatea de conștiință și de opinie, recuperarea istoriei, reconcilierea cu comunitățile de altă etnie etc., inclusiv aderarea la NATO și Uniunea Europeană – pe scurt, întreg setul de principii și valori promovat de acest cotidian (unele etichetate de forțele conservatoare drept trădări naționale!) –, s-au

la socoteală, toți sunteți egoiști.) Nicio categorie nu-mi rezistă la început, dar ce le departajează este comportarea *de după*. Cu îndrăgostiții, victime clare, ai văzut, îmi place să fiu dictatorială. Îmi place să-i văd cum joacă pe sârmă în fața mea. Mă amuză teribil. Sportivii se țin de cuvânt, mă ajută și sunt și discreți. Au o anumită eleganță, au memorie, dar nu ajung prea departe în viață. Rareori ajung

---

adeverit de-a lungul anilor, dovedindu-și atât valabilitatea, cât și necesitatea istorică. Încet-încet, România a venit la ele.

Prin breșa creată de acest jurnal, ca vârful de lance al societății civile, libertatea de exprimare avea încet-încet să cucerească mari teritorii ale *mass-media* și să fie recunoscută de toate cercurile politice și publicistice drept cea mai genuină cucerire democratică post-decembristă. Rând pe rând, noi nuclee de conștiință democratică au prins viață și s-au întărit. Alte ziare și alți ziariști au devenit, la rândul lor, lideri de opinie, unii întorcând-o ca la Ploiești, *à la roumaine*, fiind aceiași care la început nu dăduseră două cepe degerate nici pe democrație, nici pe principiile ei. Puțini au înțeles de la început drumul pe care trebuia să meargă România, alții s-au mai luminat pe parcurs, iar alții n-au înțeles nici până astăzi. Totuși, în procesul democratizării țării, presa avea să se plaseze cu un pas înaintea altor instituții, care – în pofida obligațiilor constituționale pe care le aveau – fie l-au încetinit, fie chiar l-au dat înapoi. Spre finalul deceniului '90, presa își consolidase, în mare, poziția de putere în stat, dar, de-abia în acel moment, *exercitarea conștiinței de putere a devenit o problemă*.

Ca parte intrinsecă a societății românești, presa nu poate fi lăsată în afara tabloului României contemporane. Drumul reformator de la presa monocoloră ante-decembristă la varietatea eclectică din anul 20 a fost lung, mai lung decât ar putea părea la prima vedere, și rezultatele nu sunt tocmai perfecte. Dacă presa a reputat succese majore în procesul reformei democratice a țării, nu același lucru se poate spune despre propriul ei proces de reformă, reforma „internă”. O privire dincolo de ușile redacțiilor ne relevă un univers complex, cu aspecte contradictorii, mult diferit față de așteptările cititorilor, dar – în realitate – nu foarte diferit față de restul societății.

Deși nu există profesiune pe lume care să nu aibă norme, restricții, coduri de conduită, presa română pare singurul corp profesional

în poziție de executivi. Îmi plac cel mai mult, sunt cei mai confortabili, dar nu înseamnă că ei sunt primii pe agenda mea. Primii sunt cinicii, care sunt într-adevăr cel mai greu de controlat, însă merită respectul meu, întrucât au cel mai mare succes în politică și viața socială, așa că mă îndrept către ei în primul rând. Între sportivi și cinici e diferență mare; în timp ce sportivii au o atitudine pro-

---

care nu are nevoie de așa ceva. Sunt câteva oaze de seriozitate, de vocație, de etică profesională, în rest, domnesc haosul, lipsa scărilor de valori, a preceptelor profesionale și deontologice. Ziaristii de conștiință, de convingere, profesioniștii sunt din ce în ce mai puțini. Pare că în presa românească, oricine și oricât de grav ar greși, nimeni n-are nicio responsabilitate – reporteri, redactori, editori, directori, patroni. Pentru ei, publicul este o căldare care înghite orice, în care se poate turna orice.

După 20 de ani, niciun ziar din România nu a ajuns încă să aibă o cartă a sa, proprie, de conduită editorială, care să conțină norme profesionale și deontologice, un manual care să-i statueze identitatea publicistică și tehnoredacțională. La ziarele occidentale lucrurile stau cu totul altfel, există până și dicționare, întocmite special de publicația respectivă, adevărate instrumente de lucru la care redactorii și editorii apelează frecvent. Oamenii trimiși pe teren sunt scriitori foarte buni, dar nu în sensul de judecători sau avocați, ci în cel de grefieri. Talentul lor cel mai important este permeabilitatea la realitatea de care se ocupă, transpunerea ei cât mai completă și fidelă în cuvinte și abținerea de la orice interferență personală cu acea realitate, atât la nivelul stilisticii jurnalistice, cât și la cel al sentimentelor personale față de subiect. Ședințele editoriale seamănă cu ședințele de stat-major, în care arta și știința războiului sunt înlocuite cu arta și știința ziaristicii. În funcție de locul din ziar și tipul de articol cu care sunt însărcinați (știre, reportaj, analiză, comentariu etc.), redactorii știu câte semne trebuie să aibă materialul înainte de a se apuca de scris. De la preluarea realității din teren până la ultimul accesoriu grafic al punerii în pagină, sunt reglementate toate fazele construcției ziarului. Este aproape o orologerie, din care în fiecare zi iese montat câte un ceas – numărul cotidian.

În România e cu totul altfel; primii care nu se iau în serios sunt chiar unii ziarști, care își bat joc de propria profesie. Se lucrează

activă, adică se vede cu ochiul liber că vor să mă aibă, că vor să câștige „partida”, cinicii – niciodată, lor le este indiferent dacă mă au sau nu; or, chestia asta mă înnebunește, mă atrage ca un *vacuum*. În sfârșit, îndrăgostiții sunt cei mai păguboși: ăștia nici nu m-ajută (nu că n-ar putea, dar nu le trece prin cap că am nevoie de ajutorul lor, nu „trivializează” sentimentul), îmi și cad

---

majoritar după ureche, într-un empirism de secol XIX, diletantismul este aproape generalizat. Lipsa teoretizării, a conceptualizării, alfa și omega oricărei profesiuni, este endemică. Concepte elementare gen „off the record” ori „for the background” sunt complet ignorate. Piramida celor cinci sau șase întrebări este și ea, în cvasitotalitatea materialelor, dată peste cap. Citarea trunchiată sau scoasă din context – un fapt comun. Colportarea a tot felul de informații inventate, „venite pe surse”, a devenit regulă generală. Jocurile de cuvinte cele mai triviale, cu conotații sexuale – un sport național. Investigația este, de obicei, o adevărată „punere la zid”, din care citarea mai multor surse și – ceea ce e cel mai grav – a celui incriminat lipsește cu desăvârșire. Lipsa de măsură și de discernământ este cvasigenerală. Tabloidizarea câștigă tot mai mult teren. Intoxicările voite sau involuntare fac veacul. Ierarhia din redacții, bazată pe criterii profesionale, este dată peste cap prin diverse coterii și „bisericuțe”, prin oferirea de avantaje și servicii de toate felurile șefilor, majoritatea extraprofesionale.

Haosul din societatea românească se regăsește și în presă. Genurile nu sunt bine delimitate, împrumută elemente de la unul la altul. Talk-show-ul politic alunecă uneori în șuetă de cafea, ba chiar în bălăcăreală cala ușa cortului, în care „moderatorul” ia partea unor invitați în defavoarea altor invitați, spectacolele de divertisment de duminică după-amiază se transformă în striptease de bar de noapte, în care coregrafia a fost înlocuită de o înșiruire fără noimă de mișcări obscene, filmate obsesiv în contre-plongé, pe sub fustele dansatoarelor, reclamele publicitare exacerbează până la grotesc cârligele sexualiste etc. Când vii din străinătate și privești programele de televiziune, de dimineată până seara, ți se pare că ai de-a face cu o țară de obsedați sexual.

Foarte puțini lideri de opinie au stabilit cu sinceritate, în adâncul conștiinței lor, că perioada comunistă a fost cancerigenă pentru poporul român. Se vede cu ochiul liber în prestația lor o anumită

crampon pe cap și mă și foarfecă cu vreun prieten, căinându-se și cerându-i sfatul. Cum e mai rău!... Nu mai spun că încep să aibă, la un moment dat, un comportament feminin în pat, devin blajini, își pierd cruzimea (dacă au avut-o vreodată), nu mai au imaginație și sfârșesc prin a mă plictisi de moarte. Îndrăgostiții sunt tributari trecutului, ei cred că momentul, clipa, se poate

---

remanență de gândire. Or, nu poți să te zbungui în democrație, să mai fii și credibil când emiți idei de stânga sau de dreapta, dacă în prealabil nu ai fixat, pentru tine și pentru public, despărțirea de comunism (atât de ideile, cât și de instrumentarul lui), dacă mereu invoci cele câteva clișee răsuflăte din fosta panoplie de propagandă, dacă întreții astfel, în mod artificial, confuzia și nostalgia. Este aici o *atitudine ambivalentă*, profund ipocrită și imorală. În timp ce ei, personal, beneficiază de toate avantajele democrației, în primul rând de libertatea de exprimare și de conștiință, dar și de un statut material pur capitalist, unii lideri de opinie emană, pe la încheieturile comentariilor și editorialelor pe care le scriu, evidente efluvii comunistoide. La o privire mai atentă, se vede că stau cu fața mai mult la fostul regim – deghizându-și opiniile într-un fel de populism tulbure și găunos – decât la democrație, căreia îi tot caută nod în papură la tot pasul. Ambivalența aceasta, pe sistemul *una vorbim și alta fumăm*, este derivată *ambivalenței existențiale* – sindromul imunodeficiar dobândit sub comunism și perpetuat din decembrie '89 încoace.

Din cauza inflației de ziare și televiziuni, care, toate, urmăresc nu numai să supraviețuiască, ci și să prospere, apare, pe de o parte, fenomenul de suprarefectare și suprainterpretare, creându-se evenimente de presă majore din fapte de realitate minore. Pe de altă parte, apare și fenomenul de exacerbare. La câte ziare sunt azi în România – față de dimensiunile țării și ale populației, de capacitatea ei de absorbție și de cumpărare – nu există suficientă materie gazetărească, nu sunt suficiente fapte cotidiene de interes public, în stare să satisfacă toate publicațiile și să le mai și diferențieze între ele. De aici, nevoia de a expanda faptele existente, atâtea câte sunt, și, la limită, de a le (re)inventă. Paradoxal, s-a ajuns, mutatis-mutandis, la situația dinainte de decembrie '89, adică realitatea este mai mult inventată decât reflectată, doar preceptele și clișeele comuniste sunt înlocuite cu

hrăni din trecut. Asta e cea mai mare greșeală. Clipa își e sieși necesară și suficientă, n-are nevoie de proptele paseiste. Din contră – orice recurs la anterioritate, la clipe de extaz deja trăite, orice recurs la sentiment (care nu este altceva decât o cerșeală de credite) reprezintă o povară care minează, compromite prezentul. Îndrăgostitul este stresat, angoasat de propriul lui sentiment, normal că un om stresat nu mai are aceeași performanță în pat, e ca o curcă beată... Oricum, oricare ar fi tipul erotic întâlnit, niciodată nu i-am luat în serios, pe niciunul. În schimb, ei totdeauna m-au luat în serios. Cei care nu mă iau în serios – mai precis, cei care s-au prefăcut cel mai bine că m-ar lua în serios – au avut totdeauna câștig de cauză la mine.

---

preceptele și clișeele populist-senzaționaliste. Se observă că războaiele se duc mai mult în jurul declarațiilor, contra-declarațiilor, comentariilor, comentariilor la comentarii (ocupații cumva futile, cronofage și ineficiente) decât în jurul faptelor propriu-zise.

Nu se știe cât din inflația de ziare are de fapt alte cauze – spălarea banilor, exercitarea șantajelor sau fabricarea de tribune politice mascate. Oricum, manipulările de presă sunt regula, iar nu excepția. Foarte puține se petrec „doar” din cauza incompetenței și nu a intenției. În general, se practică un fel de exploatare în orb a bunei-credințe a cititorilor. De obicei, se prezintă cioburi de adevăr lipite cu un verbiaj partizan din care rezultă un cu totul alt „adevăr” decât cel din care au provenit cioburile. Unii ziariști nu înțeleg ce scriu sau despre ce vorbesc, nu stăpânesc subiectul, nu decantează esențialul de anecdotică și generalul de particular. Anchetele și investigațiile sunt cele mai afectate. Dar și știrile. Plecând de la ideea că știrile negative se vând bine, se face din țânțar armăsar, se exagerează apocaliptic, ca și cum de fiecare dată vine sfârșitul lumii. Știrile, analizele și comentariile sunt amestecate de-a valma, separația faptelor de opinii în cadrul aceluiași material – ca și inexistentă. Cu rare excepții, realitatea care rezultă din ziare este alta decât realitatea de pe teren. Pentru a ghici cât de cât ce s-a întâmplat cu adevărat, trebuie să fii un bun navigator, un bun decodor, ești obligat adică la un nou tip de *ambivalență*, *ambivalența de precepție*, care, de altfel, a devenit caracteristica vieții publice din România acestor ani.



Cine m-a luat în serios cu adevărat și-a rupt gâtul. L-am tocat mărunț, ca pe morcovi. Unora, pe care îi simt periculoși – în sensul că nu sunt căsătoriți și n-au copii, deci riscul de a nu mai scăpa de ei este foarte mare –, le plătesc eu hotelul, la prima întâlnire, sau consumația, *whatever*. Dacă refuză, insist și, ca să nu mă supere, acceptă. După aia, când vreau să scap de ei, bag un text de genul: „M-am săturat să mă exploatezi...”. Ce să mai zică, doar a acceptat prima dată să plătesc eu... E deja culpabilizat. De altfel, eu îl avertizez de la început, voalat, bineînțeles. Chiar de la prima conversație îi strecor, așa în treacăt, ceva de genul: „Eu nu sunt o femeie absurdă, dacă se întâmplă, știu eu... într-o deplasare sau delegație, când suntem departe unul de altul... să ai un moment de relaxare, că doar bărbați și femei suntem... Numai să nu aflu, atâta tot”. Unii răspund: „Ah, nu, nu e cazul meu. Eu nu te voi înșela niciodată. Dar reciprocă? E valabilă?” Auzi întrebare prostească! Adică eu îi dau o porțiță elegantă și el îi dă cu piciorul și mai și contraatacă! Păi, ce să răspund la asemenea prostie? „Nu m-am gândit...” – ăsta e răspunsul-tip la orice întrebare care nu-mi convine, *nu m-am gândit...* Și cred că e foarte sincer. Chiar dacă, prin absurd, l-aș iubi atunci, în clipa aceea, dar să-l asigur, la modul definitiv, că nu mă mai culc cu altcineva, indiferent de conjunctură, interese etc., ar fi o minciună. Or, eu nu mint niciodată. Așa că *Nu m-am gândit...* e răspunsul potrivit, cine are urechi de auzit pricepe, cine nu... De obicei, fiecare înțelege ce-i convine. Naivii, îndrăgostiții iau acest răspuns *ad litteram*, în sensul că nu mi-a trecut niciodată prin cap că s-ar putea întâmpla așa ceva, să-l înșel... Sportivii zâmbesc și trec cu nonșalanță peste subiect. Cinicii nici măcar nu întreabă... După cum reacționează un bărbat la propunerea mea, cât se poate de echitabilă, îmi dau seama cu cine am de-a face și mă

port în consecință. Adică, ori îl decartez, ori... continuăm.  
*That's it!*

Dacă este însă vorba de VIP-uri, atunci situația se schimbă, ăștia sunt o specie aparte. Uită-te la cazul fostei soții a marelui fotbalist! Nu-și găsește locul neam și nici nu și-l va găsi. Țipă că n-o mai interesează subiectul, că trecutul e îngropat, dar, pe de altă parte, tot ea poartă adeseori în public tricoul lui și dă interviuri pe tema verdictului „injust” al divorțului. Ce bărbat serios o mai crede? Noroc că sunt puțini dintr-ăștia. Cei mai mulți sunt atrași de ea ca de un magnet, le surâde ideea să devină... cum se spune – cumnați... cum? ha-ha-ha, șogori... așa, șogori cu marele fotbalist, să treacă pe unde a trecut el, să se atingă de el, de gloria lui intangibilă, măcar virtual sau post-festum... Am discutat cu câțiva prieteni pe tema asta. Te doare mintea ce e în capul bărbaților! Unii văd în asta o totală lipsă de demnitate masculină, să te combini cu o femeie care a fost combinată cu o personalitate publică. „Să-și dea toată lumea coate când ies cu ea pe stradă, uite, ăsta e ăla care a luat-o pe fosta iubită a lui X... Să ne culcăm în același pat toți trei, seara, când mă uit la televizor și-l văd pe ecran? Mi se taie maioneza...” zice un tip care se dă *macho*. În realitate, nu e *macho*, după părerea mea e un găgăuță imatur. Alții au altă teorie. „Dacă femeia a încheiat cu el definitiv, poate să fi fost și prințul Charles, nu-mi pasă. Nu-mi pasă de niciun fost bărbat din viața ei, că e persoană publică sau privată, totuna.” „Dar dacă poartă în continuare tricourile prințului Charles, îți pasă?” Adică, dacă a încheiat fizic, dar nu mental... Aici s-au poticnit mulți. Doar doi au dat răspunsuri tranșante. Unul, psihiatru, zice: „Foarte bine că poartă tricourile lui, asta înseamnă că mă lupt tot timpul

cu o celebritate care se află în mintea ei, deci sunt comparabil cu acel VIP, mai mult – îl și înving, din moment ce, totuși, ea mă alege pe mine.” „Poate nu te-a ales pe tine neapărat, cât celălalt i-a dat cu piciorul și-acum visează tot la el...” „Faptul că visează la el, dar se culcă cu mine, demonstrează că tot eu sunt învingătorul. Cine râde la urmă râde mai bine. Tortura, dacă există, nu este a mea, ci a ei.” „Dar dacă te-a ales pe tine doar din răzbunare? Și tu ești doar unealta răzbunării ei?...” „Femeile fac sex din multe motive. Răzbunarea e doar unul dintre ele, ca oricare altul. Nu e treaba bărbatului să știe motivul. Oricum, și-așa îl minte, adevăratul ei motiv nu-l știe nimeni...” Auzi la el! Nu e prost deloc! Iar celălalt, rugbist de meserie, a trântit-o altfel: „Păi dacă se culcă numai cu mine, ce-mi pasă mie la cine se gândește ea, în timpul liber? O să mă culc cu ea până o să poarte numai tricourile mele”. Însă răspunsul care mi-a plăcut cel mai mult a venit de la altcineva, un doctor ginecolog. „Poate să se ducă unde vrea, cu cine vrea, câtă vreme e și cu mine, e OK. Nu mă interesează al cui tricou îl poartă. Când e cu mine, e cu mine, bună ziua”. Și ultimul, ofițer de informații (mă rog, așa cred eu, el zice că nu): „Ba nu, eu tocmai cu o fostă amantă de VIP m-aș combina, apoi aș face crize peste crize, aș culpabiliza-o tot timpul pentru trecutul ei, aș face-o sclava mea pe viață”. Periculos individ. Așa că vezi, păreri și păreri. Bărbații sunt animale foarte ciudate și diverse. Ce cred eu? Hm... Eu cred că trebuie doar exploatați în toate felurile, bineînțeles că și la pat, mai ales la pat, altfel te exploatează ei pe tine. Și orice publicitate în jurul aventurii cu o personalitate, că e fotbalist, cântăreț, om de afaceri, politician, nu e decât în beneficiul meu, atrage alți bărbați ca muștele.

Singurul loc unde nu am făcut-o este într-un dric. Ca triumf final al vieții asupra morții, Eros și Thanatos, ha! Dar mai am timp. În general, mă mulțumesc cu orice vehicul pe patru roți, dar cel mai tare îmi place în automobil. Dacă se poate, de lux. Când tipul are mâinile ocupate cu volanul și nu poate să se apere. E complet la îndemâna mea, devine o gazdă perfectă. Îl excit kilometri întregi pe deasupra pantalonilor, până suflă ca un catâr în călduri, apoi îi trag fermoarul și îi eliberez arcul voltaic. Pe marile șosele americane, care seamănă toate între ele ca două picături de apă, n-ai altceva mai bun de făcut. Aici, în România, peisajul e mai variat, dar în America, Doamne, rulajul e atât de plictisitor! Asfalt nesfârșit, viteză constantă ore întregi. Viteză mare, care mă ajută, nu-i vorbă, are meritul ei, mă amețește, mă desprinde de realitate, mă proiectează în vid, *parcă n-aș mai exista*, în timp ce lui, din contră, îi induce un fel de alienare, de înstrăinare față de lume, îl dezumanizează, și-atunci limba și buzele mele îl înfășoară ca o mamă copilul și-l absorb cât mai vioi posibil, ca să-i țin umanitatea vie, să nu-l ia somnul. În România, cel mai bine este în Munții Carpați, pe serpentine, ai un sentiment înălțător. Amesteci amețelile, e delicios. Prăpăstii se cască în stânga și-n dreapta, iar el trebuie să fie atent să ia curbele, să nu derapeze, să nu plonjeze în hău și-atunci sexul îi este cu totul la dispoziția mea, pot să-i fac ce vreau, până la delir. Proximitatea morții (mele, dar și a lui) mă scoate din minți și îl aduc și pe el în pragul nebuniei, dar nu poate să ia mâinile de pe volan și nici n-are unde să fugă din scaun. Se zbate ca un pește în țepușă, între vâlul palatin și coardele mele vocale. Odată călătoream cu un profesor de la New York University, unde eram studentă. El era titularul cursului de Drept și responsabil cu manualele alternative. Îmi trebuiau subiectele de examen, n-aveam timp să învăț tot. Am

spicuit câteva pasaje pe care m-am făcut că nu le înțeleg și l-am rugat să mi le explice. M-a invitat la ferma lui din Maryland, să aprofundăm. În mașină, am discutat puțină istorie romană și, din vorbă-n vorbă, i-am sugerat că tare m-aș excita dacă *Brutus* i-ar atinge volanul. S-a făcut că nu pricepe, dar la primul popas, printre Big Mac-uri și ketchup-ul aferent, s-a scuzat că a lăsat farurile aprinse și-a tuit-o la mașină. După masă, când ne-am așezat înapoi, avea scaunul șoferului ridicat... Ha-ha-ha-ha!... Bărbații sunt atât de drăguți, ca niște cățeluși. Am pornit și, în timp ce rulam cu vreo 80 de mile pe oră, l-am *manșetat* puțin pe *Brutus*, l-am înviat din morți, m-am aplecat, l-am încercuit cu buzele prin pantaloni, apoi i-am deschis șlițul și l-am eliberat, l-am scos la lumină. Nu, nu atingea volanul, nici vorbă, dar nu conta. L-am savurat îndelung, cu metode alternative, la un moment dat a început să recite, cam incoerent, pasaje din Dreptul roman. Am pierdut toate ieșirile din *highway*, am ajuns pe la Baltimore. A explodat când a ajuns la principiul *Cine poate mai mult poate și mai puțin*, pe care, ai ghicit, l-am asimilat în totalitate, cu sânguință, sorbindu-l până la ultima semnificație, în timp ce udam scaunul de sub mine, într-un orgasm nestăvilit, parcă ejaculam și eu odată cu el. (Am înnobilat așa destule Lincoln-uri, BMW-uri, Mercedes-uri, chiar și un Porsche.) Eh, sigur că am luat examenul, nu asta era problema. Aici, în România, am ieșit cu directorul firmei la care m-am transferat după experiența nefericită de la bancă, un englez scrobit. Nu mă lăsa să apar la televizor, să fac și eu un *talk-show*, sub pretextul că ori avocată, ori teleastă, c-ar fi neseriozitate, conflict de interese, prostii dintr-astea... L-am invitat la munte, să discutăm subiectul. A acceptat, cam încruntat. În habitacul, discuții politicoase, frumusețile naturii, vremea, că plouă, că ninge, mă rog, ca englezii. La Comarnic, l-am

mângâiat între picioare. A frânat brusc, de parcă îi apăruse în față cascada Urlătoarea, și a întors mașina. Poți să crezi așa ceva? Până la București, n-a mai scos un sunet, stană de piatră. După asta, m-a concediat, sub pretextul restructurării. Ce tâmpit!... Ulterior s-a dovedit că era homosexual, n-ar fi fost nicio problemă, eu sunt *pentru*, dar habar n-avusesem. De ce n-a spus de la început, pleci așa cu o femeie ca mine?! Dar ce, credeai că te invit la munte ca să culegem floricele? Ce să aibă?! Etică profesională?! Ha-ha-ha! Fugi de-aici, ești și tu de pe altă planetă! Dacă-ai ști câte subalterne, în lumea asta largă, introduc cu degetele lor diafane etica profesională în rozetele șefilor lor, ca să le suscite erecția, peste care, pe urmă, tot ele se apleacă, hulpave, n-ai mai pune asemenea întrebări prostești... De la romani înapoi, *Laborare est orare*, să știi și tu!

Bărbații politici, șefii, executivii, mai ales cei care sunt tributari imaginii publice, strâng multă umilință. Cu cât ești mai sus pe scara administrativă, cu atât strângi mai multă umilință. (Umlința este jignirea nereplicată...) E prețul puterii. Și-atunci se defulează fiecare cum poate. Iar unii încearcă să umilească femeile din viața lor. Numai că, la ei acasă, în familie, nu prea e loc, pentru că nevasta poate să-i facă o boacăna, să-i strice toată imaginea la public. Din acest punct de vedere, e dictatura soțiilor, un fel de șantaj implicit... sau chiar explicit. Nu faci frumos acasă, te dau în ziar că nu te speli seara pe picioare, să vedem cine te mai votează! De aceea, tot la serviciu sau la prostituate își scot pârleala. Dar la prostituate n-are haz, astea fac orice pentru bani, la comandă, nu e nicio plăcere. Deci îi trebuie altcineva, o subordonată sau cineva care vrea să se angajeze – un *job* se obține foarte greu, pe orice

meridian, mai ales un rol în film sau vedetă de televiziune (dacă ar ști publicul ce se ascunde în spatele surâsului încântător al vedetei X sau Y, s-ar oripila). Aici intervin eu. Îmi face plăcere să-l las să-mi facă tot ce vor mușchii lui, să mă umilească în toate felurile, ceea ce îmi produce o plăcere și mai mare, dar el nu știe. Politicienii cred că astfel te fac să suferi. E treaba lor. În felul ăsta îi dau impresia (ba nu – certitudinea!) că este stăpânul lumii și că va rămâne așa totdeauna. Buun. Dar asta nu mă oprește ca, peste câteva zile, să mă afișez chiar în fața lui cu alt bărbat, un șef sau un prieten, care are un unghi mai bun de atac al agendei mele momentane. Poate să fie un tip pe care l-am cunoscut chiar prin celălalt, cel care se credea mai ieri stăpânul lumii. Nu se poate descrie în cuvinte „fața” pe care o face. Unii fac crize de nervi, alții bravează și se duc să-și bată nevasta din senin, alții dau în patima băuturii – mă rog, fiecare după personalitatea și firea lui. Dacă „noul” mai este și căsătorit și mai are și copii, iar „fostul” nu, asta îi pune capac. Nu mai înțelege absolut nimic. Însă pentru mine, dacă omul are și copii, asta e o garanție în plus că pot să-l manipulez și mai bine, să-l controlez în liniște. În general, nu aleg decât oameni în poziții importante, funcții executive, patroni, politicieni, miniștri, dar sunt buni și primarii, comisarii vamali, polițiștii, oameni cu putere, care de obicei sunt căsătoriți. Aștia nu riscă să facă scandal, când nu mai îmi folosesc, stau blânzi, cu botul pe labe. Burlacii sunt periculoși, iar introverții, cei mai periculoși. Ghinionul este că mulți dintre șefi sunt introverți, ceea ce complică neplăcut situația. Poate ca România să mai evolueze, să se mai schimbe introverții ăștia, care au probleme existențiale. Viața în secolul XXI nu mai are timp de probleme existențiale, ăștia nu sunt în pas cu vremea. Pe mine, trecutul, nici măcar cel mai recent, nu mă interesează. Îl

arunc la coș imediat ce l-am consumat. Mă interesează prezentul și viitorul. Dar mai ales prezentul. Îmi place să trăiesc clipa. Pe măsură ce voi înainta pe scara politico-socială, sondând cele patru componente de bază ale societății – servicii secrete, bănci, partide, mass-media –, bineînțeles că voi restrânge cercul bărbaților de interes și voi menține sau lărgi cercul bărbaților de plăcere, mai ales cei tineri. Când ajungi la vârful puterii, nu mai e nevoie să faci risipă de favoruri sexuale, un șef-doi sunt suficienți, ceilalți se aliniază ca niște cățeluși. Dacă publicul ar cunoaște adevăratele resorturi ale puterii și cum merg treburile, s-ar îngrozi. Dacă publicul ar ști cum dispar și apar grile de programe ca să intre amanta lui X sau Y în emisie, s-ar scârbi. Dacă publicul ar ști cum dispar și apar departamente la un partid sau altul, doar ca amanta lui X sau Y să aibă departament – sub sloganul promovării femeii –, s-ar îngrozi. Dacă publicul ar cunoaște proveniența scurgerilor de informații secrete în presă – un șef hârsit, cu o nevastă acră acasă, intrat pe mâna unei ziariste fâșnețe, scoasă la înaintare de directorul publicației –, publicul s-ar cutremura. Ce au toți acești bărbați în comun? Ce-i ține încătușați unii de alții, ca sclavii pe galere? Un sigur lucru – interdicția sexuală. *In maxima potentia minima licentia...* Obligațiile maritale, stresul demnității publice, volumul mare de muncă, lipsa de timp, de energie, uneori chiar de inspirație pentru a face curte unei femei, toate la un loc compun interdicția sexuală. Aici intervin iarăși eu. Le dau exact ce au nevoie, rapid, fără niciun efort din partea lor, fără nicio bătaie de cap. Atâta tot. Scadența vine ulterior. Natura umană – eu nu profit de bărbați, ci de natura umană – este așa cum este și eu nu fac decât să o exploatez, în liniște, să-i exploatez interdicțiile, la scară înaltă, până în vârf, până la top. Atâta tot...



Când fac dragoste, îmi place uneori să mă gândesc că tipul face dragoste, de fapt, cu alta... și eu mă uit la ei. Nu, nu sunt voyeuristă. E altceva. Totul este o imagine. E uimitoare. Eu sunt în mintea mea și-mi închipui chestia asta. Sunt fete din școală, foste colege, vecine, prietene, de fiecare dată o altă femeie. Îmi închipui cum se manifestă fiecare dintre ele, cum țipă, cum se zbate, când tipul meu face dragoste cu mine, aici e chestia, ele nu se află la fața locului, nu sunt prezente, decât virtual, în mintea mea, dar oricum eu devin geloasă. Eu în realitate nu sunt deloc geloasă, dar îmi construiesc gelozia în minte în felul ăsta și-atunci gelozia asta mă relansează, îmi închipui ce simt ele, când le posedă tipul în toate felurile, și devin geloasă. E un afrodisiac foarte puternic, vreau să spun imaginea e puternică, și-am un alt orgasm, și-ncă unul, tipul habar n-are la ce mă gândesc eu, el vede doar cum leșin de plăcere și, în definitiv, de ce l-ar interesa? Ce mă enervează este că am și fantezii care nu se pot realiza. De exemplu, mă mângâi în fața televizorului, uitându-mă la o emisiune oarecare, și așa vrea ca toți bărbații care se uită în acel moment la aceeași emisiune să *emită* și ei, iar eu să le controlez *emisiunea* pe unde ultrascurte, *high frequency*. Îți dai seama, să excit populația masculină a unei țări întregi, să-și lase toate treburile și să *emită* la dispoziția mea! Asta ar fi o performanță, dar n-am cum s-o pun în practică. Uneori visez că merg pe o stradă aglomerată, de exemplu Calea Victoriei, într-o zi de vară, nu am nimic pe dedesubt, mă apropii de doi indivizi bine, cu pălării și umbrele, îmi ridic fusta și le spun: „Puteți să-mi faceți ce vreți...” Alteori mi-ar plăcea să fiu răstignită, la Casino Victoria, cu mâinile și picioarele depărtate, fixate

pe o roată mare de ruletă așezată vertical, patronul, în picioare, în frac, dar cu pantalonii în vine, să-mi pătrundă politicos sexul chiar pe ax, iar roata să se învârtască din ce în ce mai repede și bărbații prezenți, toți în frac, să-i dea câte un impuls, iar femeile, în rochii lungi, de mătase, să roșească, jenate de toată scena. Îmi place mult să mi se pună condiții pentru atingerea orgasmului – de exemplu, să nu scot niciun sunet, să nu mă mișc, ca o stană de piatră, ca o mobilă, ca un scaun Biedermeier...

Dacă e să fiu sinceră până la capăt, nu s-a pomenit să aleg pe cineva și să nu am orgasm în primul minut de când pune mâna pe mine, îmbrăcată fiind. Asta, de altfel, îl înnebunește pe orice bărbat pe care l-am avut măcar o dată. El crede că orgasmul meu precipitat se datorează bărbăției lui, farmecului lui personal, al lui și numai al lui, în realitate clitorisul meu explodează la orice atingere masculină odată ce mă transpun în consecință. Clitorisul meu... cum este? Expresiv?! Ha-ha-ha! Da, se exprimă imediat. E locvace, drăguțul de el. *What a beauty!* Plăcere pură, dată de Dumnezeu. Ei, nu, cum nu!? Ba chiar de Dumnezeu! În afară de procreere, ne-a dat și clitorisul, care n-are absolut niciun rol decât al plăcerii, plăcerea în stare pură, fără finalitate, adică artă pentru artă, nu artă cu tendință, clitorisul este în totalitate maiorescian, dacă e s-o luăm așa. Deci Dumnezeu i-a dat femeii două daruri total distincte (în afară de darul intelectual pe care vi l-a dat și vouă, nu zic), cu două scopuri, și întrepătrunse, și distincte: scopul procreerii și scopul plăcerii. Nu, una e scopul și alta e finalitatea. Clitorisul are scop, dar n-are finalitate. Păi, dacă mi s-a dat, de ce să nu-l folosesc? Proast-aș fi. Și ce mă interesează de unde provine? Vestigii... Ale cui vestigii? Ale voastre?! Mă rog... Să lăsăm

trecutul, zău, să lăsăm trecutul pe seama istoricilor. Noi să ne concentrăm pe prezent. Fără trecut n-avem identitate?! Hai, c-ai zis-o! Și ce-mi trebuie mie identitate? Ce, poți să trăiești în ziua de azi dacă ai identitate? Harababura, haloimăsul și bulibășeala sunt atât de mari, încât cine are identitate pierde, tu nu te uiți în jurul tău, pe ce lume trăiești? Evreii, de exemplu, de ce au identitate? De ce se ajută între ei, oriunde s-ar afla? Pentru că nu-și uită trecutul. Noi de ce ne faultăm, ne dăm la țurloaiele blendei, oriunde ne-am afla? Pentru că *uităm*. Memoria propriilor suferințe? Eu am uitat, tu ai uitat, el a uitat!... Pe cine mai interesează ce-a fost? Poți să trăiești la infinit în suferință? Nu. Amnezia totală e soluția românească. Și-atunci, de unde identitate?

Ce ne lipsește nouă, la scară națională, este vocația – inoculată chiar din leagăn la alte popoare – a legii și valorii, fie ea umană, științifică, artistică, meșteșugărească etc. Acel *laisser faire, laisser passer*, practicat dintr-un *fair-play existențial*, din respectul valorii și al muncii – nu de dragul persoanei, al cumetriei, al clientelismului. Noi personalizăm prea mult, în toate felurile, în dauna principiilor și, mai ales, a aplicării lor, de fapt nu facem decât asta – personalizăm la infinit, ceea ce, paradoxal, în loc să ne apropie, ne îndepărtează pe unii de alții până la descompunere și ne ține pe toți pe loc. A, invidia, gelozia, sacrificarea principiilor sau, și mai rău, ignorarea lor, lipsa de convingeri, lipsa de caracter – desigur, sporturi naționale! Vicisitudinile istoriei? Da. Dar și multă lene<sup>14</sup>,

---

<sup>14</sup> Un guvern de nemți la români nu poate avea succesul unui guvern de nemți la nemți. Fără a scuza prestațiile controversate ale guvernelor, indiferent de culoarea politică, se cuvine să avem în vedere că orice guvernare este de fapt un contract, o relație biunivocă între guvernanți și guvernați. Rezultatele muncii depuse

care traversează toate epocile. Asta e situația. Trebuie să supraviețuim în marginile proprii noastre neputințe. Întotdeauna, n-am făcut decât să supraviețuim, mai sus – e imposibil. Asta e vocația noastră națională – supraviețuirea. Niciun pas înainte. Cât mai mulți șefi și cât mai puțini muncitori, asta este calea românească. Șolticării peste șolticării și, la mijloc, tot șolticării. Șușanele

---

de guvern se reflectă în rezultatele muncii depuse de guvernați, dar și invers. Precaritățile dintr-o parte se transmit în cealaltă parte. Defecțiunile se potențează reciproc și se amplifică reciproc. Refuzul normelor, înclinația de a păcăli statul, superficialitatea la locul de muncă, potrivit sloganului *merge și așa*, ignorarea calității produselor și serviciilor prestate, nerespectarea curățeniei atât în curtea proprie, cât și în spațiile publice – toate contribuie, în mod sigur, la eșecul guvernanților. Invers, corupția, urmărirea prioritară a interesului personal sau de grup, diletantismul miniștrilor – toate scad corespunzător șansele unei vieți mai bune pentru guvernați și cresc riscul spectrului cel mai temut, sărăcia.

Lipsa clasei de mijloc, pauperizarea generală, sărăcia și privațiunile îndurate înainte de decembrie '89 au creat o presiune individualistă post-decembristă extremă, în special pe latura de consum, alimentată și de filmele cu scene opulente venite din Vest. Dorința de revanșă consumistă, satisfăcută din abundență și cât mai repede, cu orice preț, cu orice compromis, a reprezentat din primele zile de libertate, pentru indivizii maselor largi, resortul intim, resortul revenirii la bucuria de a trăi. Era și mai este o încercare disperată de recuperare a propriei vieți, scursă în cea mai mare parte la lumina opaițului comunist, între două îmbucături de gheare de pui, dușuri sporadice cu apă rece, calorifere sloi și episoade intime consumate în palton. Străinii care vin în România se miră de lipsa voluntarismului civic. Numai că ei n-au trăit nicio singură zi sub comunism, nu știu cum a fost. Nu poți înțelege un coșmar, dacă n-ai trăit în el, spunea Nadejda Mandelstam. Pe fondul îndestulării materiale din țările din care vin să promoveze apostolatul civic (întreprindere cât se poate de onorabilă), după ce propria viață li s-a desfășurat fără absențe de la micile sau marile bucurii umane, e firesc să înceapă să le pese și de viețile altora, mai defavorizați, să încerce să-i asiste. Dar când tocmai ai ieșit dintr-un spațiu și timp în afara timpului, în care viața mai tuturor se

peste şușanele și, la mijloc, alte şușanele. Ipocrizii, perversități, poltronerii, maimuțarea mecanismelor lumii occidentale – cât cuprinde! Oameni valoroși, profesioniști, *meseriași*, schimbați din funcție între două tampoane de pudră pe obrazul soțiilor, iubitelor, amantelor domnilor miniștri? Nimic mai simplu. Se face. *The show must go on!* Călătoria continuă! Viața e ca un vagon, dar să nu mergi pe tampoane, ha!

---

desfășura *au relanti*, mai mult mimată decât trăită, redusă la condiția vegetală, e greu să te orientezi către ajutorarea vieților altora până nu încerci să-ți recuperezi propria viață, propriile vise sucombate, atât cât se mai poate și *dacă* se mai poate.

Sărăcia masivă naște monștri. Sărăcia generalizată cu care s-a ieșit din comunism este un factor care a influențat considerabil evoluția sincopată a României post-decembriste, favorizând haosul de valori morale, deschizând porțile corupției, foloaselor necuvenite, matrapazlâcurilor de toate felurile. Pe acest fond, nici cel mai expert guvern din lume nu poate băga bani în buzunarele oamenilor dacă ei nu sunt dispuși să muncească și să-i câștige. Sărăcia individuală naște căi ilegale de surmontare a ei, iar căile ilegale duc la drenarea resurselor și, pe cale de consecință, la adâncirea sărăciei generale. Ruperea acestui cerc vicios se află, desigur, în sarcina guvernului, oricare ar fi el, dar nu se poate face fără consimțământul, cooperarea, participarea celor angrenați, nu se poate face fără voința și disponibilitatea lor de a se rupe din ambivalența existențială a lui *Noi ne facem că muncim, ei se fac că ne plătesc*.

Binomul stat-popor, lipit ca emisferele de Magdeburg, are o condiție de funcționare determinată istoricește, poate cât poate și nu poate mai mult la un moment dat. Nu se pot cere de la stat performanțe, altele decât cele pe care oamenii le pot atinge în mod individual. Statul n-are de unde să inventeze performanțe, eficiență, onestitate. Statul este la fel de bun ca și funcționarii care îl compun, care, la rândul lor, sunt la fel de buni ca și poporul din care provin. Aducerea acestui binom de la un nivel de funcționare precar și șchiop la standardul european este sarcina guvernului, dar și a poporului guvernat. Eforturile unuia fără *îmbarcarea* celuilalt sunt zadarnice. Nu guvernele au intrat în Uniunea Europeană, ci popoarele. Dar în România va mai dura.

Le știu și eu pe toate astea, n-ai grijă! Le-am descoperit, de când m-am întors, le-am redescoperit! M-am născut cu ele în sânge! Și ce să fac? Ce vrei să fac? Să mă sinucid? Să nu mai exist? Eu și-așa eu nu exist, *am învățat* să nu mai exist, ha! Am scăpat de ele, m-am debarasat în străinătate. Acum sunt imună. Asta este singura soluție în situația de acum! Oricum, tranziția asta se prelungește nebulos, amestecând de-a valma nostalgii și frustrări (și-ale celor care au fost și nu mai sunt, și-ale celor care nu sunt ce-ar vrea ei să fie pentru că sunt incompetenți), mentalități noi cu mentalități vechi, parveniți care au dat tunuri și construiesc biserici, cerșind iertarea de la Dumnezeu, îmbogățiți peste noapte care fac dezacordul între subiect și predicat, șnapani cu schelete în dulap, care cumpără demnități de Stat ca să scape de codul penal, alții ca să capete *pedigree*, e un fel de harababură care mie îmi convine de minune, mi se potrivește ca o mânăușă. Am New York University, deci am valoare, radiez profesionalism. Sunt o scrimeră perfectă a sexului, deci controlez harababura, o domin. În consecință, sunt combinația de succes ideală pentru România de azi. Mă rog, dacă vrei, pentru toată Europa de Est, mă flatezi...

Când un ofițer FBI sub acoperire și-a arătat legitimația ca să intre cu prietena lui la un restaurant unde n-avea rezervare, patronul a anulat rezervarea altor doi clienți și le-a făcut loc. A doua zi a trimis o scrisoare la FBI, la sediul central, exprimându-și mândria și satisfacția patriotică de a-l fi ajutat pe domnul agent John Smith să-și ducă la bun sfârșit misiunea. Șeful l-a întrebat pe John Smith: „Ascultă, dragă, în ce misiune erai tu aseară la restaurantul X, că eu nu te-am trimis în nicio misiune?”. „Păi, șefu', să vedeți,

eram cu prietena, și eu, ca omu'..." „*Out, you're out!*” a strigat șeful, arătându-i ușa instituției. Vezi, asta e diferența dintre America și România. Și-atunci, n-am eu dreptate că m-am întors în țară, nu e aici mediul meu, în care mă simt ca peștele în apă? Cine poate să progreseze aici mai bine decât mine, preoteasa păcatului și vestala lui Eros, demonul cu chip de înger, unde în altă parte poți să obții orice prin manevre cu sex bine ținut? Unde în altă parte se întorc valorile și ierarhiile cu fundul în sus când o femeie – e-adevărat, bine, ca mine! – se întoarce, mă scuzi, cu fundul în sus? Las la o parte că eu am și valoare, dar la ce mi-ar folosi dacă n-aș *aquiesca*?... *Aquis communautaire*, nu? Nu vezi că am rămas la genunchiul broaștei, ne zbatem la nivel elementar, de asfalt, gazon, pământ, chestii d-astea telurice? Țsta e nivelul nostru. Ne târâm. Mă rog, nu chiar toți. Unii zboară. Sunt într-o levitație continuă. Și eu odată cu ei. Mie personal îmi convine, sper ca situația să rămână așa cât mai mult timp, ca să pot să-i joc pe degete în continuare. Asta, desigur, câtă vreme partidul, care o fi el, rămâne la putere. Dacă trece în opoziție, trec la noul partid de la putere, adică, mai bine zis, la bărbații – câțiva – din conducerea lui. Nu mă interesează nicio ideologie și nicio doctrină. Dacă se fac coaliții, cu atât mai bine, suntem în familie... Am relația sus-pusă peste tot, în fiecare partid. Nu-mi refuză nimeni nimic. Toți sunt băieți deștepți și toți au memorie, au memoria MEA. Țștia or să schimbe puterea între ei până la adânci bătrâneți – așa că eu voi fi tot timpul la putere!... Să mă uite?! Glumești! Sunt băieți prea fini, nu vor să aibă necazuri cu soțiile lor, să-și riște carierele, îți dai seama... când bărbați ca ei iau puterea, rămân gentlemeni cu o femeie ca mine pe viață. Oricum, eu sunt în centrul atenției. Cum le-am captat eu... atenția n-a făcut-o nimeni, crede-mă... Am luat acum și *Comitetul sportiv pentru*

*dezabilități*, ca din partea societății civile... (Bineînțeles că m-am culcat cu cine trebuia, oricum bătrânul miliardar poate să aibă orice femeie și chiar le-a avut, sunt *cumnată* cu cele mai tari femei din România, suntem toți rude, ha!) Dă bine la CV. Orice guvern are nevoie de piloni... nu pioni... *piloni* în societatea civilă. Numai că eu nu sunt pilon... sunt portal, ha!... Până vine Europa peste noi, voi fi deja o doamnă mult prea onorabilă și mult prea bogată. Banul va cumpăra totdeauna orice, chiar și oameni, mai ales oameni. Românii sunt buni la pat, iar tineri, în căutare de sponsori, se nasc mereu... Așa că viitorul mi-e asigurat: afaceri, pozițe socială, bani, dar mai ales expunere publică. Pe scurt, nu sunt numai *lider de opinie*... sunt și *lider de acțiune*, ha! Sunt repatriată de succes, țara îmi datorează foarte mult pe tema asta, am fost traumatizată, normal că am nevoie acum să fiu favorizată, mi se pare deci firesc să fiu... împărăteasa neîncoronată a României. Secretul? Hm... Secretul este *nu* să fii excentrică, așa... în vânt, ci să fii *excentrica anumitor cercuri* (care, nota bene, nu sunt cele care apar la televizor...), să te selecteze cine trebuie, să fii *selecta lor*... Țasta e tot secretul.

Tabadup, tabada, tabadup!

Sunt prima amantă a lui Henry *Tudoar*  
În fiecare Miercuri el vine în budoar  
Ziua sunt EU regina, *the real one*, a Angliei semețe  
Noaptea Henry n-are pic de gentilețe  
În rest, e deferență, respect, protocol cu cranț  
Nu ca-n Bizanț...  
Doar Sâmbăta orgiile se țin lanț.  
Așa că nu EU voi fi trimisă în Turn, oh, *never*  
Puterea mea crudă prin sex e *for ever*



Dușmanii nu-i cruț și degrabă îi scufund în eter  
Deoarece dintre toate soțiile aduse din Talger  
Numai EU îl aduc în al nouălea cer  
*/ swear.*

Ha-ha-ha-ha!... Of, Doamne-Doamne, nu-i așa că tu n-ai să scrii toate astea, nu-i așa? Haide, te rog, te roog, spune-mi că *nu*. Uff, răule!... S-a făcut noapte, când am vorbit atâta? Uite luna, e chiar deasupra *Mândrei!*... Ce liniște, Doamne!... O să mai vin aici.... Nu, nu cu tine... Tu ai de scris cartea... Nu, nu putem veni nici *după ce scrii cartea!* Ai uitat pactul? Nu mă răzgândesc, calmează-te. Oricum, te-ai comportat admirabil. Ai știut să taci. Foarte bine, foarte bine. Dacă bărbații ar ști să tacă, ar primi atât de mult de la mine. Tu ai primit totul, adică pe mine, cea adevărată. Nu icoana falsă de pe ecranul televizorului sau din viața publică. De-abia aștept s-o citesc! Dar ce ai? Ești puțin șocat sau mi se pare mie? Nu trebuie să fii șocat, trebuie să fii lucid. Știu, te întrebi cum de ți-am spus atâtea lucruri!... Nu mă interesează dacă se va vorbi. Se vorbește deja, prin anumite locuri... Ha. Și după cartea asta, care, apropo, trebuie să fie roman, ce-o să mai vorbească? Ei, dragilor, să vedem, *acum* ce-o să mai vorbiți?! O să dați în... bâlbâială, ha. Foarte bine, foarte bine. Vorbiți dacă mai aveți ce! Mituri și legende? Ha-ha! Păi, chiar eu sunt legenda, legenda vie, pe care o trăiți, fără să vă dați seama. De ce roman? Pentru că romanul, fiind un gen de ficțiune, nu poate fi atacat. Adică spui ce ai de spus, dar sub formă de „ficțiune”! Stai, unde e geanta mea? Așa, uite-o listă de argumente, ți-o las ție.

De ce roman? Listă de argumente

1. Îmi va mări celebritatea. Cu cât se vorbește mai mult pe seama mea, cu atât mi se creează o aură de atracție magică, aproape mistică. Pe oameni nu-i interesează *cum, pe ce căi* îți dobândești celebritatea, ci doar sunt cu atât mai influențabili cu cât ești mai celebră.

2. Cei care mă vor recunoaște vor înțelege acum că eu i-am folosit pe ei, nu ei pe mine. Utilizând însă un scriitor și forma de roman, voi nega orice asemănare, totul e ficțiunea autorului... Nimeni nu va putea demonstra că eu sunt în spatele acestui personaj, că eu am pus la cale o carte despre mine însămi!

3. Mă va face și mai atractivă în ochii celor pe care nu i-am avut încă, mă vor căuta și mai abitir, cu toate că de-acum știu și ei că, la rândul lor, vor fi folosiți pe post de unelte - sexuale, politice, de afaceri, după caz.

4. Mai e o chestiune: mai devreme sau mai târziu, amanții mei se pot aduna, pot pune cap la cap experiențele lor cu mine și-apoi să le publice. De ce să mi-o ia ei înainte când pot să scriu chiar eu, adică să găsesc pe cineva, un scriitor discret, care să execute lucrarea! În felul ăsta, nimeni nu mai poate să-și aroge meritele vieții mele.

Ei, ce zici? Ai rămas fără grai? Ha-ha-ha-ha!... Păi ce credeați, că eu fac mărturisiri așa, în dorul lelii? După apariția cărții, mulți vor da fuga pe Internet și pe alte mijloace să încerce să descopere cine sunt eu, în carne și oase. Se vor face supoziții, teze și antiteze. (La București, nu la Paris.) Perspectiva asta mă incită la culme, îmi produce un orgasm continuu, mai rafinat decât cele adevărate. Voi fi în visele, în casele bărbaților români și, după traducerea cărții, în casele din toată lumea. Mulți vor face dragoste cu soțiile, amantele, iubitele lor, dar cu gândul la mine, cu mine ascunsă într-un pliu al minții lor

sexuale. „Nici tu nu te poți gândi la altcineva?” „Ba da, mă gândesc la Livia!” „Care Livia? O cunosc? M-am întâlnit cu ea?” „Nu poți să te întâlnești cu ea pentru că... pentru că e un personaj de roman! Ha, ha, ha, ha!” Sigur, nimic nu se obține ușor, fără insistență. Va trebui să căutați cu atenție și asiduitate. Dar, la sfârșit – ce recompensă! EU. Vă asigur că merită. Bărbați din toate țările, căutați-mă! Exist! Sunt! Mă aflu!... Ei, ce zici, n-ar fi bun de final? Așa că te-am ales pe tine să scrii această carte. Cum când ? La ziua americanilor, ideea mi-a venit chiar de 4 iulie! Ha-ha-ha!... Ba a fost foarte posibil. Când mi-ai dat cartea de vizită, știam deja cine ești, dragule! Ha-ha-ha-ha! Pentru că l-am întrebat pe Șaru V. când ai intrat pe poartă! „Cine e tipul ăla cu ochelari?” „Un scriitor.” „Da? Aș vrea să-l cunosc.” „Nimic mai simplu. Mă duc la el și vii și tu, ca din întâmplare, peste cinci minute.” Și-am venit! Ha-ha-ha-ha! Da, Șaru V., cu care te-ai întâlnit „din întâmplare”, era, de fapt, cu mine, veniserăm împreună înainte de a veni tu. Proful de istorie de care-ți vorbeam la început, cel cu doctorița de la Filantropia și cu fie-sa, el e! Te-am „lucrat” puțin, recunosc. Mi-ai plăcut din prima clipă. Păreai omul potrivit pentru a scrie o carte. Mai trebuia să mă asigur că meriți încrederea mea. După câteva întâlniri, ți-aduci aminte, m-am afișat chiar sub ochii tăi, la World Trade Center, tot cu Șaru V., deși cu o seară înainte fusesem cu tine! Păi, am făcut-o înapoi, să văd ce faci! Să văd dacă ești gelos, dacă faci urât etc. Stai, stai, nu te înnegri!... Doar nu mai suntem copii, ce naiba!... Ai fost tare, jos pălăria, nu te-ai froasat, nu te-ai bosumflat, ai bravat cu eleganță! Atunci, m-am hotărât, te găsisem! Ți-am sugerat să te gândești la un loc mai special, să evadăm din București. Ai ales această cabană, *Căsuța din povești*. Foarte bine, foarte bine, nici că se putea un loc mai potrivit. Am hotărât că, dacă totul merge bine între noi, la

a treia escapadă, te voi convinge să scrii. Astăzi e a treia escapadă. Am reușit, dragule... am reușit! Tabadup, tabada, tabadup! Haide, te rog, sărută-mă, sărută-mă... Te rog.... Te rooog....

Ei haide, nu fă acum o criză de personalitate! Te-am manipulat puțin, doar puțin, recunosc, dar cred că rezultatul o să merite. Te simt. Te-am văzut și cum m-ai ascultat... Cu gura căscată! Ba nu mi s-a părut deloc!... Cum să n-o mai scrii? Ce, ești nebun? Mă pierzi și pe mine și pierzi și cartea? Cu ce te-alegi? Și notele-astea, de ce le-ai mai luat? Haide, revino-ți, fii serios! Te-apuci de treabă și mă ții la curent, da? Spune da, te rog... te rooog.... spune da... Uff, dificil ești!... Bine, dacă vrei să cauți pe altcineva, te privește, tot tu ai de pierdut... N-ai vreun prieten scriitor?... Doamne, s-a făcut târziu, trebuie să plecăm la București. Dar până atunci... Până atunci... Acum o să vin spre tine. Nu te speria. Ochii mei se fac și mai cenușii în asemenea momente. Și... Haide, uită-te la mine... Uite, fie, o să-ți fac încă un cadou... Ultimul... O să călcăm pactul o dată, o singură dată, ultima dată... Apoi vom fi prieteni, da? Vom fi cei mai buni prieteni... iar tu o să scrii cartea, da? Hai să mutăm fotoliul ăsta la fereastră... Să ne uităm la *Mândra*... E goală sub clar de lună... Ce luminează!.... Nu, nu Times Square este cel mai luminat loc de pe Pământ. Aici, în Parâng, e cel mai luminat loc de pe Pământ!<sup>15</sup>... Parcă latră câinii în

---

<sup>15</sup> Păstrând mereu ceea ce N. Iorga a numit *sigiliul Romei*, peste care, mai târziu, s-a adăugat o tușă groasă, fanariotă, românii – cea mai numeroasă nație est-europeană – sunt un popor blajin, cu mare capacitate emoțională (impredictibilitate pozitivă), prietenos, dar nu neapărat extravertit, binevoitor, dar și retractil, înclinat spre pasivitate și defetism, suspicios, neîncredător, dar și naiv, cu o puternică tentă patriarhală și arhaică. De la neîncredere, parcă

*background* sau mi se pare? Și greierii, cum țârâie... Haide, te rooog... Vreau s-o privesc, s-o sorb prin toți porii, în timp ce tu... Parcă e un început de lume... Vrei?... Te rooog... Dar nu te purta frumos cu mine... Să-mi scot halatul? Să-mi pun taiorul și-apoi... Te rog, fii mai dictatorial. Te rog, te implor... te rog, fii dictatorial, te implor...te rooog... te

---

dintr-o nevoie lăuntrică de compensare, repede cad în extrema cealaltă, a certitudinilor de neclintit, irevocabile, definitive. Au un anumit instinct de conservare și de supraviețuire în condiții istorice dintre cele mai dificile.

Popor călcat în picioare din toate părțile, au vocația apărării în fața agresiunii venite din exterior, contrabalansată de lipsa vocației apărării în fața agresiunii venite din interior. De multe ori sunt cei mai mari dușmani ai lor înșiși. Adeseori naționaliști (dar nu intoleranți), din cauza secolelor de confruntare dură cu cele trei imperii vecine, de altă limbă și spiritualitate, care au transformat poziția geografică a țării în destin istoric, împământenind o psihologie defensivă.

Foarte creativi, de natură mai mult idealistă decât carteziană, contemplativi, reactivi mai mult decât pro-activi, cu simțul umorului, care alunecă repede în derizoriu și bășcălie, ultima transformată adesea din metodă în scop. Inaderență la deschidere și transparență. Afinitate pentru coterii, urzeli, intrigi, cabale, moștenite de pe urma stăpânirilor discreționare care s-au perindat de-a lungul generațiilor – reconvertită, la nivel individual, în tactici neortodoxe de progres în carieră și pe scara socio-profesională. Probleme majore în respectarea legii. Virusul înșelătoriei sub toate formele – larg răspândit. Multă improvizație la locul de muncă – în dauna respectării regulilor, normelor, standardelor, procedurilor autorizate, care, în multe cazuri, nici nu există.

Tendință de a rezolva problemele în salturi, zvâcniri entuziaste, puseuri de activism – în dauna organizării așezate și a activității sistematice, de duranță. Preferință pentru oportunism – în dauna construcției sânguincioase și răbdătoare. Binomul disciplină-eficiență, ca și inexistent, față cu indolentul *merge și așa*, simbol al lipsei de conștiință profesională. Gândire pasională, viscerală – în detrimentul gândirii obiective, raționale. Românii au prea puțină luciditate autocritică și sunt repede înclinați să dea vina pe alții.

roooooog.... te roooooooooooooog... Până atunci, iubitul...  
iubitul meu... Până atunci... Fii dictatorial...

Adevărul este că unele lucruri nu se schimbă niciodată. Se vor inventa multe pe seama mea. Dar magnetismul de capodoperă flamandă al chipului meu ingenuu, al ochilor

---

Verbiaj abundent, la limită – pălăvrăgeală, în detrimentul acțiunii, al faptelor.

Voluntarism, asociativitate, solidaritate civică aproape egale cu zero, în schimb mare capacitate de explozie când se ajunge la o masă critică. Obsesie ancestrală, mioritică, morb național, pe bază de invidie și gelozie, pentru succesul vecinului, colegului, prietenului. Încredere mică în forțele proprii. Incapabili de a se desprinde de micile, pedestrele ranchiuni umane și, de-aici, incapabili de a-și recunoaște și promova propriile valori (decât, eventual, după validarea venită din străinătate). Ușor manipulabili, ușor de entuziasmat, ușor de dezamăgit. Refractari la reformă, din cauza componentei arhaice, paternaliste.

Comportamente centrifuge, dificultăți mari în a forma școli de gândire, în a subsuma interesele personale interesului public sau național. Sportivitate precară în competiția socială. Pericolul de a compromite idei, concepte, proiecte meritorii, în procesul de punere în practică, din cauza aprehensiunilor interpersonale, impulsurilor pasionale, resentimentelor, orgoliilor și vanităților deșarte. Prejudecățile, superstițiile, arhaismele – mai puternice decât Constituția. Rar cuvântul dat și respectat. Modelul existențial individual și colectiv grevat de lipsa vocației lucrului bine făcut, terminat și predat la timp. (Diferă între provinciile istorice Muntenia, Moldova, Transilvania.)

Bogăție sufletească (mult prea invocată drept scuză pentru ineficacitate și încremenire în proiect), disponibilitate la compasiune (în special față de suferință), dar exersată mai mult ca substitut al acțiunii practice de eliminare a suferinței. Lipsă de respect reciproc, deficit de simț al măsurii, excesivitate, adeseori lăudorășenie fără temei, grandomanie. Bună-credință, bune intenții și generozitate, deteriorate de principalul defect – superficialitatea în toate acțiunile, la limită chiar neseriozitatea. (Diferă din nou de la provincie la provincie.) Tendință de a trăi fie în trecut (succesele

mei cenușii-marin; melodia unică a glasului meu care vă alintă, vă leagănă-n iluzii ; inocența mea grea, poate perversă, nu neg, dar în care se oglindește, cu aceeași inocență perversă – haide, recunoaște! –, propria voastră dorință de păcat, propria voastră dependență de viciu; feminitatea mea infinită, letală, care vă reînvie, iarăși și iarăși, virilitatea voastră arogantă, încătușată în zale de hormoni; și, dincolo de toate, EU... EU... EU vă voi închide, vă voi încarcera pe toți... și buni și răi... ca într-o a doua inimă. Niciunul dintre voi nu-și va putea înfrânge obsesia de a mă avea măcar o dată. Dar n-am întâlnit încă bărbat pe care să-l fi avut o dată și să nu mă vrea și a doua oară, și a treia... Cei pe care vă refuz vă prefaceți că rămânem prieteni? Foarte bine, foarte bine! În realitate, sperați în secret, în secretul vostru cel mai profund, endocrin, că, într-o zi, mă veți avea din nou, nu-i așa?... *Eu știu*. Nu există bărbat pe care l-am avut ieri, acum un an, cinci, zece, și care – la un singur semn – să nu-și lase toate interesele și să vină cu mine, *o noapte să nu mai existăm din nou. That's the name of the game*. Iar eu, în timpul ăsta, trăiesc într-o Saturnalie perfectă, fără sfârșit...

Știam că nu poți să te superi pe mine... Tabadup, tabada, tabadup!... Câte ore facem până la București? Mai avem timp... Mai avem puțin timp... Îți mai spun o poveste?

---

militare și politice ale marilor voievozi, momentele cruciale ale reîntregirii naționale), fie într-un viitor neclar. Refuzul prezentului, amânarea letargică a acțiunii imediate. Întârziere istorică, defazaj în atingerea unor stadii de progres minim, în alinierea la evoluțiile Europei civilizate. La români, toate lucrurile bune vin mai târziu și toate lucrurile rele pleacă mai târziu. Celebra formulă a lui N. Iorga, *Bizanț după Bizanț*, cu referire la Evul Mediu românesc, și-a păstrat aplicabilitatea, traversând toate epocile cu schimbările de rigoare, până după decembrie 1989, când am avut *comunism după comunism*...

După asta, plecăm. Ai fost și tu, o după-amiază, sultan. Foarte bine, foarte bine! Uite, Șeherezada îți mai spune o poveste, ultima...

Era odată un prinț pe nume Arthur, foarte chipeș, care avea un ducat și-l cam amenința pe regele Edward de la Londra, fiindcă făcea întruniri propagandistice, grupuri de reflecție, dialog social etc. Și, ca să curme situația, regele a trimis un comando, care l-a răpit pe Arthur din mijlocul familiei și l-a adus legat fedeleș în Sala tronului. „O să-ți tai capul, din cauză că mă calci pe nervi”, a spus regele. „Nu se poate, *Your Majesty*”, a răspuns prințul Arthur, „e o confuzie, sunteți dezinformați de servicii, slujitorii Majestății Voastre mă urăsc, ei sunt niște dinozauri, vin din altă epocă, în noua configurație nu-și vor mai găsi locul. Eu cred în același set de valori ca și Majestatea Voastră, spre binele Angliei...” „Poate, dar e prea complicat”, a răspuns regele, plictisit. „Mai sigur este să scap de tine. Toate explicațiile astea sunt prostii. Vrei să-mi iei tronul, asta vrei. Vă știu eu pe-ăștia cu setul de valori. Îi dați înainte cu principiile până puneți mâna pe putere. Ei bine, nu, tăiați-i capul înainte să ajungă să mi-l taie el mie!” Slujitorii se repeziră ca ulii și-l târâră pe Arthur spre butuc. „Mor pentru Anglia!” a strigat Arthur. „Stați!” a strigat altcineva. S-a făcut tăcere. Regele s-a întors, încruntat, spre dreapta lui. Se ridicase în picioare regina. Cu privirea ținută la pectoralii apetisanți ai lui Arthur, striviți sub frânghii, ea spuse: „*Your Majesty*, cred că trebuie să mai dăm o șansă acestui tânăr de viitor”. Edward făcu niște ochi cât cepele. „Bine, draga mea, dar tu mi-ai băgat în cap că e periculos și trebuie eliminat. Nu te înțeleg...” „M-am răzgândit”, făcu regina. „Mai dă-i o șansă. Pune-l la probă.” Se produse rumoare în Sala tronului. Regele tăcea, buimac. Într-un



târziu, mormăi, nemulțumit: „Fie. Uite ce e, Arthur. De scăpat n-ai cum să scapi, n-ai unde să fugi, Interpolul te găsește și-n gaură de șarpe. De aceea îți mai dau o lună. În această perioadă, află-mi răspuns la o întrebare. Asta e proba. Altfel îți tai capul. Te prinzi?”. „Mă prind, pentru Majestățile Voastre aflu răspuns la orice întrebare!” strigă Arthur, uitându-se mai atent la regină. „Nu cred, întrebarea e grea, nici dracu’ nu știe răspunsul”, ricană regele. „Arthur, ce vor femeile ? Aceasta-i întrebarea...” Din nou, rumoare în sală. Chipul reginei era de piatră. Arthur păru descumpănit. Toată lumea părea descumpănită. „Mergi!” spuse regele, sumbru, și-l concedie, excedat. Și Arthur merse înapoi, în ducatul său de baștină. Aici începu să întrebe în stânga și-n dreapta ce vor femeile. Răspunsuri, vorba ‘ceea, câtă frunză, câtă iarbă. Făcu un adevărat studiu de marketing printre contese, marchize, curtezane, bucătărese, modiste, lenjerese, translatoare, recepționere, senatoare, directoare de bancă, purtătoare de cuvânt, moderatoare TV. etc., chiar printre surorile lui - prințesele. Toate răspunsurile erau șovăielnice, de nu puteai trage nicio concluzie. În ultima zi a lunii, disperat, mai făcu o ultimă încercare. Merse la vrăjitoarea ducatului, o babă, o cotoroanță, care locuia cu acte în regulă undeva, la periferie, unde a înțărcat dracu’ iapa, mergeai cu metroul de te uita Dumnezeu. Printr-o poartă care se bălăbănea și scârțâia teribil, intră într-o coșmelie care de-abia se ținea într-o rână. „Ai venit”, rânji baba. N-avea doi dinți din față și putea de te trăsnea. „Am venit să-ți pun o întrebare”, spuse prințul. „He-he”, făcu baba, „știu. S-a dus buhu’. Cunosce și întrebarea, și răspunsul. Dar te costă!” „Plătesc. Plătesc oricât. Te fac om, zise prințul.” „He-he-he”, hohoti iar baba, „nu fi atât de sigur că vreau să fiu om. Cât plătești? *How much?*” „O ladă de aur!” avansă Arthur.” „E

puțin...” „Două lăzi de aur!” plusă el. „E un nimic, stimabile...” „Ce vrei atunci, bijuteriile coroanei bunicii, Doamne, iartă-mă!?” „Nu. Nici pe departe”, se strâmbă băboiul. „Ascultă, ai un prieten bun, unul Andrew. Sunteți colegi acolo, la partid, vreau să spun... cavaleri ai Mesei rotunde sau ce sunteți... mă rog. Ei bine, îl vreau!” Arthur rămase fără grai. „Cum adică – îl vrei?” bâigui el. „Uite-așa bine, vreau ca Andrew să mă ia de nevastă, ăsta-i prețul răspunsului la întrebarea ta.” „Ești nebună?” făcu Arthur. „Păi Andrew este... este o cadră de bărbat, cel mai chipeș baron local din tot ducatul. E mai chipeș chiar decât mine. A făcut studii la Paris. Cum să te ia Andrew de nevastă? Prințese și contese din Franța, Italia, Spania și chiar Portugalia, din toată Uniunea Europeană îl curtează de zor, toate sunt la picioarele lui, n-ar avea decât cu ochiul ori cu mâna semn a face, și tu vrei să te ia de nevastă pe TINE? Ești într-o doagă? Te-ai uitat în oglindă?” „Nu mă uit că se sparge”, rânji baba. „Te privește, ori îl convingi, ori îți taie Edward capul. Din două, una. Alege!” „Nici nu mă gândesc”, explodă Arthur. „Andrew este fratele meu de cruce, nu pot să-i cer așa ceva, să se nenorocească pe viață! Prefer să-mi taie capul. Eu am onoare.” „Și la ce-ți folosește?” pufni baba, aruncând un damf de usturoi. „Patria și onoarea. Mor pentru Anglia!” „Nu mori pentru Anglia, aici e chestia, mori din cauză că ai niște principii revoluate, care nu mai cadrează cu lumea de azi, plină de cadre. Te privește. Adio!” îl concedie băboiul. Arthur ieși nervos, trântind ușa care se mai rupse dintr-o balama. Se duse acasă, înnegurat, și începu să-și facă bagajele, de fapt strictul necesar, într-o valiză de lemn scrijelit cu briceagul, pe care o avea de la bunicul lui, Richard Inimă de Leu. Porunci să i se înhame calul pentru Londra. Dar la 12 fără 23 de minute noaptea, pe când își lua adio de la scrinul negru care-i legănase copilăria, ușa se dădu de

perete și în cameră năvăli nimeni altul decât Andrew în persoană. Era într-adevăr un bărbat de bărbat, cum se spunea în argoul acelei vremi. Avea o semeție extraordinară, care culca toate femeile la pământ. Știa baba ce știa. Semăna puțin cu James Bond, care se turna atunci singur la MI-5, pe platourile din Țara Galilor. „Ce vorbă umblă prin târg?” strigă el, surescitat. „Scapi de călău dacă eu o iau de nevastă pe baborniță?” „Mă rog, nu e cazul”, murmură Arthur, jenat. „E nebună la cap. Bine c-ai venit să ne luăm rămas-bun”. „Stai puțin, stai puțin”, strigă iar Andrew. „Noi suntem frați de cruce, suntem cavaleri ai Mesei rotunde. În fiecare joi, facem ședință de Consiliu Permanent, batem cu săbiile în masă și cu pumnii în piept, facem jurăminte, legăminte, chestii de-astea, toți pentru unul, unul pentru toți...” „Asta e valabil la muschetari, nu la noi...” „Ba ei au luat-o tot de la noi! Dacă nu ne salvăm între noi, dacă nu noi, atunci cine? Dacă nu acum, atunci când?” „Nu pot să-ți cer așa ceva, te nenorocești pe viață. De babă nu scapi niciodată, te-ngroapă ea pe tine.” „Nu contează, o bag în pizda mă-sii!” „N-are mamă, n-are tată.” „E orfană? Nu-i nimic. Mă descurc eu, mă duc la mânăstire, mă fac călugăr, am soluții. Du-te și spune-i că sunt de acord.” „Nu se poate, măi omule, ai înnebunit și tu?” strigă Arthur la rândul lui. „Da, am înnebunit și eu! E absurd să lași un prieten să moară pentru ca să-ți fie ție bine.” „Asta de unde ai mai scos-o?” „Tot de la francezi. E unul Descartes care a apărut acum...” Arthur dădu din umeri, resemnat: „Te privește, să nu zici că nu ți-am spus...” îl avertiză el ultima dată. Dar Andrew îl împinse pe ușă-afară și așa ajunse Arthur înapoi la babă. „Te-ai întors, ți-a venit mintea la cap! Când?” întrebă ea, molfăind cu poftă un copănel de prepeliță, proaspăt tras la tigaie. „Când – ce?” întrebă Arthur. „Când facem nunta?” „Lasă nunta. Să vedem întâi

răspunsul la întrebare!” „Răspunsul e bun, n-ai grijă.” „De unde știi?” „Treaba mea. Când facem nunta, Arthur?” bătu coropișnița din picior. „La trei zile după ce scap de Edward. Dă-mi răspunsul! Care e răspunsul? Ce vor femeile?” „Vino mai aproape, să-ți șoptesc la ureche, că sunt microfoane<sup>16</sup> peste tot.” Învingându-și repulsia firească, Arthur își lipi urechea de buzele ei. Cotoroanța îi șopti ceva. Arthur făcu

---

<sup>16</sup> Totalitarismul comunist a produs mutații grave în datele de identitate spiritual-psihologice ale națiunii. Scara de valori morale, civice și spirituale a fost răsturnată. Traiul sub comunism a amplificat toate tarele nației, de la pasivitatea amorfă, la oportunismul cel mai deșănțat, de tentă abuzivă (calchiată după chipul și asemănarea nomenclaturii regimului), și a afectat iremediabil țesutul organismului social. Noțiunea de muncă a fost ruptă de noțiunea de recompensă financiară. Filosofia traiului de azi pe mâine s-a impregnat profund în modul de gândire și în comportamentul oamenilor, în dauna proiectelor pe termen lung, de vocație, de exprimare specifică a calităților individuale. Proiectul comunizant a înlocuit proiectul individual, l-a înghițit și l-a dizolvat. Generațiile care au traversat acest deșert, închise în *triunghiul frică* – *autoiluzionare* – *complicitate roșie*, n-aveau cum să nu fie puternic marcate, traumatizate, schilodite. Astfel s-a format *omul nou, ambivalent*, leneș, dar și agresiv, umil cu cei mai tari, dar și tiran cu cei mai slabi, în fapt un fost biet ucenic, care, într-un acces de furie, și-a ucis vrăjitorul în decembrie '89, dar a păstrat toate „învățăturile” și năravurile lui, în anii care au urmat, până astăzi. De aceea, acum, starea obișnuită a societății românești este *ambivalența, de fond, dar și de percepție*, concretizată în confuzia dintre om, persoană, individ și activitatea, lucrarea, acțiunile sale. Confuzia funcționează în ambele sensuri: oameni cu o activitate minoră sau chiar fără activitate, dar simpatici, plăcuți, care nu deranjează, yesmeni perfecți, care spun nu ce cred (de cele mai multe ori nu cred nimic), ci ceea ce vrea interlocutorul să audă, cameleoni perfecți, fluizi ca lichidul care ia forma vasului în care îl torni, gata la orice compromis și la justificarea lui credibilă – sunt scoși în față, promovați, transformați în repere locale sau naționale, în mituri (false). Abilitatea lor de a fi confortabili în relațiile interumane este percepută greșit ca valoare a muncii lor. La celălalt pol, oameni cu rezultate și contribuție respectabilă, din

ochii mari și căzu puțin pe gânduri. „Mergi, că trebuie să-mi comand rochia de mireasă. De la Chanel”, croncăni iarăși zgrițuroaica. „De francezii ăștia cu ifose nu putem scăpa nici în Evul Mediu”, mai adăugă ea, cu obidă, scuipând un oscior. Arthur nu mai pierdu timpul. Încălecă valvârtej și călări toată noaptea până la Londra. În zori, orașul îl primi somnoros, dar cu porțile deschise.

---

mâna sau mintea cărora iese o plusvaloare, cât de mică, dar autentică, oameni de acțiune, de fapte concrete, dar inabili sau reticenți la capitolul conectare interumană, care nu au nici timp, nici energie consumabilă și nici structură interioară pentru aranjamente, urzeli, intrigi, comploturi, conspirații, sunt depunctați, dați la o parte, marginalizați, defavorizați. Pe scurt, este vorba de confuzia națională dintre cei (mulți) care se află în treabă și cei (puțini) care își văd de treabă.

Persistența acestei confuzii explică ritmul de melc al evoluției societății românești. Mecanismele psihologice ale României tăcute au rămas la stadiul de supraviețuire, n-au făcut saltul la un stadiu nou, cel de progres și emancipare. Progresul este o chestiune de fapte, acțiuni, lucrări concrete, și nu de pălăvrăgeală, vorbe, bârfe, simpatii sau răzbunări interpersonale, cât ar fi ele de justificabile din perspectiva bogăției sufletești individuale. Bogăția sufletească, trăsătură care i-a ajutat de multe ori pe români să supraviețuiască, sublimându-se de fiecare dată într-o rezistență acerbă la intemperii, se transformă acum, când au dispărut intemperiiile, într-un bumerang, care se întoarce și lovește concomitent și progresul de ansamblu, și progresul individual. Războiul bogățiilor sufletești ține trenul României pe loc. Ocupați până la extenuare cu explicații și para-explicații, cu demonstrarea demonstrației, subiecții rămân înțepenți în *depoul ambivalențelor ireconciliabile*, al frustrărilor nerezolvate, complicităților neasumate, neterminate, resuscitate, regurgitate, mestecate și remestecate, precum și în cel al noilor complicități, alimentate de primele sau contractate după decembrie '89.

*Spirala complicităților întrepătrunse și ambivalența existențială remanentă comunistoidă*, care centrifughează în continuare România, se vor atenua în timp, dar nu vor putea să dispară decât odată cu dispariția biologică a celor care au avut neșansa genetică de a fi fost contemporani cu *funesta bulboană istorică* în care au

Târgoveți, plăpumărese, gunoieri, halvițari, geambași și zarzavagii se perindau agale spre locurile lor de muncă. Potcovari și tocilari își ascuteau sculele. Primele nuclee sindicale mijeau la colțurile străzilor. Miros de mititei proaspeți venea de pe grătarele încinse. Castraveții murați și varza acră erau la discreție. Shakespeare însuși deschisese geamul la mansarda lui, repartizată de

---

fost condamnați să înoate.

Pleiada de oameni de afaceri mai tineri, care s-a format în ultimii ani, a trebuit să intre, volens-nolens, în relații de afaceri cu cei proveniți din sistemul securisto-comunistoid remanent – majoritari și puternici datorită premiselor preferențiale de la care au pornit. Astfel că, de unde înainte de decembrie '89 complicitatea era forțată, ea a luat acum o altă formă, a devenit necesară, din cauza proiectului capitalist, care, cel puțin în ce privește componenta economiei de piață, include un unghi amoral. De aceea, inevitabil, chestiunea moralității politice ante-decembriste a căzut pe planul doi. Cei mai tineri – deși nu sunt tributari complicității roșii –, doritori fiind să se insereze în proiectul capitalist, deținut și controlat aproape în totalitate de remanenți, au fost nevoiți să intre în joc, prin aceasta acreditându-și partenerii drept oameni respectabili. Este greu să nu faci afaceri cu cineva doar pentru că se spune că ar fi fost securist. Mai mult, este la fel de greu să nu faci afaceri – adică să-ți refuzi un profit – cu cineva despre care chiar se știe că a fost securist. Reacția imediată este: *Ce importanță mai au toate astea acum, când trebuie să prosperăm, să întărim clasa de mijloc, când chiar Europa democratică face afaceri cu respectivii, legitimându-i, credibilizându-i?* Așadar colaborarea de afaceri este prima care șterge responsabilități, vinovății, culpabilități și contribuie la „spălarea” vechii complicități politice. Iată deci un alt exemplu de *ambivalență profesional-existențială insolubilă*.

De altfel, pare că în societatea românească cine nu este cât de puțin *ambivalent* nu poate să reușească în viață. Cine n-are cel puțin un „schelet” în dulap, care să-l legitimeze în ochii altor „depozitari de schelete” drept „persoană de încredere”, nu se poate ridica la un anumit nivel, nu intră în cărți...

Mulți dintre inițiatorii, asociații sau simpatizanții loviturilor antidemocratice din primul deceniu post-decembrist sunt acum

primărie, și scria de zor, înmuindu-și pana în diverse călimări, cu gândul la regina Elisabeta I, care nu se născuse încă. Londra se trezea la viață. Arthur se foi prin fața palatului, printre archebuze și condotierii care-și făceau veacul prin zonă, doar-doar or primi vreo comandă de furnituri, ceva de la stat. De pe creneluri, lăncieri șolticari le aruncau chifle, gogonele, măslina, ce se găsea.

---

oameni politici bogați și propovăduiesc pe toate canalele egalitarismul și justițiarismul! Este vorba tot de un soi de ambivalență românească, dar aici nu mai avem de-a face cu fosta complicitate roșie, ci, pur și simplu, cu o serioasă țară națională – *cameleonismul și lipsa de caracter* – și a celor care cad cloșcă pe listele partidelor, și a celor care îi aprobă, și a publicului care îi votează.

În rest, mentalitatea publică este în continuare necoagulată, eclectică, incluzând, de-a valma, idei de stânga – populiste, colectiviste, dirijiste, autoritariste-, și de dreapta – capitaliste, corporatiste, individualiste-, toate insuficient sau precar asimilate. Calea de urmat diferă nu numai, de exemplu, de la *inteligenție* la fermieri, dar și în interiorul aceluiași grup social, de la om la om. Chiar și la nivelul unui singur individ, se poate observa un gen de *ambivalență de orientare*, caracterizată prin pendularea între capitalism și socialism, ingrediente de dreapta împănăază adesea o gândire de stânga, după cum ingrediente de stânga minează o atitudine de dreapta.

Din cauza fostului regim represiv, profilul comportamental al indivizilor s-a polarizat, s-a radicalizat în două componente extreme: autoritar/totalitar și umil/supus. Modelul de funcționare a societății comuniste – abuziv, extremist – s-a autoreprodus și după căderea formală a comunismului, clonându-se la nivel individual, devenind modelul tupeist de funcționare a individului în relația cu ceilalți actori sociali.

Principalele resorturi psiho-socio-politice care diriguiesc România (tăcută și vocală) sunt, în primul rând, așa-zisul *freudism politic* (cauzat de fosta complicitate roșie), adică frica nerezolvată față de propriul trecut transvazăată în frica de viitor, în special frica față de economia de piață; apoi, sărăcia și ignoranța ca stări de fapt, dar și confortul ignoranței ca refugiu, ca alibi al duplicității dobândite de-a lungul istoriei; apoi *complicitatea lipsei de caracter* – adevărata

Arthur scoase un pachet de Kent pe care scria *Citiți povestirile din Canterbury!* și mitui un *bodyguard* mascat, care învărti un scripete ce scârțâi îndelung. Podul, care se putea coborî la orice nivel de discuție, trosni din țâțâni și se coborî la nivelul uliței, iar grilajul se ridică. Arthur intră și avu noroc. Regele tocmai își bea cafeaua, iar regina citea ziarul. „Știu răspunsul, Majestățile Voastre!” strigă el,

---

complicitate care macină din umbră România. Toate acestea, intersectate cu slăbiciunile și impotența partidelor de a se debarasa de elementele venale și cu tendința perpetuă a sechelei securisto-comunistoide de a dirigui și patrona trebile țării, compun *modelul comportamental ambivalent* al României de azi.

*Ambivalența* se manifestă și când vine vorba despre proiectul românesc extern. E bine în Europa, cu cultura ei civică bazată pe prezumția de nevinovăție, cu standardele ei de civilizație, prosperitate, curățenie etc., dar „să ne mai lase în pace Europa cu normele, cu prețurile și competiția ei!”. E bine cu NATO, e nevoie de NATO când Putin crede nostalgic că dezmembrarea URSS a fost cea mai mare catastrofă geopolitică a secolului XX; e bine că în sfârșit au venit americanii, „dar ce treabă avem noi în Kosovo, în Afganistan sau în Irak; de ce ne amestecăm noi în problemele antiterorismului, e problema lor, a americanilor, ce ne privește pe noi?”.

Din evoluțiile ultimilor ani rezultă că tarele naționale de caracter și de exprimare socială nu pot fi tamponate, diminuate, eventual stinse, decât prin alinierea (forțată) la regulile, standardele, preceptele, valorile europene – nici ele perfecte, totuși valide, funcționale. Sensibili doar la dictatură, cu instinctele autocontrolului individual atrofiate, apare că soluția pentru români este tot o „dictatură”, „dictatura” Europei, care poate conduce – cu toate dezagrementele aferente – la reechilibrarea economică și socială. Euroscepticii au argumentele lor și se poate vorbi la infinit pe această temă, dar cert este că, fără obligațiile impuse de Europa, România nu poate și nu știe să progreseze. Fără Europa, România ar fi rămas o democratură și în acțiune, și în rezultate, și în mentalitate, așa cum a debutat în ianuarie 1990. Pentru ștergerea completă a efectelor celor cincizeci de ani de comunism, ar putea fi nevoie de alți cincizeci. Antrenată de inexorabilul curent al pan-europenismului, România va asimila, în cele din urmă, mai de voie,



dând uşile de perete. „Stai jos, tinere, ia o cafeluţă din Bizanţ, să-ţi mai tragi sufletul”, zâmbi şăgalnic regina. Apoi, cu subînţeles: „Poate vei avea nevoie de el, de suflet, de-acum încolo, cine ştie...” Se întoarse către Edward. „Dragul meu, trebuie să apreciem că s-a prezentat de bunăvoie, n-am mai cheltuit banii contribuabilului pe mascaţi. De aceea propun să-i comuntăm pedeapsa capitală în detenţie pe viaţă, în Turn.” „Ba nu, draga mea”, replică regele enervat, „nu te mai răzgândi din nou, că intru la balamuc! Dacă a adus răspunsul corect, îi dau drumul, dacă nu, îi tai capul. Eu nu mă joc. Am zis. Spune, Arthur! Ce vor femeile?” „Edward”, vorbi atunci Arthur, dregându-şi glasul, „pare că femeile nu ştiu ce vor pentru că se răzgândesc tot timpul. Dar nu-i adevărat. E doar o impresie a bărbaţilor. În realitate, ele vor doar să aibă controlul propriilor lor vieţi, *să aleagă ele*. E-adevărat însă că vor să aibă şi controlul vieţii bărbatului pe care îl au în pat, să aleagă ele şi pentru el. Spre binele lui, bineînţeles. Spre bine lui, aşa cum îl văd ele... Åsta e răspunsul.” Se lăsă tăcere. Regele rămase câteva clipe

---

mai de nevoie, setul de principii şi valori europene pe care, în momentul de faţă, prea mulţi români îl invocă şi prea puţini îl aplică. La scară istorică, întârzierea se va resorbi. Însă la scara unor generaţii încă în viaţă, ea este fatală. Apare un cosmic sentiment de neputinţă la gândul că vor mai trece multe revelioane şi zile de Paşte irosite, adică multe momente de trezire sau de reînviere nevalorificate, până când amprenta fanariot-comunistoidă va fi înlocuită cu amprenta europeană, ca stare de spirit, de gândire şi de acţiune. Până atunci, continuă să fie o ţară plină de neprevăzut, în care relaţiile sunt mai importante decât instituţiile, pitorească (dar neîngrijită), cu frecvente momente de logică suspendată în faptul cotidian, o ţară cu oameni când frumoşi, când hidoşi. Aceiaşi. O ţară a oazelor – de profesionalism şi de viaţă onestă, civilizată – despărţite de largi întinderi de plaur secheloid, anarhic, pauper, agresiv şi grobian. Rămâne speranţa, reinventată de fiecare generaţie, a creşterii şi înmulţirii acestor oaze, până la reconfigurarea moral-spirituală a unei noi Românii.

nemișcat. „Să controleze viața bărbatului?! Chiar și în patul regal?” ridică el din sprâncene cu o privire amenințătoare. „În toate paturile, Majestate...” „Cum îți permiți, obraznicătură!” țipă regina, roșie de furie. „Ți-am salvat viața, asta ți-e recunoștința?” „Doamnă, mi-ați salvat viața ca să mă închideți în Turn și să mă aveți la dispoziție, să abuzați de mine, să mă siluiți în toate felurile, să vă satisfaceți poftele carnale...” „Garda, garda!” răzni regina, isterizată. Un pluton de elită apăru în prag, însă regele ridică mâna și plutonul plecă. „Mda”, zise el după o pauză. „Răspunsul nu este rău, el aduce contribuții noi, inestimabile la tezaurul nostru de valori materiale și spirituale. Arthur, te-ai salvat! Ești liber. Dar să nu mai aud că faci grupuri de reflecție sau de dialog social, că mă supăr rău! Stați fiecare pe la casele voastre și reflectați singuri, să nu vă mai prind în grupuri. Ai înțeles?” *“I’ve got it, Your Majesty!”*, scandă Arthur, pătruns de importanța momentului. Regina se sculă din jilt și părăsi sala, turbată. În trecere îi dădu o palmă unui sulitaș care nici nu clipi. „Ne vedem la cină, *darling*, avem morun la grătar și vin de Burgundia!” strigă regele în urma ei, dar nu primi niciun răspuns. Edward își dresе glasul. „Ai supărat-o pe regină. Dar îi va trece. O cunosc foarte bine. Dacă și-a pus în cap să te aibă, te va avea oricum, mai devreme sau mai târziu, când nu te-aștepți. Pun pariu că peste câteva zile îmi va cere să te aduc ministru, aici, la curte... De ce nu? Ești deștept, plus că te-aș avea și sub control. Mai vedem...” Făcu o pauză. Apoi spuse cu o voce jumătate autoritară, jumătate tristă: „Fii fericit. Dar nu uita: iscoadele mele te vor urmări peste tot. *Watch out... Go now!”*. Arthur se înclină cu deferență și ieși. Pe hol, în culmea bucuriei, îl trase de mustăți pe marele șambelan care tocmai aducea niște chiftele calde, apoi călări pe deșelate, ajunse înapoi, în ducată, și începu pregătirile de

nuntă. În ziua a treia, toată curtea era strânsă în curte, se mânca și se bea pe săturate, talgere se umpleau cu vânat din pădurile limitrofe, vin bun, ghiurghiuliu, curgea în pocale, fete dulci din Birmingham, cu fuste scurte, scoțiene, dansau din buric, generali activi sau în rezervă dansau manele, unii demnitari își introduceau săbiile pe gâtlee și le scoteau intacte, alții nu le mai scoteau deloc, într-un cuvânt era o atmosferă de sărbătoare. Andrew, îmbrăcat în fireturi, dar cu fața împietrită, mai trăgea câte un scotch, împovărat de gânduri, mireasa râgâia mortal, mai scotea din gură, mai puneă pe masă dumicați nemestecați, Arthur socializa cu o prințesă dintr-un comitat îndepărtat, se pare o unguroaică de la Debrecen, cu sânge cald, vienez, care dorea și ea să intre în Europa. La 12 fără un minut noaptea, baba se ridică, își potrivea rochia Coco Chanel, mai râgâia o dată și-i aruncă peste umăr lui Andrew: „Te-aștept în dormitor, puiule...”. Andrew își aprinse o ultimă țigară. Cavalerii Mesei rotunde îi turnară un ultim pocal epocal de vin. „Curaj”, îi urară cu toții, „suntem alături de tine”. Arthur îl îmbrățișă cu efuziune. „N-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine. Uite, drept mulțumire, îți dau ție guvernarea ducatului. Eu abdic în favoarea ta.” „Ce, ești nebun?!” tresări Andrew, ca trezit din transă. „Nu e suficient că paparuda o să mă aibă pe mine, acum vrei să aibă tot ducatul, inclusiv pe tine?! Fii serios, frate, cu tine șef, tot mai avem o speranță în viață.” Oftă, apoi mormăi: „Să ne vedem cu bine...”. Își îndreptă vestonul și plecă pe-acți încolo. Îl urmăriră cu privirea, triști. Garda îi dădu onorul. Unguroaica, dar nu numai ea, toată prezența feminină lăcrima. Andrew hălădui o vreme pe coridoarele casei de oaspeți, de fapt o cabană sub formă de palat, apoi pași în dormitor. Aici era cam întuneric și la început nu văzu bine, se frecă la ochi. Totuși, realitatea i se impunea cu o forță de nestăvilit.

Întinsă în pat, uluitoare, se afla o blondă goală pușcă, de îți tăia respirația numai când o vedeai. *Nu, nu de-asta m-am făcut eu blondă, te rog, nu mă întrerupe.* Așa, o blondă fabuloasă, și Andrew se opri paralizat. „Mă scuzi, frumusețo”, zise el, „probabil că am greșit adresa”. Adevărul era că palatul sau cabana, cum vrei s-o iei, avea multe dormitoare, oferite oaspeților care veniseră, unii tocmai de la Londra, să mai scape și ei de ședințe, ministere, neveste și-alte stresuri caracteristice vieții de curte. Îi însoțeau partenere fie aduse chiar de ei de la centru, din pepiniera partidului, fie puse la dispoziție de organizatori pe plan local, dar toate numai una și una. Așa că Andrew dădu să iasă, dar o voce dogită, bine cunoscută, îl opri. „He-he, n-ai greșit nicio adresă! Vino-ncoace!” Andrew se întoarse, uluit. Era vocea babei care vorbea cu gura blondei, o gură foarte senzuală, de altfel. „Vino-ncoace când îți spun!” Andrew se execută, ca în transă. „Uite ce e”, zise vocea cotoroanței. „Nu știu cum sunt alții, dar eu, când mă gândesc la toată povestea, trebuie să recunosc că mi-a plăcut cum te-ai sacrificat pentru prietenul tău Arthur. M-ai atins la lingurică. Așa ceva mai rar, poate doar în magazinele de antichități. Ești un adevărat cavaler al Mesei rotunde. Așa că m-am gândit să-ți acord un bonus. Un bonus de douăsprezece ore pe zi. Adică facem jumi-juma. Trebuie doar să alegi. Cum vrei să fie căsătoria noastră, noaptea cum mă vezi acum și ziua cum mă știi, sau noaptea cum mă știi și ziua cum mă vezi acum? Acu să te văd ce răspuns dai!” În fața acestei grele dileme existențiale, Andrew rămase fără grai. Clipe de coșmar și broboane de sudoare i se scurgeau pe frunte. Dar o inspirație divină îi sări în ajutor. „Știi ce? Alege tu!” strigă el, cu sufletul la gură. Urmă o pauză lungă. „Bravo, ăsta era răspunsul”, hohoti baba deodată, bătând din palmele blondei. „Așa este, eu trebuie să aleg. Iar eu, iată,

aleg să fiu și ziua, și noaptea așa cum mă vezi acum. Douăzeci și patru din douăzeci și patru. Program nonstop. Ce zici? Ești în stare? Batem palma?" Tăcere. De data asta, Andrew era complet siderat, incapabil să facă vreo mișcare. Trecură câteva momente de mare încercătură emoțională. „Nu vii, iubitul meu”, spuse deodată blonda cu un glas de vis, care ar fi putut să-l scoale din mormânt chiar și pe răposatul Richard Inimă de Leu. „Mă cheamă Petricia”, continuă ea. „Nu-ți fie frică, nu mă răzgândesc, nu mă mai răzgândesc...” Andrew tot nu se mișca, crezând că visează. „Hai, nu vii?...” șopti ea din nou, cu un surâs devastator. Atunci Andrew se scutură, mai prinse curaj și puse un genunchi în pat. „Nu te grăbi, avem tot timpul din lume”, șopti Petricia, aranjându-și părul lung pe perna trandafirie. „Stai lângă mine.” Andrew se întinse lângă ea, așa îmbrăcat cum era. Bineînțeles că proximitatea corpului ei de pictorial îi dădu fiori. Numai părul greu ca un vin negru îi emana mii de feromoni, ce să mai vorbim de restul... Trupurile nu li se atingeau, dar degetele ei catifelate i se cuibăriră în palmă și rămaseră așa o bună bucată de timp. Încet-încet, strigătele chefliilor din alte dormitoare se stinseră ca și cum n-ar fi fost, țipetele păunilor de la crescătorie încetară și ele, boncăniturile cerbilor ecologici încetară și ele, nu țiuia niciun greier, o liniște absolută, de început de lume, se pogorî peste ei și deodată plafonul, care era glisant, se dădu la o parte. Cerul își făcu apariția, nesfârșit și senin, parcă era noapte și parcă era-n zori, în adâncuri se-nvolburau stihii mute, dar în față stele poznașe clipeau fastuos, îngeri sprintari se perindau în inspecție și plecau grăbiți să ducă raportul, lăsând ceva praf de aur de pe aripi, planete impozante își luau locul în cărțile de astronomie și luminau fosforescent. Cei doi, întinși în pat, unul lângă altul, el cu veston, fireturi, pantaloni cu vipușcă, cizme *Pardaillan*, ea fără niciun fel

de vipușcă, doar cu o cingătoare care iradia un halou invizibil, savurau acest interesant preludiu. *„Uite, înainte de orice, vreau să-ți spun ceva. Ascultă-mă cu atenție, cu mare atenție”,* vorbi Petricia într-un târziu, strângându-l tare de mână. Andrew era numai ochi și urechi. *„Acum, că ne-am cunoscut, începem o lungă călătorie. Ea nu se va sfârși niciodată”,* vorbi rar Petricia. *„Multe se vor întâmpla, multe vom întâlni. Și bune, și rele. Ne vom certa și ne vom împăca. Ne vom iubi și ne vom urî. Ne vom blestema și ne vom cânta ode. Uneori vom fi proscriși, alteori vom fi eroi. Ne vom adora și ne vom detesta. Uneori, ne vom ucide chiar, din prea multă dragoste. Vom da naștere unei alte Petricii și unui alt Andrew, care vor fi și mai chipeși decât noi, dar și ei se vor ucide din prea multă dragoste. Tu să nu iei în seamă toate acestea. Orice ți s-ar spune despre mine, chiar de-aș fi proscrisă, chiar de-aș fi însemnată, tu să nu crezi pentru că semnul proscrierii și semnul divinității sunt unul și același. Tu să mă cauți întotdeauna pe mine, pentru că fără tine nu pot să exist. Orice-aș face, fără tine nu pot să exist. M-ai auzit?”* „Da”, șopti Andrew, ca hipnotizat. *„Foarte bine, foarte bine”,* se bucură ea, ca un copil. Mai trecură câteva clipe. Mere roșii, ionatane, începură să cadă cu încetinitorul, așezându-se cuminți, de jur-împrejur, pe marginea patului. Plafonul lunecă înapoi, ca uns, dar înăuntru nu mai fu întuneric. Petricia, cu o mișcare distinsă, olimpiacă, dar și veselă, ca o hârjoană, se întorsese cu spatele, privindu-l lung peste umăr, cu ochii ei cenușii, marini. Andrew tresări. Pe omoplat avea tatuată o minusculă floare de crin de pădure, roșie. Trupul ei gol lumina acum ca un rug aprins.

## Addenda

---

## 1. E-mail al autorului către P.

*Dragă P.,*

*Văd că nu răspunzi la telefon. Nu mai știu nimic despre tine de vreo câteva luni. Sper că ești bine. Îți transmit dactilograma în formă, să-i spunem, inițială... Te rog să faci toate corecturile de rigoare, adăugirile, tăieturile, poți chiar și să rescrii unele lucruri, dacă nu-ți convin sau nu te reprezintă. Grăbește-te, am vorbit cu trei editori, toți sunt foarte interesați de subiect. Bineînțeles că m-au întrebat despre cine e vorba, le-am spus că e ficțiune... Poți să fii liniștită, nimeni nu va ști cine ești tu, în realitate. Dă-mi un telefon, să comunicăm, totuși, prin viu grai...*

*Cu drag,*

*E.*

## 2. E-mail al lui P. către autor

*Dragul meu,*

*În sfârșit, un semn de la tine! Scuză-mă că nu-ți telefonez, îmi place mai mult să corespondez prin e-mail. Știu că te enervează, dar n-am ce-ți face. Oricum te fac celebru cu acest roman, așa că trebuie să mă suportți, ha! Mă furcă degetele să semnez și eu, alături de tine... dar nu se poate. Anyway. Am citit manuscrisul. Îmi place foarte mult. Am, totuși, câteva observații. În primul rând, operațiile estetice trebuie să dispară; apoi, nu reiese clar afinitatea mea pentru realitatea virtuală, singura care ne aparține de fapt, în care existăm cu adevărat...*

*Pe urmă, nu reiese clar cât de mult îmi iubesc eu copiii. Mă deranjează și titlul. De unde ai scos-o că aș fi nimfomană?! Asta e o... derapare literară, o exagerare. Nimfomană e*

*femeia care se culcă mereu cu alți bărbați din cauză că e nesatisfăcută. Or, eu sunt mereu satisfăcută! Realizezi diferența? Am crezut că ai înțeles!... Găsește alt titlu, inventează altceva. În rest, îmi place cum le-ai așezat, parcă ai fi avut reportofon! (Poate chiar ai avut, spune drept!) În orice caz, latura spectaculară e prinsă bine. Paradoxal, însă, pe mine mă excită cel mai tare partea cu teoria, cu resorturile, cu motivațiile. Foarte bine, foarte bine, dragule! În sfârșit, am găsit și eu pe cineva care știe să-mi transcrie gândurile. Ești un grefier perfect. Te-admir mult pentru chestia asta. Iar finalul este majestuos. Atunci, aștept propuneri de titlu. Am toată încrederea în tine.*

*Best,*

*Eu*

*P.S. Îți retrimite, atașat, fișierul cu modificările pe care le văd eu. În orice caz, asta nu este o carte pentru copii... dar nici nu-i o carte despre sex. Este despre MINE. Cui i-e frică sau rușine să n-o citească. Nu tăia nimic!*

*P.P.S. Scoate neapărat operațiile estetice.*

### 3. E-mail al autorului către P.

*Am primit modificările. Le voi opera. Nu știu cine pe cine face celebru... Eu cred că tu vei fi cea mai câștigată. După publicare, lumea s-ar putea să înceapă să bănuiască ceva, or să roiască și mai tare bărbații în jurul tău și oportunitățile de afaceri, politice etc. se vor înmulți... Dacă aș fi avut reportofon, ar fi ieșit și mai bine, pentru că nu mi-am amintit absolut totul, iar notele sunt... note. Oricât de bun grefier aș fi, nu pot să redau pe hârtie un personaj mai încântător decât ești tu în realitate. Și probabil nu mi-*



*ai spus chiar tot, mai ai tu câte ceva pus la păstrare pentru... memorii. În privința titlului, sunt de acord că tu nu ești o nimfomană în adevăratul sens al cuvântului, nici pe departe, tu ești cu totul altceva, dar am folosit cuvântul prin extensie, ca să cădem pe un arhehtip recunoscut de conștiința publică. Nu știu cum se numește femeia satisfăcută tot timpul. Să rămânem la femeia nesatisfăcută, încetățenită sub termenul de nimfomană. În timpul lecturii, cititorul o să-și dea seama că tu nu ești nimfomană. Sau poate, cine știe, schimbi tu accepția termenului, îi dai un nou conținut, faci nu numai vogă, faci și școală, să se răsucescă taica Freud în groapă, hm, mai știi? Cu operațiile estetice, iarăși sunt în dezacord. Ce dacă ai făcut operații estetice?! Multe femei le-ar face dacă și le-ar putea permite. Dimpotrivă, vorbind despre ele, dai impresia că nu-ți pasă. Tu ești deasupra trivialităților de acest gen, fiind mult prea puternică pentru a avea ceva de ascuns, iar energia ta pozitivă înglobează și dizolvă toate meschinăriile, invidiile, răutățile etc. Oricum, ambiguitatea persistă asupra persoanei tale de la primul la ultimul rând și nimeni nu poate să bage mâna în foc că... tu ești tu, adică nimeni nu poate să jure că tu, cea din viața reală, ai făcut operațiile estetice din carte. Una e cartea, alta ești tu. Sunteți două personaje diferite. Livia din carte are viața ei și destinul ei, între cele două coperti. Tu ai viața ta, în real, nu trebuie făcută confuzie. Să nu amestecăm virtualul cu realul.*

*Cu drag,*

*E.*

4. E-mail al lui P. către autor

*Ba să le amestecăm, virtualul cu realul, ăsta e farmecul vieții (mele). Am recitit textul corectat. A crescut simțitor cu adăugirile mele. Acum e minunat. Numele personajului – tot un nume latin – e bine ales, face o trimitere subtilă la numele meu. Mă excită să re trăiesc momentele. Așa cum le povestești tu, parcă nu le-aș fi trăit chiar eu, parcă mă uit la un film. EXIST, în această carte. Sunt EU. Adică totul. Te poți considera fericit, pactul rămâne pact, dar de câte ori voi reciti cartea, va fi ca și cum aș face dragoste cu tine. Nu râde. Pentru mine e foarte mult. Practic, în felul acesta, noi nu ne vom despărți niciodată. Ești cel mai norocos dintre toți bărbații pe care i-am avut...*

*Best,*

*Eu*

*P.S. Abia aștept să văd stupefacția pe fețele cunoscuților (și necunoscuților!) când li se va părea că mă recunosc. Știu, dragilor, vă aflați într-o ceață totală. Parcă aș fi eu și parcă n-aș fi, nu? Știu că autorul nu va dezvălui niciodată cine sunt în realitate. Vi se pare o perversitate neînchipuită? Păi, chiar este. Să vă spun un secret: din această perversitate nu veți mai putea ieși, chiar dacă unii dintre voi ați trecut sau veți trece prin patul meu. E o realitate virtuală de grad superior. Dacă pe femeia de la capătul Internetului nu puteți să o atingeți (deși o visați), pe mine puteți să mă atingeți, trăiesc, vă zâmbesc, sunt foarte politicoasă și foarte afabilă, port decolteuri adânci, uneori bluze transparente, îmi plac pisicile și semăn cu Rene Russo. (Adică ea seamănă cu mine.) Pe femeia de la capătul Internetului o visați din motive... obiective – e departe, n-aveți cum să puneți mâna pe ea și-atunci vă mulțumiți cu visatul, în timp ce eu exist bine-mersi, aici, în oraș, sunt foarte... reală, am și un birou în care putem să*

*facem business (și nu numai...), și, cu toate astea, tot mă visați, o visați pe cea din carte care tot eu sunt, mă visați cu ochii deschiși, interesețându-vă cu mine, zâmbindu-ne, vorbindu-ne, dând mâna... Oare eu sunt cea din carte? Sincer, mă întreb și eu... Poate da, poate nu. Nu veți ști niciodată! Foarte bine, foarte bine!... Sunt o carnivoră a publicității sub formă narcisistă. Am aspirația escaladării, uneori chiar împotriva mea. Nu-mi pasă. Faceți ce vreți, vorbiți-mă în toate felurile posibile și imposibile, bârfiți-mă, forfecăți-mă, visați-mă, adorați-mă, idolatrizați-mă... Sunt intangibilă, sunt preoteasa păcatului, vestala lui Eros care guvernează lumea sub portaluri. Eu sunt Napoleon și dacă nu mă încoronează nimeni, mă încoronez singură, ha! Tabadup, tabada, tabadup! Adios, muchachos!*

*P.P.S. Încă o dată: schimbă titlul, nu mă reprezintă. Și te mai rog... te roooog... să inserezi și corespondența noastră, pentru ca publicul să-și dea seama și să facă nuanțările cuvenite. Lasă-mi mie ultimul cuvânt... E totuși cartea mea.*

5. E-mail al autorului către P.

*Desigur că e cartea ta. Dacă ții neapărat să schimbăm titlul, ai vrea, de exemplu, să fie România pe înțelesul tuturor?*

6. E-mail al lui P. către autor

*Ce-i asta?*

7. E-mail al autorului către P.

*Titlul cărții.*

8. E-mail al lui P. către autor

*Ai înnebunit?*

9. E-mail al autorului către P.

*P.,*

*Să ne lămurim puțin. Îți trimit, iată, ultima formă. Conține textul tău și mai conține ceva. De fapt, ideea ne-a venit, mie și profesorului Șaru V. (știi tu, prietenul nostru comun), după ce a el a scris un volum de eseuri pe care l-a intitulat România pe înțelesul tuturor și avea nevoie de un pandant, de o bucățică de zahăr pe care să toarne doctoria amară. Cum îmi povestise, cu ceva timp înainte, că a întâlnit – prin mijlocirea unei doctorițe de la spitalul Filantropia (apropo, nu este adevărat că s-ar fi culcat cu fie-sa, asta a fost invenția ta) – o avocată repatriată, i-am propus să scriu un roman cu fragmente din volumul lui, aseasonate cu episoade din viața avocatei, care ar putea reprezenta un prototip al multor est-europeni din ultima jumătate de secol – născută în comunism, expatriată, repatriată etc... Șaru V. a fost de acord, cu condiția ca, undeva, în cuprinsul cărții, să apară că el este autorul fragmentelor respective (iată că apare), ca un fel de avanpremieră la publicarea integrală a cărții lui. Apoi, am pus la cale cum să facem să-mi povestești viața ta. A*

*aranjat să veniți împreună la Ziua Statelor Unite, unde am venit și eu. El urma să mi te plaseze, dar tu ne-ai luat-o înainte și l-ai pus pe el să mă plaseze ție! Deci, coincidență!, și tu căutai un scriitor care să scrie o carte despre viața ta! Gând la gând cu bucurie și cu sănătate, la drum de seară, la așternut, cum se spune prin popor... Bineînțeles că am înregistrat, microfonul era montat într-un braț al fotoliului, ți-aduci aminte de fotoliul acela, nu?... Și iată cartea ta. Atâta doar că are inserate fragmentele lui Șaru V. Cred că e OK acum. Rămânem la titlul România pe înțelesul tuturor?*

#### 10. E-mail al lui P. către autor

*Ascultă, E., nu face pe deșteptu' cu mine! Cum ți-ai permis? Cum v-ați permis?! Ce înseamnă porcăria asta, să bagi în cartea MEA pe altcineva?! Asta e cartea MEA și numai a MEA!! Scoate imediat toate fragmentele-alea idioate! Nu sunt și nu vreau să fiu zăhărelul nimănui. Voi, bărbații, sunteți zăhărelul meu. Iar titlul rămâne neschimbat. Deci scoți fragmentele și lași titlul inițial, clar?*

#### 11. E-mail al autorului către P.

*Mă tem că nu eu pot hotărî asta. Am o obligație față de Șaru V., prin intermediul lui te-am cunoscut pe tine, prin el te-am adus să-mi povestești totul, nu pot acum să-l dau la o parte. Așa a fost înțelegerea cu el de la început, să fim oameni de onoare, zău.... Dacă îl convingi tu să le scoată, eu n-am nimic împotrivă.*

## 12. E-mail al lui P. către autor

*Nemernicilor! Șaru V. nu vrea să-și retragă idioțeniile. Nu pot să cred ce mi se întâmplă! O să vă termin. O să-l termin. O să-și piardă slujba, o să fie muritor de foame, cerșetor pe străzi, mă culc și cu rectorul, și cu ministrul Învățământului, și cu șeful de catedră, să-l dea afară, nenorocitul! E cartea MEA, înțelegeți, e cartea MEA, el n-are ce căuta în CARTEA MEA!!*

*Și tu n-ai voie să-l publici fără acceptul meu, N-AI VOIE!! Dacă mai vrei să mai publici vreodată vreun rând, scoate-l imediat! Altfel, mă culc cu toți editorii din România sau de unde vrei tu, nu mai pupi un rând publicat toată viața ta, te termin și pe tine!*

## 13. E-mail al autorului către P.

*Nu e nevoie de acceptul tău, pentru că tu nu ești, vreau să spun, Livia nu există în realitate, tu, în realitate, ești altcineva, nu ești Livia. Tu ești, de fapt, clona reală a Liviei. Numai Livia ar putea eventual să-mi dea acceptul, dar ea nu poate vorbi pentru că e închisă între cele două coperti, mă-nțelegeți?*

## 14. E-mail al lui P. către autor

*Îți bați joc de mine?! Cum am putut să fiu atât de naivă?! Fac conferință de presă, vă dau în vileag, bandiților! Mi-ați furat viața! O să înfundați pușcăria! Sau vă omor cu mâna mea!*

15. E-mail al autorului către P.

*P., să fim oameni de onoare, am avut o înțelegere, un pact... De altfel, nu poți să dai totul în vileag, pentru că ar însemna să te deconspiri. Nu-ți dorești asta, nu? Nu-ți dorești să fii izolată, să-ți închidă toată lumea (mai ales femeile, soțiile bărbaților de la putere) ușile în nas... Nu-ți dorești să emigrezi din nou, nu? După cum vezi, ești legată de mâini și de picioare. N-ai cum să reacționezi. Las-o așa cum a căzut, e mai bine pentru toată lumea. Apropo, pot să te invit la masă după lansare? Vine și Șaru V. Poate facem o seară frumoasă...*

16. E-mail al lui P. către autor

*Ce nenorociți sunteți?! Eu n-am nicio legătură cu ce scrie el acolo! Ce legătură am eu, de exemplu, cu venirea rușilor? Sau cu guvernul Petru Groza? Sau cu condamnarea lui Maniu și Brătianu? Sau cu mătușile roșii ale regelui?! Niciuna. M-am născut cu mult după ce toate astea s-au petrecut. Sau cu scena balconului din '68 a lui Ceaușescu? Nici măcar n-am fost membru de partid! Ce legătură am eu cu revoluția, cu teroriștii sau cu mineriadele, cu dublarea acronimelor, cu toate aceste nebunii, când eu nu eram în țară la momentele respective! Niciuna! Așadar nu sunt prototipul nimănui! Înțelegeți odată! Sunt UNICĂ. Sunt EU! NU-MI STRICA POVESTEA, TE ROG... TE ROOOOOG!!! E POVESTEA MEA, DOAR A MEA!!*

17. E-mail al autorului către P.

*Dacă ai sau nu vreo legătură cu toate pe care le-ai spus... hm... cine știe?... Oricum povestea nu-ți mai aparține. Ești închisă în ea. Și nu te-am închis noi.*

18. E-mail al lui P. către autor

*Atunci cine? Cine m-a închis?*